

ΟΛΥΜΠΟΣ

№ 143
ΔΡ. 6

Amice
ΣΤΟΝ
ΠΟΛΕΜΟ

ΑΙ κοσμικά έπιδράσεις κατά την έβδομάδα από 28 Φεβρουαρίου μέχρι και της 6ης Μαρτίου έχουν ως ακολούθως:

Ώραι κατ'αλληλολογία:

Διά τας υπόθεσεις και τας επιχειρήσεις σας: 7 — 8 μ.μ. της Τρίτης (4), 11 — 12.30 π.μ. της Πέμπτης (6).

Διά τὰ χρηματικά ζητήματα 1.15 — 4 μ.μ. του Σαββάτου (1). Δευτερευόντως: 3 — 4.30 μ.μ. της Τετάρτης (5).

Διά την άγνοαν λαχείων 8—9 μ.μ. της Τετάρτης (5).

Διά τὰ τυχερά παιγνίδια δεν υπάρχουν κατ'αλληλολογία άραι.

Διά τας αίσθηματικές συναντήσεις: 11 — 3.30 μ.μ. της Παρασκευής (28), 7.30 — 10 μ.μ. και Τρίτης (4).

Διά γάμους ή άρραβώνας 2 — 4 μ.μ. της Τετάρτης (5).

Διά τὸ μέλλον σας 9 — 11 μ.μ. της Πέμπτης (6).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ
ΤΟΥ ΔΟΚΤΩΡΟΣ ΚΑΜΑ

ΔΙΑΒΟΛΑΚΙ. — Θα νυμφευθήτε κατόπιν αίσθηματος. Ο γάμος σας θραδύνει ακόμη. Πάντως θα είνε είνε νεαράν ηλικίαν. Θα εύννηθτε είνε τήν ζωήν καί ίδιας πέρας επί τού οικονομικού πεδίου.

Η ζωή σας δεν κινδυνεύει. Είθε χαρακτήρ άπειράρχητος. Νά φροντίσετε να διορθώθτε.

ΜΙΚΡΗΝ ΞΑΝΘΟΥΛΑΝ. ΒΥΡΩΝΟΣ. — Η ζωή σας θα είνε κάπως ανήσυχος καί παραγωγικός. Θα συναντήσετε πολλά έμπόδια καί δυσκολίας. Είς τὸ αίσθηματικόν πεδίον δεν εύνεισθε άπολύτως. Συχνά μετακινήσεις. Α σταθεία θέσεως. Γάμος θραδύνει.

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΒΟΥΝΟΥ. — Είμαι πολύ έπιφυλακτικός διά τήν πρώην σας κόρην. Χρειάζεται μακρά καί συστηματική θεραπεία, τήν οποίαν τά μέσα σας δεν σας έπιδέχονται να κάμετε. Η δεύτερά θα εξακολουθήση τας σπουδάς της. Θα είνε καλύτερα καί θα εύρη θραδύτερον εύκολα θέσιν. Τό τρίτον να τὸ άφήσετε καί γιά τήν πάθσην του καί γιά τήν κατέπειτα εξέλιξιν του. Μην είνε τόσο άνησυχισμένη. Η ζωή σας θα εξαομαλυνή με τόν καιρό, αλλά κάπως δύσκολα. Η άπογοήτευσις στήν περίπτωση σας άποτελεί έγκλημα.

ΕΒΕΑΗΝΟΝ. — Είσθε από τούς ανθρώπους πού δεν ικανοποιούνται με τίποτε καί πού γίνονται δυσάρεστοι καί είνε τούς άλλους. Διότι δεν έχουν δυνατήν προσωπικότητα. Παρασείνεις, ίδιοι ποτίες, άκωνησισία. Αυτή είνε ή λύση σας καί καμμία άλλη. Θεοοπιστεστέ τήν καί μάλιστα τὸ συντομώτερον. Άνοιξτε πού παν τήν καρδιά σας καί παύσετε να μειωμωπήτε καί να μνησικακώτε έναντιόν των άλλων, πού δεν σας φταίνε σε τίποτε. Γάμος όχι ποτέ τὸ παρόν. Δεν σας τὸν συιστώ άλλως τε. Σταδιοδρομία δύσκολα. Χρηματική κατάσταση με τρία.

ΑΡΗΝ Π. Κ. — 1943 καί 1952. Ήμέρα Κυριακή. Άριθμός 5. Δεν θέλω περίπτωσιν άνευγύσεως. Νά προτιμήσετε άνε έσσητον έκάγγελμα. Ο γάμος σας θραδύνει πολύ. Κατόπιν αίσθηματος.

ΓΟΗΣ ΣΑΝ Χ. Χ. — Σας είνε ήδη άπάντησις.

ΑΠΗΛΙ ΣΜΕΝΗΝ ΚΑΡΔΙΑ Κ. Μ. Α. — Θα σας παρουσιασθή ή εύκαιρία διά νά άποκαταστήθτε. Κατόπιν συνεισεσίου. Όχι πού τὸ παρόν. Μετρία οικονομική κατάσταση. Έτη 1942 καί 1947. Μην άπογοητεύεσθε. Θα είνε είνε άόρος σας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΝ Π. — Χαρακτήρ ελκινής καί σταθερός. Σας λείπει ή ικανότης πού έλγυμο καί

αυτό δεν σας έξυπηρετεί είνε τας υπόθεσεις σας. Θα παραμείνετε είνε τήν εργασία σας. Πρόδος κάπως θραδεία. Περίπτωσης γάμου δεν έμφανίζεται πού τὸ παρόν. Ταξίδι δεν θέλω. Τα οικονομικά σας θα θελτωθθόν θραδύτερον.

ΕΡΗΜΟΝ ΚΗΠΟΝ. — Δυστροπος καί στρυφνός χαρακτήρ. Άδυναμία θελήσεως. Υγεία όχι πολύ σταθερά. Δύσκολος άποκατάστασις. Κατόπιν συνεισεσίου. Βραδυ νει ακόμη.

ΜΙΤΣΙ ΑΡΙΟΜ. 7. — Νά εξακολουθήσετε. Θα έπιτύχετε. Θα εύνεισθε θραδεία αίσθηματά. Δυσκολία από τής οικονομικής άπόψεως. Θα εξαομαλυνθόν διά τὸ χρόνον. Γάμος θραδύνει διά τὸ χρόνον. Είθε διακριθτε είνε τήν έπιστή μωνικήν καί κοινωνικήν σας ζωήν.

ΚΡΙΜΑ 17. — Πολλά δύσκολα καί εύναντιότητες είνε τήν ζωήν σας. Γάμος δύσκολος. Πιθανόν θραδύτερον κατόπιν συνεισεσίου. Θα εύννηθτε επίσης επί τού οικονομικού πεδίου, πιθανώτατα έξ άπροόπτου αίσθης. Η τύχη δεν σας εύνει άπολύτως.

ΠΑΛΠΟΛ. — Είσθε άναποφασιστος καί άτόλιμος χαρακτήρ, χωρίς καμμία πρωτοβουλία. Έλλειψις αντίδρασεως. Ρουμολκισθε άπό τὰ γεγονότα, χωρίς θέλησιν καί χωρίς δικήν σας γρημμήν. Σταματήστε είνε αυτών τὸν κατήφορον καί όρθώστε τὸ ανάστημά σας έμ πρὸς είνε τὰ γεγονότα. Θα χρειασθτε νά άγωνισθτε ακόμη. Αφήστε πρὸς τὸ παρόν τήν σκέψιν τού γάμου.

ΡΟΥΛΑ Ε. Π. Β. — Άνήσυχος καί ανήσυχος χαρακτήρ. Σκέψεις άκαθόριστοι καί χαώδεις. Πρόωρι έρωτικοί περιπέτειαι, με έναλλαγήν ικανοποιήσεων καί πικριών. Γάμος κατόπιν αίσθηματος. Είς σχετικά νεαράν ηλικίαν. Είπεται από μερικά άνωμαλίας, ή ζωή σας θα εξέλιξη καλάς.

ΧΡΥΣΟΦΤΕΡΗΝ ΕΛΠΙΔΑ. ΞΑΘΗΝ. — Θα με διευκολύνετε πολύ στέλλοντάς μου τήν ημερημηνίαν γεννήσεως τού προσώπου πού σας εύνεισθε. Περίπτωσης γάμου δεν υπάρχει πρὸς τὸ παρόν.

ΜΟΝΑΧΟΚΟΡΗΝ. — Αφήστε πολλές εύκαιρίας να παρέλθουν, διά να δώσετε μίαν καλύτεραν τροπήν είνε τήν ζωήν σας. Όπωσδήποτε, υπάρχει ακόμη καιρός. Γάμος κατόπιν συνεισεσίου. Καθυσταρεί ακόμη. Η ζωή σας θα καλύτερεύσθ αίσθηματά είνε τὸ μέλ

ΚΩΝ. ΝΤΑΛ. Βόλον. — Νά θέσετε τέρμα είνε αυτών τὸν σύνδεσμον, ό οποίος δεν σας έξυπηρετεί καθόλου. Επίσης νά έγκαταλείψετε τελείως τήν σκέψιν περί γάμου. Έδημιουργήσατε μίαν έπικίνδυνον περιπλοκήν είνε τήν ζωήν σας, από τήν οποίαν πρέπει με κάθε θυσίαν να έγνητε. Μην θραδύνετε καθόλου, αν θέλετε να καλύτερεύετε τήν θεσιν σας.

ΜΑΡΑΜΟ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΟ. Πειραιά. — Πραγματικά έσπεύσατε. Θα ήταν καλύτερα να μην διασώθτε. Όπωσδήποτε, δεν έρίσκει σόσάραν εξέλιξιν σ' αυτό τὸ αίσθημα. Η ζωή σας από τής αίσθηματικής πλευράς θα είνε δύσκολη. Είνε καλύτερον να χαρήτε άκόμη τήν άνεξαρτησίαν σας. Ο γάμος σας θα πραγματοποιηθθ είνε νεαράν ηλικίαν, κατόπιν έμπόδιων καί άναβολών όμως. Βραδύτερον, ή οικονομική σας κατάσταση θα θελτωθή αίσθηματά. Θα περιέλθθτε από μεγάλην τρυφερότητα καί άνάπτην.

ΤΖΕΝΝΥ Ν. Μ. — Η ζωή σας έμφανίζεται ακόμη άρκετά δύσκολη. Οικονομικά δοκιμασία καί στενωχάρια. Είσθε καί οι δύο δύστροποι χαρακτήρες καί οι περιπέτειαι τής ζωής σας έχουν κάμει νευρικούς καί έχουν μειώσει τήν ικανότητα τής άμοιβάσεως συννευγσεως μεταξύ σας. Με τὸν τρόπον σας, δεν εύνισχετε τὸν σύζυγόν σας είνε τας προσπαθείας του. Η θέρωσις τής οικονομικής σας καταστάσεως θα είνε δύσκολος καί κοπιώδης. Γι' αυτό πρέπει να κάμετε όπομνην καί να προσπαθήτε περισσύτερον είνε τήν πραγματικότητα. Μετρία εύνεισθε τὰ τυχερά παιγνίδια καί τὰ λαχεία.

ΜΗ ΜΕ ΑΗΣΜΟΝΕΙ Δ. Γ. Τ. Θεσσαλονίκη. — Θα έχετε καλήν

και ταχείαν εξέλιξιν. Νά δείξετε περισσύτεραν προσπάσιον είνε τήν εργασία σας. Δεν θέλω περίπτωσιν γάμου είνε τὸ προσεχές μέλλον. Θα εύννηθτε επί τού οικονομικού έπιπέδου καί θα έχετε πρὸ σθετα κέρδη εκτός τής εργασίας σας. Γενικά, ή σταδιοδρομία σας έμφανίζεται έξαιρετικώς καλή.

ΕΡΣΗΝ Τ. Θεσσαλονίκη. — Όχι. Δεν είνε άτυχία. Δεν έχετε μόνο τὸ άπατούμενο θάρρος γιά να αντιμετώπιστε τή ζωή. Θα νυμφευθτε κατόπιν αίσθηματος με ήρεμον καί ήμελην εξέλιξιν. Κοινωνική θέσις καί οικονομική κατάσταση άνωτέρα τής σημερινής. Συχνά μετακινήσεις, αλλά όχι σο θαρά. Μερικά περιπέτειαι είνε τήν σημερινήν ζωήν σας. Καλόν είνε να μην έκτίθεσθε. Χρόμα πορτοκαλλόχρουν. Άριθμός 4. Ήμέρα Πέμπτη.

ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ, Ήράκλειον. — Νά παρατηρήτε τελείως από τήν αίσθηματικήν σας περιπέτειαν. Δεν θέλω ότι πρέπει να έλπιζετε τίποτε. Είσθε άτόλιμος καί δειλός χαρακτήρ. Δεν δημιουργείτε έξάρσιον άτίμωσφαρον γύρω σας. Νά παύσετε να άσχολήσθε με τὸν έρωτα. Νά φροντίσετε να εξαομαλύνετε με καλή σταδιοδρομία. ΑΙ περιστάσεις θα σας εύνησούν. Νά προτιμήσετε τὰ σκούρα χρώματα. Εύνουν περισσύτερον τήν προσωπικότητα σας.

ΛΟΛΑΝ. — Μερικά έμπόδια καί δυσκολία στή ζωή σας. Θα τὰ υπερνικήσετε όμως εύκόλως. Θα εύννηθτε είνε τὸ μέλλον άρκετά από οικονομικής άπόψεως. Επίσης ή κοινωνική σας θέσις θα σταθεροποιηθ καί θα διορθώθ έτι περισσύτερον. Χρειάζεται κάποιαν προσοχήν είνε τας σχέσεις σας. Η ύγεια σας έμφανίζει κάποιαν άσάθ βλαιαν. Περιοδικά άσθένειαι, αλλά χωρίς σοβαρότητα.

Ε. ΑΓΡΑΜΠΕΛΗ. — Έχετε χαρακτήρα δύστροπον καί στενώχωρον. Πολλά μεμψιμοιρία καί ιδιοτροπία. Εξήσατε με πολλά δεινείρα. Η ζωή όμως δεν σας ικανοποιεί άπολύτως καί πολλές φορές σας έτίσκει. Άποκλείω τήν περίπτωση δεύτερας άποκαταστάσεως. Οικονομικώς θα εξακολουθήσετε να άπολαμβάνετε μιάς σχετικής εύνημερίας. Η ύγεια σας θα διατηρηθ είνε ικανοποιητικόν έπίπεδον. Δεν θέλω σοβαρούς κινδύνους.

ΡΕΝΕ. — Θα συνάψετε γάμον κατόπιν συνεισεσίου. Η άποκατάστασις σας θα είνε κάπως δύσκολη, θα πραγματοποιηθ όμως είνε χρόνον σχετικά σύντομον. Όρισμέ ναι άνωμαλία τής σημερινής ζωής σας θα διορθωθόν συντόμως. Είς τὸ μέλλον θα εύννηθτε περισσύτερον επί τού οικονομικού πεδίου.

Β. ΜΙΡΚΑ. — Η ζωή δεν σας ικανοποιεί ως σήμερα. Πολλά δεινείρα σας έμειναν άπραγματοποίητα. Ο γάμος σας θραδύνει. Θα πραγματοποιηθ κατόπιν συνεισεσίου. Πρὸς τὸ παρόν καμμία μεταβολή είνε τήν ζωήν σας. Έλαφρά οικονομική θελτώσις είνε τὸ μέλλον.

ΠΟΝΕΜΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ. — Είσθε άτόλιμος χαρακτήρ χωρίς σαφή συνείδησιν τού τι έπιδίσκετε. Μεταγωγολική καί άπαισιδόχος διάθεσις. Πρέπει να άνασπαρήσετε. Η ζωή δεν σας είνε τὸσόν δυσάρεστη. Επί τὸ αίσθηματικόν πεδίου δεν εύνεισθε άπολύτως. Γάμος θραδύτερον, κατόπιν έρωτος. Μεταπτώσεις είνε τήν κοινωνικήν σας θέσιν καί τήν οικονομικήν σας κατάσταση. Μην παραμελήτε τήν ύγείαν σας.

ΠΑΠΑΡΟΥΝΑΝ Κ. Κ. — Βραδεία πρόδος, αλλά σταθερά. Μην έκτίθεσθε είνε περιπέτειας. Διότι δεν εύνεισθε. Είς τήν εργασία σας θα έχετε άξιόλογον καλύτερεσιν είνε τὸ μέλλον. Επί τού παρόντος πολλά δυσκολία. Γάμος κατόπιν αίσθηματος. Δεν είνε πολύ σύντομος. Οικονομικώς ή κατάσταση σας θα θελτωθή. Θα άποκτήσετε οικογένειαν. Άριθμός 4, ήμέρα Πέμπτη.

ΕΛΑΦΡΟΤΗ Σ. Θεσσαλονίκη. — Η ζωή θα σας εύνηση άρκετά. Πολλά από τὰ δεινείρα σας θα πραγματοποιηθόν. Πρέπει όμως να έχετε όπομνην, διότι θα υπάρξουν μερικά καθυστερήσεις. Γάμος κατόπιν αίσθηματος, είνε νεαράν ηλικία.

Οικονομικώς, ή κατάσταση σας θα θελτωθή αίσθηματά. Νά μου στείλετε τὰ στοιχεία γεννήσεως ήου ανθρώπου πού σας εύνεισθε, διά να σας άπαντήσω σαφώς. Διά τὸν άδελφόν σας: Είνε όλίγον έπιπόλαιος καί άστατός χαρακτήρ. Νά δείξετε μεγαλότητα έπίδωσιν είνε τας προσπαθείας σας. Θα προδευση είνε τας σπουδάς του. Υγεία σχετικάς καλή.

ΨΗΛΟΡΕΙΤΗΝ. Κρήτης. — Ζητώ καί από σας συγγνώμην δια τήν καθυστέρησιν, τής οποίας έξηγησα ήδη τούς λόγους είνε πολλούς άλλους παραπονομένους όπως καί σεις. Ζωή άρκετά δύσκολη. Έθαδίσαστε ως σήμερα από άτυχίας είνε άποτυχία. Θα κουρασθήτε ακόμη άρκετά. Ο σύζυγός σας πρέπει να δείξη περισσύτεραν δραστηριότητα καί να αντιμετώπιστ τήν ζωήν με μεγαλότητα θάρρους. Εργασία όχι σταθερά. Άπολαυσις μέτρια. Μην άπελπίζεσθε, διότι με αυτών τὸν τρόπον δεν κάνατε τίποτε άλλο από τὸ να έπιδεινώνετε τήν θέσιν σας.

ΤΑΤΙΑΝΑ 3. — Δυσκολία είνε τήν σημερινήν ζωήν σας. Θα έερομαλυνθόν. Η γενική κατάσταση τής οικογενείας σας θα θελτωθή καί θα άνορθώθ. Η εύνεισθε να είνε μεγαλύτερα γιά σας, αλλά όχι συντόμως. Μερικά εύναντιότητες επί τού αίσθηματικού πεδίου. Δυσχερεία συνεννόσεως με τὸν περίβάλλον σας. Θα νυμφευθτε κατόπιν αίσθηματος καί θα εύνημερήσετε κοινωνικώς καί οικονομικώς. Θα πρέπει όμως να διατηρήτε τήν θέσιν σας διά μιάς συνεχούς προσπάθειας. Ήμέρα Παρασκευή, λίθος όπάλιον, αριθμός 7.

ΡΟΖΑΛΙΑΝ Σ. — Δύστροπος καί πολύ παράδεινος χαρακτήρ. Στενωχάρια καί μεμψιμοιρία. Ζητέ μέσα σε μιά άπείσοφαρον άνησυχία καί άμφιβολιών. Παντελής έλλειψις θάρρους καί άυτοπεποίθεως. Γάμος κατόπιν συνεισεσίου. Βραδύνει ακόμη. Πραγματοποίησης όλίγον δύσκολος. Η ζωή θα σας υποβάλει είνε μερικά δοκιμασία ακόμη. Πρέπει να θελήσετε να έγνητε νικήτρια απ' αυτές.

ΘΑΡΡΟΣ, ΕΛΠΙ Σ. ΥΠΟΜΟΝΗ Α. Χ. 20. — Η καθυστέρησις ήτο γενική δι' όλους, διά λόγους άνεξαρτήτους τής θελήσεως καί είνε, πού τήν Διευθύνσεως τού περιόδικου. Άπληγσα ήδη είνε τήν επιστολήν σας καί έδωκα διά συμβούλως καί τας κατευθύνσεις πού μου ζητείτε.

Α. Β. Κ. 13. — 1) Τὸν τοποθετώ μεταξύ τὸν έτών 1943 καί 1947. Δεν μπορώ να σας δώσω άκριβέστερον προσδιορισμόν. 2) Θα είνε κατόπιν αίσθηματος καί μάλιστα άρκετά διαίτη είνε τας έκδηλώσεις του. Θα σας δώση τήν εύτυχία πού ποθείτε. Η εύτυχία αυτή θα έξαρτηθ κατὰ μέγιστον μέρος από σας, δι' αυτό πρέπει να άποτελέση άντικείμενον συνεχούς μερίμνης καί φροντίσεως έκ μέρους σας. 3) Δεν δύναμαι να προσδιορίσω έπάγγελμα. 4) Δεν θέλω τίποτε μεταξύ τού σημερινού περιβάλλοντός σας.

ΧΑΪΛΕ ΣΕΛΑΣΙΕ, Γυθείον Λακωνίας. — Δεν έχετε τήν άπαιτούμενην δραστηριότητα καί πρωτοβουλία. Παρασύρεσθε είνε φαντασιοληΐας καί άσκόπους όνειροπολήσεις, πού σας άπομακρύνουν από τήν πραγματικότητα. Εξέλιξις ήμερος καί μάλλον θραδεία. Δόστε ταχύτερον ρυθμόν είνε τας έπιδιώξεις σας. Θα έχετε μερικά αίσθηματικά έπιτυχία. Βραδύτερον θα νυμφευθτε κατόπιν αίσθηματος καί κατὰ τρόπον άρκετά έπιφέλη.

ΣΑΜΙΩΤΙΚΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ. — Μην άνησυχίτε διά τὸ μέλλον σας. Είνε πιθανόν ότι ή εξέλιξις τής ζωής σας θα είνε κάπως θραδεία καί όχι πάντοτε ικανοποιητική. Αλλά αυτό δεν θα διαρκέση επί πολύ. Η ζωή σας θα καλύτερεύσθ αίσθηματά είνε τὸ μέλλον. Θα συνάψετε γάμον κατόπιν αίσθηματος. Δεν τὸν θέλω πού σύντομον. Άναπτύξετε τήν πρωτοβουλία σας καί καταπολεμήσατε τήν άδράνεια πού συχνά σας καταλαμβάνει.

Ο ΔΟΚΤΩΡ ΚΑΜΑ

Οπισχυρός

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Διευθυντής
ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ: Διευθυντής Συντάξεως

ΓΡΑΦΕΙΑ: Σανταρόζα 5, Τηλέφωνον 29.967

ΕΝΤΕΛΩΣ ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

ΚΑΘΑΡΙΣΙΣ

Από Δευτέρας έχομε Καθαρή. Αρχίζει ή έβδομός τής καθάρσεως. Μία έβδομα, κατά τήν οποίαν ξεπλύνονται όλοι οι ρυθμοί τού σώματος καί τής ψυχής. Οι άμαρτωλοί τὸν νούν καί τήν καρδίαν, τὸ σώμα καί τήν ψυχήν. θα περάσουν από τὸ καθαρτήριο, γιά να άπορρίψουν ό,τι πονηρόν από πάνω τους.

Ενθυμώμεθα τούς φιλάτους μας τούς Ιταλούς. Τίς άμαρτωλότερες τούτων; Καί πρώταν κατὰ τὸ σώμα. Κατὰ τήν διεκρίαν δόλκην τής Άποκρής έφαγαν... έφαγαν καί... πόσες δεν έφαγαν σ' όλα τὰ μέτωπα όπου έχουν άνοιξει έπιχειρήσεις. Τὸ καταπέτασμα. Η έκφρασις «παρά μίαν τεσσαράκοντα» είνε πεινχρά στήν παρούσα περίπτωση. Έφαγαν τής χρονιάς των. Έφαγαν τόσες, πού έβαλαν καί στήν τσέπη τους.

Καί έπειτα κατὰ τήν ψυχήν. Οι άσυνείδητοι δολοφόνοι, πού τὸ άπέδειξαν με τήν νότα τους, με τήν άνάνδρη έπιθεσί τους, με τούς έπενειδίστους βομβαρδισμούς των άμέχαν, με τίς ψευδολογίες των καί τήν άσταματήτη διαστροφή κάθε αλήθειας, οι ιταμοί, οι θρασιδείλοι καί μπαμπέσηδες, οι άτιμοί, οι... οι...

Καί τήν ψυχήν λοιπόν αυτήν, καί τὸ σώμα αυτό οι άμαρτωλοί κατ' άμφότερα Ιταλοί θα τὰ περάσουν από τὸ καθαρτήριο. Από τὸ καθαρτήριο πυρ, δηλαδή. Τὸ πυρ τὸν πεδίων τής μάχης. Αλλά πηγαίνοντας να καθαρίσουν τήν ψυχή καί τὸ σώμα τους, θα... καθαρίστουν από παντού τὰ... καθάρματα!

ΤΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ

ΧΟΝΤΡΗ:—Γιατί γελάς, αντρούλη μου;
Ο ΣΥΖΥΓΟΣ:—Σκέπτομαι αυτούς πού λένε ότι ύποφέρουμε από έλλειψιν κρέατος!

(ΠΑΜΙ)

ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ ΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

Καλή μου, Κάθε γράμμα σου είνε γιορτή γιά μένα κι' άπάνω σ' Άρβανίτικα βουνά, τὰ χιονισμένα, λές καί μου φέρνει άνοιξι. Στὰ κάτασπρα τὰ χιόνια τὰ λόγια σου σάν χαρωπά πετάνε χελιδόνια, πού φύγαν από μια φωνή να πάνε σε μίαν άλλη... Έτσι, τὸ κάθε γράμμα σου είνε γιορτή μεγάλη γιά μένα πού σ' άγάπησα καί πάντα σ' άγαπώ καί σ' έχω γιά μοναδικό, μέσ' τή ζωή, σκοπό! Έλαβα καί τὸ δέμα σου, Σ' εύχαριστώ πολύ πού με θυμάσαι πάντοτε, καλή μου αγαπημένη... Για τὸ πούλδωρο έβαλες τὸ πιο χοντρό μαλλί

καί τόσο με θερμαίνει πού τὸ φερῶ—φαντάσου— κι' έτσι, νομίζω μιά στιγμή, πώς βρίσκομαι κοντά σου! Καί τὰ τσιγάρα τάλαθα καθῶς καί τὰ γλυκά, μ' άπ' έλ' αυτά, τί να σου πῶ, τὰ λόγια σου καί μόνα μου φάνηκαν τόσ' όμορφα καί τόσο στοργικά πού άχτίδα ήλιου μούφεραν σε μοναξιάς χειμώνα!... Μή μ' έρωτάς πού βρίσκομαι. Δεν κάνει να σου πῶ Κάπου, σε κάποιο ύψωμα, σε μία δουνουλιγιά... Κι' όταν σ' ένα φυλάκιο, με δάσους σκοτάδι, παρακαλώ τήν Παναγιά

νάχω κοντά μου πάντοτε τήν Άγία τής δοήθειας... Κι' υπερφάνεια αίσθάνομαι στὰ φτωχικά μου στήθεια πού εκεί, σ' ένα φυλάκιο άπ' τὰ προχωρημένα ένας στρατός κι' ένας λαός φυλάγονται από μένα!... Γιατί δεν ξερίεις τ' είν' αυτό! Για σκέψου μιά στιγμή

πῶς είνε άράνταστη τιμή, παρ' όλους τούς άληθινούς κινδύνους, τούς μεγάλους, νάσαι σκεπτός προφυλακής καί να φυλάς τούς άλλους!... Βέβαια, όλ' οι Έλληνες είνε καί πατριώτες, μά έμεις έδῶ, πού έτυχε να είνμαστε στρατιώτες, βλέπομε τόσο ζωντανή μπροστά μας τήν έλπίδα πώς νέα δίνομε πνεή στή δόλια μας πατρίδα... Δεν λογαριάζεται ή ζωή κι' ό κόπος κανένος...

Η Νίκη, χρυσοτέρευτη, σφιχτά μάς άγκαλιάζει κι' ό πόθος να νικήσουμε, κρυφός κι' άληθινός μέσ' στίς χιλιάδες τίς καρδιές, ενός στρατού, φωνάζει... Καί καρτερούμε άκράτητοι μία μόνα προσταγή κι' όταν ακούμε ξαφνικά:—Έφ' όλου λόγην. Έμπρός! τὰ πόδια μας, σ' όρκίζομαι, δεν νοιάζουνε τή γῆ —λές κι' άποκτήσανε φτερά—

καί πᾶμε, σάν να τρέχωμε σε γάμο με χαρά πού νύφες είνε οι έχθροι κι' ό θάνατος γαμπρός!... Τίς άλλες, καί έποθα γιά τύχη μου καλή, παρ' όλο πια πού θρέθηκα σε κίνδυνο μεγάλο... Σε μιά μικροπέθεσι, προχώρησα πολύ κι' έχασα κάθε σύνδεσμο με τόν στρατό τόν άλλο!... Ένώ συλλογιζόμουνά τί θάπρεπε να κάνω, από τούς θάμνους Ιταλοί προβάλλουν ξαφνικά...

Ήτανε κάπου έφτά-όχτώ... ίσως καί παραπάνω... Κι' άφού ήταν ή αντίστασις χαμένη, φυσικά, κάνω πώς παραδινόμαι... μά έχω τήν έλπίδα, πῶς καί θα τούς έσκαγα, με μιά χειροβομβίδα πού είχα στού πανταλονιού τήν πισινή τήν τσέπη... Έπίστετε πῶς κι' ό Χριστός από ψηλά με βλέπει... Κι' ενώ ένας θαυμάφορος τους μου πήρε ό,τι κρατούσα —τ' όπλο μου, τίς μπαλάντες μου, τή λόγην, τὰ σι... (γάρα—

ξεχνά να ιδῇ τήν τσέπη μου τήν πισινή. Μπορούσα με τρόπο να τούς έκανα πραγματική λαχτάρα... Καί κάνω τόν άνημπορο... Κάνω πῶς δεν μπορώ να περπατήσω... έκούσασινά... με τήν κρυφήν έλπίδα πῶς ίσως θάβρισκα καιρό

να βγάλω τήν κρυμμένη μου μικρή χειροβομβίδα... Ή Παναγιά μ' έδοήθησε... Καί πῶς, κι' εγώ δεν ξερώ, —ήταν γραφτό μου, φαίνεται, γιά να τὰ καταφέω— τούς ξεφύγα καί κρύβομαι πίσω από καί θράχια καί τή χειροβομβίδα μου με δύναμι πετώ...

Καί τότε, τούς κυτῶ χάρω να πέφουν όλοι τους, χάρω σάν τὰ θαπράχια, κι' είχα μιά τυχή τσῆ, άπ' τή χειροβομβίδα μου κανείς να μη γλυτώσῃ!... Έμάζεψα τὰ όπλα τους καί στίς γραμμές μας τρέχω κι' αν θέλεις τ' άποτέλεσμα, είνε πῶς τώρα έχω ένα γαλόνι κίτρινο... Μ' έκαναν δεκανέα!...

Πρόψε μου, άγάπη μου καλή, καί τὰ δικά σου νέα καί γράφε... γράφε μου συχνά... τὸ πῶς περνάς, τί κά... (νείς,

Καί τή μαμά σου φίλα μου... Πάντα δικός σου Γιά νης ΔΗΜ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Το δεύτερο ΓΑΛΟΝΙ

ΕΝΑ ΓΑΛΛΙΚΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑΚΙ

Κυρία μου, Έχω μία δδομάδα τώρα που βρίσκμαι ξαπλω μένος κάτω από τη σκηνή μου, με τὸ στήθος τρυ πημένο από μία σφαίρα.

Στὸ διάστημα αὐτὸ, παλεύοντας κάθε στιγμή, με τὸν θάνατο, έβλεπα νὰ μεταφέρουν με τὸ φορτίο στὶς διπλανὲς σκηνὲς συναδελφούς μου νέους καὶ δυνατούς καὶ τὸς γενοδράζοντες έπειτα ἀπὸ δυο-τρὲς μέρες πτώματα ἀνθρώπων.

Αὐτὸ θὰ γίνῃ καὶ γιὰ μένα ἀπὸψε ἡ αὔριο τὸ πολὺ. Τὸ ἐγγυάται ἡ φρικτὴ πληγὴ τοῦ στήθους μου, καὶ ὁ πυρετὸς ποὺ με καίει ἐδῶ κι' ὀχτὼ μέρες τώρα.

Αἰτία τοῦ θανάτου μου εἶσαε ἑσείς, ἀγαπημένη μου. Ὡ, μὴν ταραχθεσθε! Δὲν πρόκειται ν' ἀκούσετε ἀπ' τὸ στόμα μου κατάρες. Έχω υποφέρει πολλὰ ἐξ αἰτίας σας, μὰ ἡ καρδιά μου δὲν μπορεῖ νὰ κλειστῇ μέσα της αἰσθητοῦ σκληρὰ κι' ἀμελείκτα!

Πεθαίνω ἀπὸψε ἡ αὔριο τὸ πολὺ. Φεύγω ἀπὸ τὸν μάταιο αὐτὸν κόσμο, χωρὶς μνησικακία, χωρὶς πίκρα. Γιὰ ἐνὰ μονάχα παρακαλῶ τὸν Θεὸ, ποὺ θὰ με κρίνῃ σὲ λίγες ἡμέρες. Κι' αὐτὸ εἶνε ἡ ἀνέλεη, ἡ ἀπόλυτη εὐτυχία σας!

Ναι! Εἶσαε παντρεμένη πιά μ' ἄλλον, κι' ἐγὼ πεθαίνω ἐξ αἰτίας σας μέσα σὲ λίγες ἡμέρες. Εἶμαι δέσμιος γιὰ τὸν γρήγορο καὶ προσεχὲ θάνατό μου, κι' ἂν μούμεινε ἀλλοῦτε γι' αὐτὸ μία μικρὴ ἀμφοδιόλια, με δέσμιος σχετικὰ — πρὶν μιστὴ ὥρα — ὁ ἱερεὺς τοῦ συντάγματός μου.

Αὐτὸ μ' ἀνεκούφισε πολὺ... Χωρὶς νὰ χάνω μάλιστα κατὰ, φωνάζει ἐνὰ νοσοκόμο καὶ με τὸ πρόσωπό χέρι τοῦ σοῦ γράφω τὶς γραμμὲς αὐτὲς, τίς τελευταῖες ποὺ θὰ λάβῃς ἀπὸ μένα!

Θυμῶσαι, ἀγαπημένη μου κυρία, τὶς ἀλησμόνητες γιὰ μένα μέρες, ποὺ περάσαμε καὶ κάτω στὴν ἑπαυλὶ σας τῶν Ἀρδεννῶν;

Πέρασε ἐνὰς χρόνος ἀπὸ τότε. Ἦμουν ἕνας νεαρὸς ἀνθυπολοχαγὸς τότε καὶ μὲ μὲν εἶχα ἐγὼ πιά τὰ θρανία τῆς σχολῆς τοῦ Σαιν-Σύρ. Μόλις πέρα τὴν ἀδεία μου, μὴ μνηστία ἀδεία ποὺ ἐπρεπε νὰ πάρω πρὶν τὸ ὕμνημα τοῦ τοποθετηθεῖς σὲ σύνταγμα, συνήντησα στὸ δρόμο τὸν ἀδελφὸ σας.

Παλιρὸς μου φίλος ἀπὸ τὸ Λύκειο, χάρηκε μὲν ὅτι με εἶδε με τὴν καινούργια στολή μου. Θυμῆκα με τὰ παιδικὰ μὰς χρόνια καὶ σὲ μὴ στήλη μὴ ἐνθουσιασμοῦ ὁ ἀδελφός μου ποὺ εἶπε:

— Καὶ ποὺ σκέπτεσαι νὰ περάσεις τὸν μήνα τῆς ἀδείας σου;

— Στάσεις γοιγὶ μου, τοῦ ἀποκρίθηκα.

— Πάει καλὰ γιὰ τίς δεκαπέντε μέρες, μὲν ξαναπτε. Εργεσὰ ὅμως τίς ἄλλες δεκαπέντε νὰ περάσουμε μαζί στὶς Ἀρδέννες... Ὡς γνωρίσης καὶ τὴν ἀδελφὴ μου κι' ἄμεινως θὰ γίνετε δυὸ καλοὶ φίλοι... Τῆς ἔχω μιλήσει πολλές φορές γιὰ σένα, ὅπως καὶ σένα γι' αὐτὴν...

Κυρία μου, δέχθηκα ἄμεινως τὴν πρότασι. Ὅσο γιὰ σὰς, κυρία μου, δὲν ἀποσκόλησα καθόλου τὸ μυαλό μου. Σὰς θεωροῦσα πάντα — σύμφωνα με τὶς περιγραφὲς καὶ τὰ λεγόμενα τοῦ ἀδελφού σας — σὰν μὴ καπέλλα με χίλιες χάρες καὶ ἄλλες τόσες παιδικιάντες ἱστορίες.

Ἦρθα. Μὰ δὲν ἦταν παιδιὰ ἐκείνη ποὺ ἀντίκρισα, μάλιστα με σύστησε σὲ σὰς ὁ ἀδελφός σας.

Ὅχι. Ἦταν μὴ θελκτικὴ δεσποινίς, μὴ ἀδελφὴ λάρνητρη ὑποβίβας, μὴ μοιραία ὁμορφιάς γυναίκα, ἕνας γοιγευτικὸς ἀγγέλως με διαβολικὰ μάτια!

Πέρασα κοντὰ σας δεκαπέντε ἀλησμόνητες μέρες. Μέρες ποὺ δάρνουν στὴ ζωὴ μου σὰν χρόνι ἀτέλειωτα μεθυστικὴς εὐτυχίας. Μέρες ποὺ τὶς ἐνοίωσα τόσο βαθειὰ καὶ τόσο ἔντονα ὥστε καὶ τώρα ποὺ πεθαίνω με ἀποχρυσώνουν σὰν αἰῶνες ἀντίκρυντῆς γῆς!

Κάποιο βράδυ εἶχα τὴν τὸλην νὰ σὰς ψιθυρίσω πόσο σὰς ἀγαποῦσα. Μοῦ χαμογέλασε εὐνοϊκὰ, μὲν σφίγγε τοὺ χέρι, κι' ἀντὶ γιὰ ἄλλη ἀπάντησι, μὲν προσέφερετε δυὸ δροσερὰ καὶ μισανοιγμένα χεῖλη.

Ρωθῆσα ἀπ' αὐτὴ τὴν πιδ συγκλονιστικὴ ἡδονὴ τῆς ζωῆς μου. Κι' ἐνῶ, ζαλισμένος ἀκόμη ἀπὸ τὴν συγκίνησι, σὰς κούταξα με δόδωλ κι' ἀνέκρηστη λατρεία, σὰς ἀκούσα νὰ μὲν ψιθυρίζετε:

— Ὑῶς ἐνὰ γαλόνι ἀκόμη, κάνει τὸ μπαμπὰ νὰ σὰς προσέβῃ καὶ νὰ θελήσῃ νὰ σὰς κάνει παιδί του!

Ἀναπῆδσα τότε, κυρία μου! Ἀναπῆδσα ἀπὸ τὴν τρελλὴ ἐλπίδα μίαν ἀσύλληπτης εὐτυχίας...

Ναι, ἡ λ π ι σ α γιὰ μὴν τρελλὴ εὐτυχία, γιὰτὶ ἡ κοινωνικὴ σας θέσις, ὁ πλούτος σας, κι' ἡ γοιγία σας μὲ εἶχαν δεσμεύσει ὥς ἐκείνη

τὴ στιγμή. Θεωροῦσα γιὰ δύνειο ἀπραγματοποίη- τὸν μὴ μελλοντικὴ ἐννοία μὰς!

Νειώσατε ἀρὰ γε τότε τὴν ταραχὴ μου... Ἀσφαλῶς τὴν νοιώσατε, κυρία μου, γιὰτὶ πρὶν μὲν χαρίσατε τὸν ῥηονικό πόντο τοῦ δεύτερου φι- λισού σας, μὲν ψιθυρίσατε καὶ πάλιν ἐν τῷ με- ταῶ:

— Βασισθῆτε σὲ μένα, γιὰ τὸ μέλλον μ' α ε !

Καὶ τότε, ἐκείνη τὴν ἴδια στιγμή, σκέφθηκα τὴν Μαδγασκάρη, ἐγὼ, τὸ ἀμειστοκό ἀκόμη παιδί. Ἐκεῖ κάτω — ἐδῶ κάτω ποὺ πεθαίνω τώ- ρα, μακριὰ σας — γίνονταν ὁ πόλεμος ὁ μονα- σμένος, ἐκεῖ κάτω χυνόνταν ἀθρόον αἷμα, μὰ ἐ- κεί κάτω ἔβρισκον καὶ τὸ τόσο ποθητὸ δεύτερο γαλόνι μου!

Σὰς εἶπα τότε τὴν σκέψι μου, κυρία μου. Καὶ μὲν εἶπατε τότε — μὰ δὲν σκεφθήκατε ἀρὰ γε πὼς ἴσως χάσα τὴ ζωὴ μου; — με τὸν ἴδιο μοι- ραῖο τὸν σὴ τῆς φωνῆς σας:

— Πηγαίνετε ... καί... καὶ θὰ σὰς περιμέ- νω!

Ἦρθα, κυρία μου, ἐδῶ πρὶν ἀπὸ 8 μῆνες. Μοῦ ζητήσατε τότε ἐνὰ γαλόνι κι' ἐγὼ σὰς πρόσφε- ρα δυὸ, συντροφισμένα ἀπὸ ἐνὰ παρῶσημο. Μέ- σα σὲ ὀχτὼ μῆνες ἔγινα λεχάγος καὶ πῆρα τὸ σταυρὸ τῆς Λεγεώνας.

Κράτησα τὴν ὑπόχεσιν μου καὶ με τὸ παρα- πάνω μάλιστα, τίμια κι' εὐκρινῶς σὰν ἄνδρας. Καὶ σῆς τότε μετὰ τὸν ὅτι καὶ νῆς:

Ὡ, κι' ἑσείς κρατήσατε τὴν ὑπόχεσιν σας με σταθερότητα καὶ πίστι γ υ ν α ἰ κ α ε !

Πάρε; Χαμογέλατε ἴσως, δεσποινίς; Μὰ νὰ τὴν ἡ ἀποδείξῃς, κυρία μου! Νὰ τί διάβασα πρὶν ἀ- πὸ δέκα μέρες, σὲ μὴν ἰσπανιὴν ἡμερησίδα, ποὺ ἔφθασε ἐδῶ με καθυστερήσι δυὸ μηνῶν.

«Προχθὲς ἐτελέσθησαν οἱ εὐτυχεῖς γάμοι τοῦ κόμητος Ραϊμόν ντὲ Φλερὺς ντὲ Λα Μαρνιέρ με- τὰ τῆς δεσποινίδος Μαγδαληνῆς ντὲ Φιγκιέ, εἰς τὴν ἐν Ἀρδέννας γαυτικὴν ἑπαυλὶν τῆς νύμ- φης!»

Κυρία μου, κυρία Μαγδαληνῆ ντὲ Φλερὺς Λα Μαρνιέρ, σὰς δέδοκα, ὅτι ἐκείνη τὴν στιγμή μὲν φάνηκε πὼς τρελαίνονταν...

Ὅλα γὰρ μου ἐδούσαν σιγὰ-σιγὰ, καὶ τὸ χάος ποὺ ἀπλώθηκε γέμει ἀπ' τὸ θόρυβό σας! Ἀχ, αὐτὸ τὸ ἀγαπημένο θύμα σας, ποὺ τόσες φορές με στήριξε στὶς κακουχίες τοῦ φριχτοῦ πολέμου, καὶ ποὺ τόσες φορές με προσέλαβε ἀπ' τὶς φωνικὲς σφαῖρες τῶν ἰσπανῶν, αὐτὸ τὸ λα- τρεῖτο θύμα σας τότε ἄρχισε νὰ με καλὴ δύν- ηναι!

Εἶχα πιά νοιώσει, ὅτι τὴν ἐπεχὴ ἐκείνη δὲν ἦμουν τίποτε ἄλλο γιὰ σὰς, πρὸς ἐνὰ φέριτ ἐ- πιπόλαιο, κι' ἐνὰ κατρίπαιο σιγμιαῖο!

Μίσσησα ἄμεινως, κυρία μου, τὸ «φλέρι» καὶ τὸ «κατρίπαιο» σας αὐτὸ, γιὰτὶ ἡ καρδιά μου ποὺ σὰς λατρεῖται βαθειὰ ἀκόμη, ἦταν ἀνίκανη νὰ μισήσῃ ἑσάς...

Καὶ τόσο ἄγριο ἦταν τὸ μίσός μου, τόσο τρελ- λὸ καὶ τόσο βασανιστικό, ὥστε τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρῶτ — ἔπειτα ἀπὸ μὴν ὥχτα ἀγρυπνῆσι καὶ κολασμένη — ἔβλησα ν' ἀνεῖθὸν σὸν οὐρανόν...

Ναι, ν' ἀνεῖθὸν σὸν οὐρανόν! Ἐκεῖ ἦμουν δέ- δαιος πὼς δὲν θ' ἀντίκριμα πιά «φλέρι» καὶ «κατρίπαιο», γιὰτὶ ἐκεῖ πάνω δὲν ὑπάρχουν τέ- τοιου εἴδους βολοφονικὰ ὄπλα...

Μὴ συμπλοκὴ με ἰθαγενεῖς — τὴν ἴδια ἐκείνη μέρα — μὲν ἔδασε, κυρία μου, τὴν κενταρία ποὺ ποδοῦσα, χαρίζοντάς μου μὴν μολυβένια σφαῖρα κατὰσφαιρα.

Καὶ τώρα... σὲ μὴν-σὲ δυὸ ἡμέρες... θὰ εἶμαι σὸν οὐρανόν πιά, καὶ θὰ σὰς στέλνω ἀπὸ κεῖ τὴν ἐλδοφύγην εὐχὴν μου γιὰ τὴν εὐτυχία σας...

Ὡ, μὴ φοβάσθε, κυρία μου... Ὡς εὐκρινῶ- νης ἡ εὐχὴ μου αὐτή, γιὰτὶ ἐκεῖ πάνω δὲν ὑπάρ- χουν οὔτε «φλέρι», οὔτε «κατρίπαιο» κι' οὔτε ἄλλου εἴδους ὑπερβολικὰς, ὑποκριτικὲς κι' ἐνο- χες ἐπιτολαιότητες...

Αὐτὸς ποὺ σὰς ἐλάτρευε καὶ σὰς λατρεύει.

ΠΟΛ ΠΟΥΡΣΕΛ

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

ΑΡΛΕΚΙΝΟΣ ΚΟΛΟΜΠΙΝΑ 1941

Ὁ Ἀρλεκίνος κι' ἡ τρελλὴ στὰ γλύντια Κο- (λομπίνα) (λομπίνα)

δὲν ἔκαναν ἐμφάνισιν ἐφέτος στὴν Ἀθήναι! Ἐφέτος τὴ συγκίνησι δὲν γνωρίσαν καὶ πάλι, π' ἔχει τῆς μάσκας τὸ φίλ μὲν! στοῦ χοροῦ (τῆς ζῆλῃ...

Ἐφέτος ἐδὲν ἐσμίεσαν, σὰν πρὶν, σὲ κόποιαν (ἀκρῇ)

καὶ τὴν αὐγὴ νὰ χωριστοῦν, σὰν πάντα, μ' ἐνὰ (δάκρυ)!

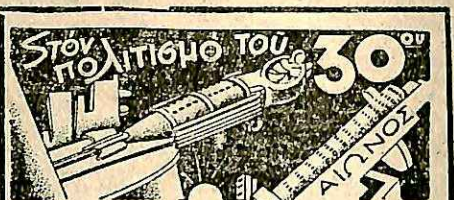
Ὁ Ἀρλεκίνος σοδαρὸς ἐφέτος πολέμει, μὲν! στοῦ πολέμου τὴν φωνὴν ἀκράτως ὁρμίζει, κι' ἡ Κολομπίνα, ἀδελφὴ με Παναγιῶς μαν- (τῆλῃ).

Ἐχει ἀσφαρὰ τὰ χεῖλη της, τῶν μάγουλων τὰ (μῆλα)...

Στὸν Ἀρλεκίνο ἡ σκέψις της πετᾷ, ποὺ τῆς ἀ- (νῆλῃ).

κι' ἂν κάποιο δάκρυ της κυλᾷ... Αὐτὸ νῆλῃ (γὰρ τὴ Νίκη)!

Ε, ΜΠΕΖΟ Σ

45.- ΣΤΟ ΟΙΚΗΜΑ ΤΟΥ ΕΦΕΥΡΕΤΟΥ

Ὁ Νισαῖς εἶδαε τίς τελευταῖες ὁδηγίες τοῦ σὸν βοηθὸ τοῦ Κωπαπ καὶ σὸν Παν- σπάρ, σχετικὰ με τὴν ἀποστολὴν ποὺ τοὺς ἀνευετε, ὡστε ἐμφανικὰ ὤρμησε σὲ τὸ στυντιο τοῦ πατέρα της ἡ Σίλλη, ποὺ μόλις ἔμεινε τὰ τῆς συζητήσεως ποὺ γινόνταν παρεκάλε- σε τὸν καυτηγῆτὴ νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ ο' αὐτὴν νὰ συμμετάσχη τῆς ἀποστολῆς. Ὁ Νισαῖς τὸ δέχθηκε καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά οἱ τρεῖς νεοὶ ἐπιδέχονταν σὲ ἀδερσιόπλάνο τῆς Σίλλης ποὺ καὶ ἀπογειώθηκε ἀμέσως.

Δὲν εἶχε ὅμως ἀνύψωσι καὶ πλῆθος, ὅταν ὁ Πανσπάρ, ψαχνὸν τὰς ἀνύψωσι τῆς τούτης τῆς φόρμας τοῦ μὴναις ἀπογοητευμένος.

— Διαβόλε! Σὲ χάσα νὰ πάρω μαζί σὺλό καὶ χαρτί... Πλᾶς θὰ κρατήσω τώρα σημει- ωσεις ἀπὸ τὴν συνέντευξιν ποὺ θὰ πάρωμε.

— Ἴ περιττός ρεπόρτερ ποὺ θὰ ἴσουςα στὴν ἐποχὴ σου! ἔκανε ἐρωτικὰ ἡ Σίλλη.

Κι' ἀφοῦ ἄρχισε γιὰ λίγες στιγμὲς σ' ἀ- μηχανία τὸν πρῶτον δημοσιογράφον, πρόσθε- σε καθυστασιακὰ:

— Ἄς εἶνε ὁμως. Πιστεύω ὁ ἀγαπητὸς Κωπαπ, νὰ φροντίσῃ γι' αὐτό.

Καὶ φυσικὰ δεβαίωσε ὁ βοηθὸς τοῦ Νισαῖς, μόνο ποὺ ἀντὶ στυλό καὶ χαρτίου, ὁ ἀγαπητὸς Πανσπάρ θὰ χρησιμοποίησιν αὐ- τὸ, γιὰ τὴν δουλειὰ ποὺ θέλει.

Καὶ ἐθαλόντας ἀπὸ τὴν φοβουαλὴν θα- λίστα τοῦ ἐνα παραξένου τετραγωνικὸ μηχαν- ηματάκι τὸ ἔδωσε σὸν κατὰπληκτὸ Παν- σπάρ λέγοντάς του:

— Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ πιέσετε, ἀγαπητέ, τὸ μικρὸ ἐκεῖνο κόκκινο κουμπάκι καὶ τὸ φωνοληπτικὸ αὐτὸ μηχανηματάκι θ' ἀρχίσῃ ἀμέσως ν' ἀποτυπώνῃ τὰ ὅσα πρόκειται νὰ συζητηθοῦν με τὸν παραξένον αὐτὸν ἐφευρέ- τη ποὺ πάμε νὰ συναντήσωμε. Μετὰ, συνδυ- ἀζοντας, ἑσείς πιά, αὐτὰ ποὺ ὀχέετε ἀπο- τυπωμένα, με ὅσα πρόκειται νὰ διητῇ σὲ ἐργαστήριον τοῦ ἐφευρέτου, θὰ κόμειτε μὴν χαρὰ τὴν περιγραφὴν ποὺ χρειάζεται ἡ ἀρ- χισυντάκτης τῆς «Ἀτλαντικῆς» καὶ γιὰ τὴν ὁποία κυρίως συνταξιθεύετε.

Ὁ Πανσπάρ ἐτοιμαζόταν νὰ κάμῃ μερι- κὲς ἐρωτήσεις ἀκόμη, ὅποτε τὸν πρόλαβε ἡ φωνὴ τῆς Σίλλης:

— Φθάσαμε, ἀγαπητοί!

Σὲ λίγες στιγμὲς, πράγματι, τὸ αἰθριο- πλάνο, προσγειωνόταν ἐπάνω στὴν πράσινη ἀ- νὸς ἀνδοσπαρμένον κήπου καὶ οἱ τρεῖς νέ- οι ποὺ εἶχαν πηδήσει ἤδη ἀπὸ τὸ ἀέτρος μηχανήμα τους, ἀφοῦ ἐμφελευθέρθηκαν ἐνὰ μηχανικὸ κλητήρα, ἐδιδουθενήκαν πρὸς ἐνὰ οἰκῆμα, ποὺ ἔβρισκον σὸν θάβος τοῦ κήπου καὶ ποὺ ὁ Πανσπάρ τὸ ἐξέλασε στὴν ἀρχὴ ὡς φάρο.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ λίγο οἱ τρεῖς νεοὶ ἐμ- παῖναν σὲν διαδρόμῳ τοῦ οἰκήματος, μ' ἐκ- πληξί τοῦ ὁ Πανσπάρ διεπίστωνε ὅτι ἐπρό- κειτο περὶ ἐνὸς κλειστοῦ χώρου ποὺ δὲν φα- νόνταν νὰ ἐπικοννοῦσε μ' ἄλλο διαμείρισμα. Κι' ἐτοιμαζόταν νὰ ρωτήσῃ τοὺς συντρόφους τοῦ, ὅποτε εἶδε τὸν Κωπαπ νὰ διευδύνεται πρὸς ἐνὰ τετραγωνικὸ μηχανήμα, ποὺ ἔρι- σκόταν σὲ μὴ γωνία καὶ νὰ πιεζῇ ἀλλήλο- διαδόχως διάφορα κουμπάκια. Ἐνὰ μέρος τοῦ θάβους τοῦ διαδρόμου ἀνοίξε ἀμέσως καὶ σὲ ἀνοιγμὰ τοῦ φάνηκε ἕνας ἀνθρώπος ποὺ προχωροῦσε μετ' ἡχομύγελου πρὸς αὐτούς.

Ἦταν ἕνας μᾶλλον κοντὸς, με σῶμα σχε- δὸν παραμορφωμένο ἀπὸ τὸ σκύψιμο. Ἐνὰς ἀνθρώπος ποὺ ἐμοίεσε μετ' ἀκαμψοῦ, χωρὶς καμπούρα. Τὸ πρόσωπό του ἦταν ἀντιστή- κτικὸ ἐκ πρώτης ὄψεως. Εἶχε μικρὰ καὶ πο- νηρὰ μάτια, χεῖλη ὄγρη, ἐπάνω στὰ ὅποια ἀνθίξε διαρκῶς ἐνὰ εἰρωνικό καὶ κάπως ἀ- διάντροπο χαμόγελο.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἔκανε τὴν φυσιογνω- μίαν τοῦ ἐνδιαφέρουσα ἦταν τὸ μέτωπό του. Ἐνὰ τεράστιο μέτωπο, ἀσάλευτο ἀπὸ ἐα- θεῖς ρυτίδες, ἐνὰ μέτωπο ποὺ ἐπρόδιδε ἀ- συλήτῃ δύναμιν σκέψεως καὶ φαντασίας.

Πρώτος τὸν ἐπλησίασε ὁ Κωπαπ.

— Θὰ θέλαμε νὰ δοῦμε τὸν κ. Ἀπλάμ, τοῦ εἶπε σαφάρ.

— Εἶμαι ὁ ἴδιος, ἀπάντησε ὁ παραξένος ἐφευρέτης.

Ὁ Κωπαπ τοῦ εἶπε τότε ποῖος ἦταν, τοῦ ἀνέστησε τὸν Σίλλη καὶ τὸν Πανσπάρ καὶ τοῦ ἐξηγήσε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς των.

Τονίζοντας τοῦ ἰδιαίτερον ὅτι ὁ καθηγητὴς Νισαῖς ἐνδιαφερόταν ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν ἐ- φεῦρσίν του, γιὰ τὴν ὁποία ἤθελε νὰ ἐξερ- ὄσο τὸ δυνατόν περισσότερες ἀποτιμήσεις:

Εἰς τὸν Κωπαπ τοῦ εἶπε τότε ποῖος ἦταν, τοῦ ἀνέστησε τὸν Σίλλη καὶ τὸν Πανσπάρ καὶ τοῦ ἐξηγήσε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς των.

Τονίζοντας τοῦ ἰδιαίτερον ὅτι ὁ καθηγητὴς Νισαῖς ἐνδιαφερόταν ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν ἐ- φεῦρσίν του, γιὰ τὴν ὁποία ἤθελε νὰ ἐξερ- ὄσο τὸ δυνατόν περισσότερες ἀποτιμήσεις:

Εἰς τὸν Κωπαπ τοῦ εἶπε τότε ποῖος ἦταν, τοῦ ἀνέστησε τὸν Σίλλη καὶ τὸν Πανσπάρ καὶ τοῦ ἐξηγήσε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς των.

Τονίζοντας τοῦ ἰδιαίτερον ὅτι ὁ καθηγητὴς Νισαῖς ἐνδιαφερόταν ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν ἐ- φεῦρσίν του, γιὰ τὴν ὁποία ἤθελε νὰ ἐξερ- ὄσο τὸ δυνατόν περισσότερες ἀποτιμήσεις:

Εἰς τὸν Κωπαπ τοῦ εἶπε τότε ποῖος ἦταν, τοῦ ἀνέστησε τὸν Σίλλη καὶ τὸν Πανσπάρ καὶ τοῦ ἐξηγήσε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς των.

Τονίζοντας τοῦ ἰδιαίτερον ὅτι ὁ καθηγητὴς Νισαῖς ἐνδιαφερόταν ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν ἐ- φεῦρσίν του, γιὰ τὴν ὁποία ἤθελε νὰ ἐξερ- ὄσο τὸ δυνατόν περισσότερες ἀποτιμήσεις:

Εἰς τὸν Κωπαπ τοῦ εἶπε τότε ποῖος ἦταν, τοῦ ἀνέστησε τὸν Σίλλη καὶ τὸν Πανσπάρ καὶ τοῦ ἐξηγήσε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς των.

Τονίζοντας τοῦ ἰδιαίτερον ὅτι ὁ καθηγητὴς Νισαῖς ἐνδιαφερόταν ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν ἐ- φεῦρσίν του, γιὰ τὴν ὁποία ἤθελε νὰ ἐξερ- ὄσο τὸ δυνατόν περισσότερες ἀποτιμήσεις:

Εἰς τὸν Κωπαπ τοῦ εἶπε τότε ποῖος ἦταν, τοῦ ἀνέστησε τὸν Σίλλη καὶ τὸν Πανσπάρ καὶ τοῦ ἐξηγήσε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς των.

Τονίζοντας τοῦ ἰδιαίτερον ὅτι ὁ καθηγητὴς Νισαῖς ἐνδιαφερόταν ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν ἐ- φεῦρσίν του, γιὰ τὴν ὁποία ἤθελε νὰ ἐξερ- ὄσο τὸ δυνατόν περισσότερες ἀποτιμήσεις:

Εἰς τὸν Κωπαπ τοῦ εἶπε τότε ποῖος ἦταν, τοῦ ἀνέστησε τὸν Σίλλη καὶ τὸν Πανσπάρ καὶ τοῦ ἐξηγήσε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς των.

Τονίζοντας τοῦ ἰδιαίτερον ὅτι ὁ καθηγητὴς Νισαῖς ἐνδιαφερόταν ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν ἐ- φεῦρσίν του, γιὰ τὴν ὁποία ἤθελε νὰ ἐξερ- ὄσο τὸ δυνατόν περισσότερες ἀποτιμήσεις:

Εἰς τὸν Κωπαπ τοῦ εἶπε τότε ποῖος ἦταν, τοῦ ἀνέστησε τὸν Σίλλη καὶ τὸν Πανσπάρ καὶ τοῦ ἐξηγήσε τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς των.

45.- ΣΤΟ ΟΙΚΗΜΑ ΤΟΥ ΕΦΕΥΡΕΤΟΥ

Ὁ Νισαῖς εἶδαε τίς τελευταῖες ὁδηγίες τοῦ σὸν βοηθὸ τοῦ Κωπαπ καὶ σὸν Παν- σπάρ, σχετικὰ με τὴν ἀποστολὴν ποὺ τοὺς ἀνευετε, ὡστε ἐμφανικὰ ὤρμησε σὲ τὸ στυντιο τοῦ πατέρα της ἡ Σίλλη, ποὺ μόλις ἔμεινε τὰ τῆς συζητήσεως ποὺ γινόνταν παρεκάλε- σε τὸν καυτηγῆτὴ νὰ ἐπιτρέψῃ καὶ ο' αὐτὴν νὰ συμμετάσχη τῆς ἀποστολῆς. Ὁ Νισαῖς τὸ δέχθηκε καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγα λεπτά οἱ τρεῖς νεοὶ ἐπιδέχονταν σὲ ἀδερσιόπλάνο τῆς Σίλλης ποὺ καὶ ἀπογειώθηκε ἀμέσως.

Δὲν εἶχε ὅμως ἀνύψωσι καὶ πλῆθος, ὅταν ὁ Πανσπάρ, ψαχνὸν τὰς ἀνύψωσι τῆς τούτης τῆς φόρμας τοῦ μὴναις ἀπογοητευμένος.

— Διαβόλε! Σὲ χάσα νὰ πάρω μαζί σὺλό καὶ χαρτί... Πλᾶς θὰ κρατήσω τώρα σημει- ωσεις ἀπὸ τὴν συνέντευξιν ποὺ θὰ πάρωμε.

— Ἴ περιττός ρεπόρτερ ποὺ θὰ ἴσουςα στὴν ἐποχὴ σου! ἔκανε ἐρωτικὰ ἡ Σίλλη.

Κι' ἀφοῦ ἄρχισε γιὰ λίγες στιγμὲς σ' ἀ- μηχανία τὸν πρῶτον δημοσιογράφον, πρόσθε- σε καθυστασιακὰ:

— Ἄς εἶνε ὁμως. Πιστεύω ὁ ἀγαπητὸς Κωπαπ, νὰ φροντίσῃ γι' αὐτό.

Καὶ φυσικὰ δεβαίωσε ὁ βοηθὸς τοῦ Νισαῖς, μόνο ποὺ ἀντὶ στυλό καὶ χαρτίου, ὁ ἀγαπητὸς Πανσπάρ θὰ χρησιμοποίησιν αὐ- τὸ, γιὰ τὴν δουλειὰ ποὺ θέλει.

Καὶ ἐθαλόντας ἀπὸ τὴν φοβουαλὴν

"Όπως ό ΝΤΙΣΡ ΑΕΛΙ

ΥΠΟ ΧΡ Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Σ' ένα σαλονάκι χειμωνιά-
τικο, μάλλον ψυχρό, μάλλον
πληκτικό, Έκείνη τελειώνει τα
μανίκια ενός πουλόβερ για το
μέτωπο, Έκείνος κλείνει το
βιβλίο του).

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ούφ!

ΕΚΕΙΝΗ (προσέχει τους

πόντους της): Ήτανε πληκτι-
κό το βιβλίο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: «Η ζωή του

Ντισράελι»; Όχι δά!

ΕΚΕΙΝΗ: Τού 'Αντρέ Μω-

ρουά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ναί... Τόχεις

διαβάσει;

ΕΚΕΙΝΗ: Πάει καιρός...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Καί δεν είπες

στο τέλος ούφ;

ΕΚΕΙΝΗ: Νά σου πώ την

αλήθεια, μεταξυ μας, δεν κα-
τάλαβα και πολλά πράματα.

Όλες αυτές οι δι-ρομανσέ»

μ' αφήνουν γενικά άσυγκινη-
τη.

ΕΚΕΙΝΟΣ (μάλλον εύρωσι-
κά): Προτιμάς ένα ρομάντζο

της Ντελλύ;

ΕΚΕΙΝΗ: Μά, φυσικά...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνεται, ά-
νάβει ένα τσιγάρο, και κάνει

μερικά νευρισμένα δήματα έ-
πανά-κάτω): Έχετε έναν πε-

ρίεργο επιπόλαιο τρόπο έσείς

εί γυναίκες να κρίνετε τη ζωή.

Δεν σας άρεσει ή φιλοσοφία,

γιατί προκαλεί έλαφρό πενα-
κέφαλο. Προτιμάτε τα μυθιοτο-

ρήματα, που ποτέ δεν είναι ή

ζωή όπως τη ζούμε, αλλά ή

ζωή όπως θέε θέατε να τη ζού-
με έσείς, τα θηλυκά με τη διά-

θεσι έένος άρρωστημένου ψευ-
τικού ρομαντισμού...

Ένώ ύ-
πάρχει καί πραγματικός ρο-

μαντισμός, αυτός που θγαίνει

άπ' τη ζωή την ίδια, κι έχει

στην άκρη του μια φιλοσοφία

κάπως μελαγχολική.

ΕΚΕΙΝΗ (σηκώνει το που-
λόβερ που έλαξε, και το θαυμά-

ζει): Θ' άκούσα κανέναν και-
νούργιο φιλιπικό;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Όχι. Θά σου

έξηγήσω μόνο γιατί έκανα

«ούφ!», κλείνοντας αυτό το

θαυμάσιο βιβλίο... Λοιπόν, αύ-

τός ό λαμπρός «γός της Άλ-

βιδόνος», το Έβραϊόπαιδο με

την κάπως τοπεινή καταγωγή,

που ξεκίνησε, άνήσυχο και πε-

ριφρονήμενο, όπό το λυκείο του

δόκτορος Κόγκαν, για να γί-
νη, όπό Βενιαμίν ντ' Ισραέ-

λι, χαιδευτικά ό «Ντίτζε» των

ώραινών γυναικών της Άγγλι-

ας, και να τελείωση τη ζωή

του, σ' ένα χρυσό θάβρο, ό-

μοιος με τον ήλιο που βασι-

λεύει μέσα σε άποθέοσι φω-

τός και χροιάτων, ως λάρδος

Βήκονσφλντ, έχει και όπο

την ταυταλική προσπάθεια κά-

θε ανθρώπου, που κλείνει με-

σα του μια φιλοδοξία, και την

άνησυχία να φ τ α σ η!

Ό-
λοι μας είμαστε λιγάκι όπως

ό Ντισράελι... Όλων μας ή

μαίρα, φθονερή και σκληροτά-

χηλη, μάς άνοείται την έπιτυ-

χία όταν έχωμε τη δύναμη και

την ικανότητα να την άπολαύ-

σώμε, μάς μαζάει τα φτερά

των πρώτων εξορμήσεων, μάς

ρίχνει όπό τα ύψη του ταυτα-

πέτρα της αιώνας προσπά-
θειας, που ή φιλοδοξία μας έ-
πιμένει ν' άνεβώσωμε, άγκο-
μαχώντας κι' ιδρώνοντας πάλι
ψηλά... Κι' ύστερα, στο τέλος,
όταν πιά ή σκληρότης της μαί-
ρας καμψη, όταν φτάσώμε, το
φτάσίμό μας σε νέα σκληρό-
τητα της μαίρας πρέπει να τ'
άποδώσωμε: Μας άνοίγει φαν-
ταχτερό κι' όλολαμπρο, το δρό-
μο που τώρα φυσικολογικά έμ-
πόδια μάς τον κάνουν άευστο-
πέλαστο. Η λάμψη της εύτυ-
χίας μας έρχεται να θαμπώσει
τα μάτια μας, όταν αυτά, κυ-
ρασμένα και γέρικα, έτοιμα-
ζονται να κλείσουν για τον
αίώνιον ύπνο... Η δόξα δεν
έχει άξία, παρά για να την

σας ξέρω...», του άποκρίνε-
ται. Καί συνεχίζει το περπά-
τημά του. Τί να τον κάνει αυ-
τόν τον ένδυσιασμένο, φανα-
τικό φίλο, τώρα, σήμερα, στο
τέλος; Τότε που έγγυρε και
φιλία και φανατισμό, και δό-
ξα, είχε το σύμπαν έναντίον
του. Τώρα τάχει όλα, —και τον
θάνατο κοντά του, σαν έπι-
σφράγισμα. Τί να την κάνει τη
Βικτωρία, την περήφανη «Βα-
σίλισσα—Αυτοκράτειρα», που
φτάνει συχνά στο σπίτι του
για να τον ρωτήσει πώς πού-
σε το άσθμα και ή άρθριτις του;
Αυτός έχει άσθμα και άρθρι-
τιδα...

ΕΚΕΙΝΗ: Δηλαδή, πώς έ-

πρεπε να γίνη...

προσφέρη κανείς σαν δώρο στ'
άγαπημένα του όντα...», λέει
ό Μωρουά. Πώς να την προσ-
φέρη ό φτωχός Ντισράελι είς
την άγαπημένη του Μαριάννα,
όαν αυτή πιά έχει πεθάνει,
κι' ή δόξα του έρχεται ύστερ'
όπό το θάνατό της; Όλα, τώ-
ρα που το ρυθιδωμένο του μέ-
τωπο στεφανώνει ό λαμπρότε-
ρος χειμωνιάτικος ήλιος, είναι
εύκολα, μεγάλο—κι' άδιάφο-
ρο: Χάρης να τις ζητήσει,
προόντα παληών του κόπων
και άγώνων, οι εύτυχίες τον
περικυκλώνουν, τον τυλίγουν,
και προσπαθούν με το ζεστό
τους άγκάλιασμα να ζοηρέ-
ψουν λιγάκι το γέρικο κορμί
του. Μάταια! Οί εύτυχίες τον
αφήνουν πιά άσυγκίνητο. Μία
μέρα, διηγείται ό Μωρουά, την
ώρα που περιμένει το τραίνο
στο Σουαίντον, περπατώντας
μελαγχολικά έπάνω στην πλατ-
φόρμα, ένας φανατικός κι' ά-
γνωστος ψηφοφόρος του, έγ-
κάρδιος κι' άπότομος τον πλη-
σιάζει: «Πάντοτε σας ψήφισα
έδώ κι' είκοσι χρόνια, κύριε
Ντισράελι... Καί βάθελαι να
σας σφίξει το χέρι...», του
λέει. Ο Ντισράελι σηκώνει
τα κουρασμένα μάτια του και
κουκιάει το κεφάλι του: «Δε

ΕΚΕΙΝΟΣ: Η έπιτυχία έ-
πρεπε νάρη στα τριάντα χρό-
νια του, στα σαράντα το πο-
λύ. Τον καιρό εκείνον που τα
νειάτα του ήταν σφριγηλά, τα
μαίτια του λαμπρά, το κορμί
του τανιζότανε σαν τόξο για
καινούργιες, όλο καινούργιες
έξορμήσεις... Τότε όμως, ό
Ροβέρτος Πηλ τον περιφρονού-
σε, ή Βουλή των Κοινοτήτων
έχασε μπροστά στον πρώτο
τον λόγο κι' ή άγονάκτηρις
τριγύριζε το θήμα που μολυ-
νότανε άπ' αυτόν τον «παληο-
εβραίο τυχοδιώκτη». Πόσοι άν-
θρωποι, από μας, τους ζωντα-
νούς, τους σημερινούς ανθρώ-
πους, δε γνωρίζομε ανάλογα
αυτή την ύποδοχη, και δεν ζού-
με το ίδιο δράμα! Παλεύομε
στά νειάτα μας, με δύναμη, με
λύσσα, με ύπομνη κι' έπιμο-
νη, ματώνομε τα χέρια μας
στο φοβερό άνέβασμα, φθεί-
ρουμε την ύπορξή μας σ' άπελ-
πιστικές και μαρτυρικάτες
προσπάθειες, και, στο τέλος
δεβαίς, φθάνομε κάποτε... Μα
σε τί χάγια. Με την άνάσα
μας κομμένη άπ' τον άνήφορο,
με τις προσπάθειες θαθεία κα-
ταγορασμένες σε ρυτίδες έπα-
νο στο πρόσωπό μας, με τη
φιλοδοξία μας ράκος και τα

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΝΕΑ

Ξέρете ότι:

★ Η Χέντυ Λαμάρ και ό άν-
δρας της Τζένε Μάρκελ, που τους
θεωρούσαν χωρισμένους, έξακολου-
θούν να ζουν πολύ άγαπημένα: Ο
μεγάλος παραγωγός προσέφερε
στη νεαρά γυναίκα του τρία χα-
ριτωμένα ακούλια, που τα άνο-
μασαν Μπούκ, Ντιούκ και Σκίπυ.
Η Χέντυ, που λατρεύει τα σκυ-
λάκια, τα παίρνει παντού μαζί της
έκδομη και στο στούντιο, όταν γυ-
ρίζει καμιά ταβία, και τα έχει έ-
κεί μαζί της σε κάποια γωνιά.

★ Η Λωραίν Ντάυ έλανεσάρησε
μια καινούργια μόδα: Φορεί γυα-
λιά, των οποίων ό σκελετός έχει
διάφορα χρώματα. Η νεαρά καλ
λιτέχνις έφορούσε τελευταίως σ'
ένα μάτι τένις ένα φάρμα πολύ
χρωμο και τα γυαλιά της ήταν ι-
δια με την τουαλέττα της...

★ Τα κοντά μαλλιά άρχισαν να
επανέρχονται στη μόδα: Η Νόρ-
μα Σήρερ ήταν ή πρώτη που έθυ-
σίωσε τα μαλλιά της, γιατί της το
επέθεσε ό ρόλος της στην ταβία
«Γυναίκες». Από τότε την άκολου-
θησαν εκατοντάδες γυναίκες και το
χτένισμα «Νόρμα» κατακτά καθη-
μερινώς έδαφος.

★ Η Λωρέττα Γιούγκ, κάνει
μαθήματα τραγουδιού: Πράγματι,
οι διευθυντά της άνεκάλεσαν ότι
έχει θαθεία και άρμονική φωνή
και άπεφάσισαν να την δώλουν να
τραγουδήσει στην προσεχή τα-
βία της.

★ Η Μπέττυ Νταϊβίς έξηγιά-
θη για μίαν άκόμη φορά: Καί δεν
έχει άδικο. Φαντασθήτε ότι ή άν-
τίζηλος της «Άν Σέρινταν ή ό-
ποία της έκλεψε ήδη την καρδιά
του άνδρός της Τζωρτζ Μπρέντ
κατώρθωσε να της ξεμαλώσει και
τον νέγρο σωφέρ της «Μπίλ» από
τον όποιον ή Νταϊβίς έμενε πολύ
εύχαριστήμενη.

δενιρά μας μηδέν... Τί να τα
κάνωμε πιά τα λεφτά; Η μο-
νη χρησιμότης τους είναι να
μάς έξασφαλίσουνε μια θέσι
πολυτελείας σ' ένα νοσοκομείο
και μια κηδεία με αυτοκίνητη
κρυστάλλινη νεκροφόρα...

ΕΚΕΙΝΗ (ριγεί, παρ' όλο
το πουλόβερ που κρατάει):

Είσαι άπαίσιος!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είμαι άληθι-
νός... Γιατί δεν σ' άρέσει ν'
άντιμετωπίζης την αλήθεια
κατάμουτρο; Ο άνθρωπος γε-
νιέται... άνόπεδα! Αρχίζει
όπό εκεί που άπρεπε να τε-
λειώνη. Θάπρεπε να περνήσει
λαμπρή νεότητη, και να ζή στε-
ρημένο γήρας. Ο τάφος δεν
έχει άπατήσεις πλούτου, ή
ζωή όμως έχει... Κι' όμως,
τα πράγματα συμβαίνουν στρα-
βά, λες και μια κοκία διευθυ-
νει τη μοίρα του ανθρώπου:

Γεννιέται, βασανίζεται, προσ-
παθεί, και φτάνει στην έπιτυ-
χία και στον θάνατο μαζί... Το
ίδιο, όπως ό Ντισράελι του
Μωρουά...

ΕΚΕΙΝΗ: Έτσι κι' έμείς;

Έτσι κι' εσύ!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (μελαγχολικά):
Γιατί να ειδικώομε τη γενη-
κότητα στην προσωπική μας
περίπτωση; Κι' εγώ, στην ά-
ναλογία μου, όπως κι' όλοι οι
άλλοι άνθρωποι, ζώ το κρυφό
δράμα της αιώνας προσπά-
θειας... Δεν είμαι ακόμα τόσο
γέρος, για να πώ ότι πέτυχα.
Με μένει όμως μια εύτυχία
που την έχω φτάσει, και που
με κάνει να έσχω τον άνήφο-
ρο και τους κόπους του...

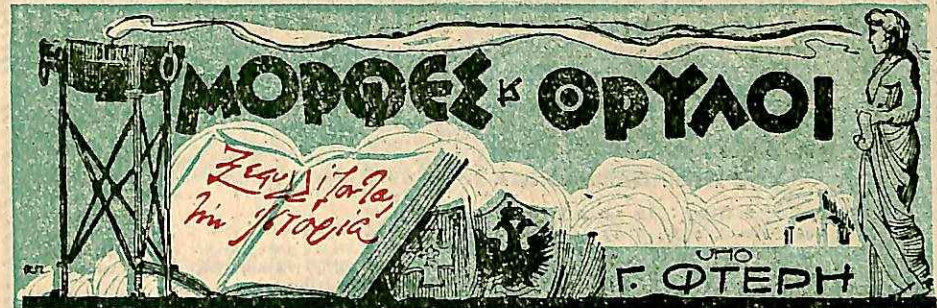
ΕΚΕΙΝΗ: Ποιά;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Η άγάπη σου.

(Την άγκαλιάζει, μαζί με το

πουλόβερ).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΙΑ ΑΤΥΧΗ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ

Μπροστά στα δλάνοιχτα παράθυρα της
αυτοκίτης πλευράς του παλατιού, που
έβυμιζε με τις μαρμαρίνες κολώνες του
αρχαίο ελληνικό μνημείο, ή θάλασσα της
Σικελίας έλαμποκοπούσε σαν ένα άπέ-
ραντο άκίνητημένο κρυστάλλο, άντα-
κλάντας την άπεσθέσι του πρώτου άνοι-
ξιάτου φωτός. Ο Φρειδερίκος της Σουη-
δίας, που ήτανε και βασιλιάς του νησιού,
δεν έχόρταινε το θέαμα.

—Η Σικελία, είπε σε λίγο στον πρώ-
το του σύμβουλο, που τον είχε καλέσει
σε ιδιαίτερη σύσκεψη εκείνο το πρωί, είναι
γεμάτη από την άνάμνησι της Έλλάδας.
Έπάνω σ' όλα, έχει αφήσει κάτι από
την αιώνια λάμψη της ή ελληνική όμορ-
φία. Καί ξέρεις πόσο θαθεία με συγ-
κινεί ό,τι θυμίζει αυτή τη μεγάλη παρ-
άδοσι.

—Όλον τον κόσμο συγκινεί ό,τι θυμί-
ζει αυτή τη μεγάλη παράδοσι, είπε μ'
έναν τόνο οικειότητας ό πρώτος σύμβου-
λος ρίχνοντας κι' εκείνος το γεροντικό
βλέμμα του κατά το μέρος της θαλάσ-
σης.

—Όχι όλος ό κόσμος, παρατήρησε ό
Φρειδερίκος σαν να τον διόρθωνε. Έχω
ύπ' όψι μου την άτμόσφαιρα που έδημι-
ούργησαν οι θρησκευτικοί φανατισμοί
των Λατινών. Ξέρω άκόμη την έχθρότητα
που αισθάνεται έναντίον της ελληνικής
παροδόσεως ό παπισμός. Καί όμως, ά-
νάμεσα σ' αυτούς τους δύο κόσμους, έχω

πιστεύω αληθινά ότι δε μπορεί να γίνη
καμιά σύγκρισις. Θά είναι άνώτερος πάν-
τα ό Έλληνικός. Καί σ' εκείνον θα γυ-
ρίξη ή φαντασία μας, όθε φορά που
βλέπομε ένα πράγμα ωραίο. Κυτάζε αυ-
τόν τον όλογάλονο πόντο και πές μου αν
δεν ξαναθυμάσαι τον Όμηρο.

Ο πρώτος σύμβουλος έχαμογέλασε με
λεπτότητα, άκούοντας τα ποιητικά λόγια
του Φρειδερίκου.

—Ο ένθουσιασμός, είπε, του μεγάλου
μου βασιλιά είναι και δικός μου. Άλλά
οι έχθροι του θέλουν να τον έκμεταλλευ-
θούν.

—Τό ξέρω. Λένε πως δεν πιστεύω σε
τίποτε. Ούτε το Θεό.

—Λένε πρό πάντων ότι δεν πιστεύεις
στην άθανασία της ψυχής και ότι άνα-
γνωρίζοντας τα μεγάλα δικαιώματα της
λογικής, ύπονομεύεις την πίστι.

—Την τυφλή πίστι, παρατήρησε ό βα-
σιλιάς. Δεν το άρνούμαι. Δεν άρνούμαι
άκόμη ότι θέλω να άποσπάσω τον κόσμο
από την έξουσία του παπισμού. Καί ότι
θα κόσω το παν για να γκρεμίσω το
πνευματικό καθεστώς της Ρώμης.

Οί δύο άνδρες άπεσούρησαν από το
παράθυρο που έβλεπε κατά το γιάλο κι'
έκάθισαν σε δύο μεγάλες έδρες, με άρα-
βική διακόσμηση, κοντά στο τραπέζι.

—Έχω νέα πολύ εύχάριστα, είπε ό
Φρειδερίκος ύστερα από μια σύντομη
σιωπή.

—Θά πράκεται θέβαία για τις σχέ-
σεις μας με τη βασιλική Αύλη της Νι-
καιοίας.

—Άκριβώς. Είναι πάντα στενότερες.
Έχομε άλλωστε μια όπτην άπόδειξι της
ελληνικής φιλίας. Έθεσαν ένα αξιόλογο
τήμα στρατού στη διαθέσι μου. Μας έ-

στειλαν άκόμη και χρήματα.

—Έλπίζουν ότι θα τους βοηθήσωμε
μια μέρα.

—Τους το ύποσέχηκα. Παρήγγειλα
στον αυτοκράτορα της Νικαίας, τον Ίω-
άννη Δούκα Βεατίζη ότι θα προσπαθώ
να διώξω τους Λατίνους από την Κων-
σταντινούπολη, για να άποκαταστήσω αυ-
τόν στον Βυζαντινό θρόνο, του οποίου
άλλωστε είναι κληρονόμος νόμιμος. Κι' έ-
κείνοι πάλι θα με βοηθήσουν με την έ-
ννοσι των έκκλησιών να πάω στα χέρια
μου τη δύναμι του παπά. Τώρα ό Βατά-
τζης μου κάνει μια καινούργια πρότασι.
Και γι' αυτό σ' έκόλεσα σήμερα το πρωί.

Ξανάγινε πάλι μια μικρή σιωπή και
κατόπιν ό Φρειδερίκος έξακολουθούσε.

—Έστειλε να ζητήσει την κόρη μου σε
γάμο.

—Υστερα από τον θάνατο της πρώ-
της του γυναίκας. Της Ειρήνης Λάσκαρι.

—Δεν μπορούσε να ζήση μοναχός. Το
καταλαβαίνω.

—Η πριγκήπισσα Κωνσταντία δέχε-
ται να πάη στην Ανατολή;

—Η πριγκήπισσα Κωνσταντία σέβε-
ται πολύ τον πατέρα της, έτόνισε ό Φρει-
δερίκος, για να μην έχω στο ζήτημα αυτό
καμμιάν άπολύτως αντίρρησι.

Ο πρώτος σύμβουλος φαινότανε ότι
κάτι είχε να πη. Άλλά έδίστασε...

—Θέλω να ζητήσω και τη δική σου
γνώμη, έπρόσθεσε ό βασιλιάς.

—Δεν ύπάρχει άμφιβολία ότι αυτός
ό γάμος θα στερεώσει πιο πολύ τη συμ-
μαχία μας με τους Έλληνες. Ένα πρά-
γμα μόνο ήθελα να έξακριδώσω. Άλλά
δεν ξέρω αν έχω το δικαίωμα.

Ο Φρειδερίκος τον ένέθαρρνε με μια
φιλική κίνηση του χεριού του.

—Ο Βατατζής, αν θυμάμαι καλά, έ-
χει περάσει τα πενήντα. Καί ή πριγκή-
πισσα Κωνσταντία είναι τόσο μικρή.

—Ούτε το ζήτημα της ηλικίας, είπε

δμέσως ό βασιλιάς, μπορεί να παρουσιά-
ση κανένα έμπόδιο.

Και ύστερα έπρόσθεσε, δάζοντας δυ-
νατά γέλια:

—Οί Έλληνες ξέρουν να γοητεύουν
τις γυναίκες, άκόμη και όταν έχουν την
ηλικία των πατέρων των. Μη φοβάσαι
γι' αυτό...

★

Ο γάμος έτελέσθη στην Προύσσα, δ-
που ό Αυτοκράτορ της Νικαίας συνήν-
τησε για πρώτη φορά τη νέα άγνώστη
πριγκήπισσα, που έρχότανε από τη Δύσι
για να τον παντρευθ.

Οί Έλληνες ή-
σαν ένθουσιασμένοι. Χιλιάδες άνθρωποι,
από διάφορα μέρη της Ανατολής, έπη-
γαν έπιτηδες για να παρακολουθήσουν
την τελετή.

Έγινε μ' όλη τη μεγαλοπρέ-
πεια που ήξεραν να δίνουν οι Βυζαντινοί
στις μεγάλες γιορτές τους. Οί ποιητάι
άφιέρωσαν τραγούδια στη μικρή αυτο-
κράτειρα, ή όποια, όπως ήταν συνήθεια,
άλλάζε το όνομά της για να πάρη έλ-
ληνικό. Θά την έλεγαν Άννα. Από την
Προύσσα έπήγε στη Νίκαια, την πολίτη α

που άγαπούσαν όλοι οι Έλληνες ιδιαι-
τέρως, γιατί το όνομά της ήταν σαν ένας
καλός οίανός. Καί τους έκανε να προσκι-
σθάνωνται τη νίκη, έναντίον των έχθρών,
που τους είχαν αρπάξει την Κωνσταντι-
νούπολη.

Η κόρη του Φρειδερίκου, άκριβώς έ-
πειδη φεύγοντας από το παλάτι του πα-
τέρα της ήτανε πολύ νέα, σχεδόν ένα
παιδί, συνοδευότανε από μια πολυάριθ-
μη άκολουθία γυναικών, έτσι για να μι-
χάση στην Ανατολή την παλιά της α-
τμόσφαιρα.

Άνάμεσα σ' αυτές τις γυναίκες, ήταν
και μια που είχε τον τίτλο της παιδαγω-
γού, ή περίφημη Μαρκεσίνα, για τα φ-

ποία οι Βυζαντινοί χρονολογού-
σαν τις ξεπερνούσε κάθε άλλη, σε χορά, σε
γοητεία και σε ωραιότητα. Ο Αυτοκρά-
τωρ Βατατζής, που ήταν ένας από τους
μεγαλύτερους γυναικάδες της εποχής δεν
άργησε να έπισημάνη αυτό το θαυμάσιο
πλάσμα, το προικισμένο με τόσα δέληη-
τρα, που έκυκλοφορούσε τώρα διαρκώς
μέσα στα διαμερίσματά του. Έπειτα ή
μικρή Άννα, φαίνεται ότι δεν τον έν-
θουσίαζε. Έβάλθηκε λοιπόν να κατακτή-
ση τη Μαρκεσίνα, ή όποια, κολεκευμένη
από μια τέτοια προτίμησι, δεν άργησε
να συνεννοηθη μαζί του, και να γίνη σε
λίγο ή επίσημη ευνοοουμένη του. Από έ-
κείνη τη στιγμή έκανε ό,τι ήθελε το Βα-
τατζή. Τού έπηρε την άδεια να φορά κι'
έκείνη τα Αυτοκρατορικά έμβλήματα, να
ντύνεται δηλαδή σαν μια αληθινή βασί-
λισσα με πορφύρα. Έτσι έδγαίνε περί-
πατο, καθάλλα στο κομψότερο άλογο των
αυτοκρατορικών οταύλων, άκολουθουμένη
από μια συνοδεία πολυάριθμη. Κι' όλος ό

19

ΜΙΧΑΗΛ ΖΕΒΑΚΟ
Ο ΠΟΝΟΣ ΤΗΣ ΜΑΡΙΑΣ
ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

3ον

Ο Ρενώ έποπότησε τη νέα έπάνω σ' ένα κρεβάτι και παρήγγειλε στη Γερτρούδη να ά γρυνά στον προσκεφάλό της.

Επειτα έγυρσε προς τους δύο ευπατριδές, που έστεκαν παράμερσ:

— Άκούστε με, φίλοι μου, ελπε, με βαρεία φωνή. Θα φύγω. Μου χρειάζονται όκτώ ημέρες για να πάω στί Μονπελιέ, όκτώ για να γυρίσω, δύο για να μείνω εκεί και άλλες δύο για τά άπρόοπτα που μπορούν να συμβούν. Είκοσι μέρες εν συνόλω. Σε είκοσι μέρες θα έχω άπιστρώσει. Όρκισθήτε μου ότι θα άγρυπνήτε έπάνω σ' αυτή τη νέα.

—Τό όρκίζομαι! έπλε ο Ρονσερόλ.

— Καί έγώ τό όρκίζομαι έπιστή! προσέθεσε ο Σαίντ - Άντρέ.

— Την έπισητεύομαι σέ σάς. Όρκισθήτε μου ότι, έπειτα από είκοσι ημέρες, θά την ξαναφέρω έδω. Όρκισθήτε μου αυτό που σάς ζητώ και θά έχετε δικαίωμα ζωής και θανάτου έπάνω μου. Τό όρκίζομαι! άπήντησαν έκείνοι.

— Η νέα αυτή, έξηκολούθησεν ο Ρενώ, θά παραμείνει κοίμη μένη επί δυό ώρες. Δέν θά τίητε τίποτε για ό,τι συνέβη. Τό μόνο που πρέπει να έξωρ έινε ότι, σέ είκοσι ημέρες, θά έπι στρέψω.

— Έστράφη κατόπιν προς τη Μαρία.

— Μαρία, μ' άκούς; έρώτησε.

— Ναι, άπήντησε με άδύνατη φωνή η νέα.

— Έξέχασες όλα όσα συνέβησαν;

— Ναι! Όλοι άπήντησε και πάλι η νέα.

— Θά θυμώθης μόνον τοότο: Ότι έπειτα από είκοσι ημέρες, θά έπιστρέψω έδω!

— Ήταν φανερό ότι ο Ρενώ κατέβαλε μια μεγάλη προσπάθεια για να διατηρήση την ψυχραιμία του. Όταν έγυρσε προς τους φίλους του, τά χαρακτηριστικά του προσώπου του ήταν άλλοιωμένα και έξέφραζαν μια άνείπωτη ά γωγία.

— Χαίρετε, φίλοι μου, έπλε. Κρατώ τον όρκο σας.

— Έπειτα, έπέρασε σάν σίφουνας από μπροστά τους και κατέβηκε τρέχοντας τις σκάλες.

Οι δυό άδελφοί άκούσαν σέ λίγο τον καλπασμό του άλόγου του, που άπομακρυνόταν.

— Έγώ έλασαν τότε μ' ένα σαρκαστικό γέλιο και ο Ρονσερόλ έπλε προς τον Σαίντ - Άντρέ:

— Τρέξε άμέσως στο Λούδρου να είδοποιήσης τους πρίγκιπες. Έγώ θά μείνω έδω για να έπα γρυνά σ' αυτή τη νέα... σύμφωνο με τον όρκο που έδωσαμε.

Ο Σαίντ - Άντρέ έφυγε άμέσως. Η Μαρία έκοιμόταν τον ήρεμο ύπνο τών άγγελών.

Κά του. Καί άκολούθησε τον Κάρολο.

Οι τρεις άνδρες έδήχησαν σιελπιοί και διευδυνήθηκαν προς την όδο τών Ύφαντών.

Ο Σαίντ - Άντρέ άνοιξε την πόρτα και υπεκλήθη μπροστά τους. Έπάνω, στί κεφαλόσκαλο, ο Ρονσερόλ έπερίμενε πάντα.

Στόν θόρυβο τών θημάτων των, η γρηά Γερτρούδη έτινάχθη κε άμέσως έπάνω.

— Ποιοί έινε αυτοί οι άνθρωποι που άνεβαίνουν; έρώτησε.

— Πάμε, γρηά! έφώναξε ο Σαίντ - Άντρέ.

— Άλλ' η Γερτρούδη είχε προσέσθανή τον κίνδυνο. Καί ώρύβηθη άπειλητική έμπρός στους τρεις άνδρες.

— Δέν θά περάσετε! έπλε με σταθερή φωνή.

Βλέποντας όμως ότι η άπειλή της δέν είχε φέρει κανένα άποτέλεσμα, άρχισε να φωνάζει:

— Βοήθεια!... Κλέφτες!... Κακοήργοι! Βοήθεια!

Δέν μπόρεσε να τίη τίποτε άλλο. Γιατί, την ίδια στιγμή ο Ρονσερόλ είχε έλθει σιγά πίσω της, χωρίς έκείνη να τον αντίληθώ και με μια άσπρη κίνηση, της έχωσε τό έγχειρίδιό του στή ράχη της.

Η γρηά έταλάντευθηκε για μερικά στιγμές και έπειτα έσορήσθηκε κάτω.

— Πάρστε, άρχοντές μου! έπλε ο Ρονσερόλ.

Οι δυό πρίγκιπες διασκέλισαν τό πτώμα και έπροχώρησαν.

Ο Κάρολος, όταν έφθασε στί κεφαλόσκαλο, έστράφη πίσω του και έπλε:

— Άπαλλάξατέ μας άπ' αυτό τό πτώμα... Δέν μπό άρέσει: νά μένω σ' ένα σπιτί όπου έρρισκεται τό πτώμα ενός νεκρού.

Ο Ρονσερόλ και ο Σαίντ - Άντρέ υπεκλήθησαν.

— Πού θά τό πάμε; έρώτησε ο πρώτος.

— Πού άλλο; Θά τό ρίξωμε στόν Σηκουάνα, άπήντησε ο άλλος.

Οι δυό ευπατριδές έβάδισαν μ' ένα θαρό έθιμα προς την πλατεία της Γρέθης, που ήταν τελείως έρημη αυτή την ώρα.

— Έινε πολύ βαρεία η γρηά! έπλε ο Σαίντ - Άντρέ. Δέν έινε και τόσο άμορφη η δουλειά που μάς άνέθεσαν οι πρίγκιπες... Τούναντιόν έινε περίφημη, έσπευσε να τίη ο Ρονσερόλ. Γιατί τους κάνει συνεχόους μας.

Κον για ό,τι έκαναν.

— Είσαι έτοιμος; έρώτησε σέ μια στιγμή ο Σαίντ - Άντρέ; πινόντας τό πώμα από τους ώμους.

— Έτοιμος! άπήντησεν ο Ρονσερόλ.

— Ένα, δύο, τρία!

Τό πώμα άφένθηκε την ίδια στιγμή και έξηφανίσθη κάτω από τό νερό.

— Ένα λεπτό άργότερα, μια φοβερή κραυγή άκούσθηκε μέσα στή νύχτα. Θά ήταν άδύνατον να αντίληφθί τις άν ή κραυγή αυτή έρχόταν από πολύ κοντά ή άπο πολύ μακριά.

— Άκούστε; έρώτησε ο Σαίντ - Άντρέ.

— Ναι, άπήντησε τρέμοντας ο Ρονσερόλ.

— Πάις έφώνησε;

— Δέν έξωρ...

— Έκείνος που είχε φωνάξει ήταν ή γρηά Γερτρούδη. Δέν είχε πεθάνει. Καί τη στιγμή που τό σώμα της ήλθε σέ έπαση με τό πυρρό νερό, άνέκτισε άμέσως τις αίσθησεις της και έβγαλε αυτή τη σαρρακτική κραυγή.

Οι δυό πρίγκιπες είχαν έπομείνει μόνον μέσα στί σπιτί. Πατώντας στις άκρες τών ποδιών, έβάδισαν έως την πόρτα του δωματίου της Μαρίας και την έκόντασαν για μια στιγμή. Η νέα έκοιμόταν πάντα.

— Έπειτα, ο Κάρολος έγυρσε προς τόν άδελφό του:

— Μπορείς να πηγαίνης τώρα, έπλε. Δέν σέ χρειάζομαι πιά!

— Ένα σαρκαστικό γέλιο ήταν ή άπάντησή σ' αυτό τά λόγια του.

— Θά φύγω, έπλε ο Έρρίκος. Δέν έξέρεις όμως τί πρόκειται να κάμω...

— Θά τρέξω άμέσως στόν βασιλέα πατέρα μας και θά τό πώ: «Κύριε, η κόρη του θωρώνου ντε Κρουαμάρ, που την ζητείτε, για να άνταμείψετε σ' αυτήν τον ζήλο του πατέρα της, ο οποίος έπέθανε στην υπηρεσία σας, έρίσκει αυτή τη στιγμή στην διάθεσή του άδελφού μου Καρόλου!»

— Ίδού, άδελφέ μου, τί πρόκειται να κάμω...

— Άθλιο! έφώναξε ο Κάρολος.

— Ένα λεπτό άργότερα, τά έγχειρίδια έλαμψαν στά χέρια τών δυό άδελφών.

Ο Κάρολος συνεκρατήθη δμως.

— Πές μου τί ζητείς! Έκαμε. Ποιοί έινε οι όροι σου;

— Ο όρος μου έινε ένας μόνον, άπήντησεν ο Έρρίκος. Καί αυτός έινε ότι ο όρκος που άναγκάσθηκα να δώσω δέν ίσχυει. Άπό τη στιγμή αυτή, έχομεν και οι δυό ίσα δικαιώματα και μόνον η δύναμη, η άγάπη ή η πανουργία θά άποφασίσουν ποίος από τους δυό μας θά άπολαύσει αυτή τη νέα.

— Έάν άπάντησης ναι, μένω και είμαστε συνεταίροι. Έάν άπάντησης όχι, τρέχω άμέσως στο Λούδρου...

— Κατάρα! Έκαμε ο Κάρολος, έρναδαζόντας τό έγχειρίδιό στή θήκη του, Δέχομαι τον όρο σου.

Λίγη ώρα άργότερα, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης.

— Άπό τήν ήμέρα εκείνη, η δυστυχισμένη είχε χάσει την συνείδησή τών δυών συνεδαινων γύρω της. Έξώσε σάν σέ μια κατάσταση άνάγκης

Πολεμικό καρναβάλι ΣΕ ΜΙΑ ΜΑΝΤΡΑ

Στη μάντρα που ετοιμάζανε συνήθως
ο Μαστραπός και ο Στραβάραπας, τ' αλάνια,
παρέα με του συναφιού το πλήθος,
με τον Μητσάρα, με τον Τζέ και τον Μπατάνια
κάθε χρονιά... κάθε χρονιά
την τακτική τους την γκαμήλα την συνηθισμένη,
για να μαζέψουν χαρτζιλίκι από τη γειτονιά,
επικρατεί κατήφεια και θλίψη
κι' η μάντρα εινε σαν μαροζωμένη
γιατ' η γκαμήλα δεν θα βγῆ... Φέτος θα λείψη!..

Έτσι, δεν θάχουν φέτος χαρτζιλίκι
ο Μαστραπός και τ' άλλα τα παιδιά...
Το απαγορεύουν οι «Κένταυροι» κι' οι «Λύκοι»
μὰ δεν τους νοιάζει και πολύ
γιατ' είνε η σκέψη τους βολή
κι' έχουνε πόνους άλλους στην καρδιά...
Νά: ο Μητσάρας και ο Τζές, δεν είν' εκεί
από τους πρώτους φορόσαν τον χαλί
και ποιος το ξέρει ποιά τους δέχονται βουνά
στην Αλβανία...
Πέρυσι, τραγουδούσανε το «Σιναϊνά...»
και με μουντζούρες θγαίνανε στην πιάσσα...
Έτσι γουστάριζε μ' αυτούς η κοινωμία
που την γκαμήλα κάνανε με μιά παλιά λινάτσα!

Λοιπόν, δεν θάβγη ο Τζές, σάν δρώμικος πιερρότος
και του ταμπούρλου του ο κρότος
δεν β' ακουστή...
Και ο Μητσάρας, που έπῃγε πρώτος-πρώτος,
δεν θα μαζεύη φέτος τις δεκάρες...
«Άλλες χαρές θα έχη κι' άλλες χαρές
και πιο πολύ θα δοξαστή,
γιατ' το έλεγε η καρδιά του, κι' ασφαλώς
αν τούπεφτε στα χέρια του 'Ιταλός,
δεν θα καλπερνούσε... Γιατί, ως τόσο
ο Μητσός τώλεγε στους φίλους τους καλούς
προτού να φύγῃ:
—Δεν ξέρω αν η ζωή μου θάβῃ λίγη
μ' ἄς ξεπαστρέψω δέκα 'Ιταλούς
κι' ἄς μὴ γλυτώσω!..

Ποιός ξέρει, τώρα, αν γλύτωσε και ζῇ...
Δεν ἤξερε και γράμματα ο Μητσός για να γράψῃ...
'Αλλά δεν ἔγραψε κι' ο Τζές πούταν μαζί,
και η παρέα του η καλή
ἔτσι δωδὴ και σιωπηλή,
δεν ξέρει αν πρέπει ἢ ὄχι να τους κλάψῃ...
Τους εἶπε κάποιος πὼς τους εἶδε σὲ μιά μάχη:
Κάπου, νομίζει, στῆς Κλεισούρας τὰ στενά...
'Ορμούσαν πρώτοι ἀπὸ τὸ πρόχωμα, μονάχοι...
Κι' ἐτραγουδούσαν... σιναϊνά και σιναϊνά...
Χαλάζι γύρω τους οἱ σφαίρες και οἱ ὀλμοι,
μὰ ο Μητσάρας και ο Τζές με τόλμη,
χωρίς ν' ἀκούν τοῦ λοχαγοῦ τους τὴ φωνή,
τους ὀλμούς τους περνούσανε γιὰ σαχλαμάρες
και μόνο πὺν δεν κράταγαν χωνί
γιὰ να μαζεύουνε τις σφαίρες σάν δεκάρες...»
'Υστερα πιά... δεν ξέρει τί γινήκανε,
—τόλεγε κάποιος τραυματίας σὴν παρέα—
μὰ ἦταν τόσο παλαβοί, πὺν ἀσφαλώς
θὰ σκοτωθήκανε...
—Πόλεμος εἶνε κι' ὅλ' αὐτὰ εἶνε μοιραία,
εἶπε σὲ τέλος κι' ο Μπατάνιας ὁ κουλός!..

Κι' ἔτσι, σὴν μάντρα πὺν ετοιμάζανε συνήθως
ο Μαστραπός και ο Στραβάραπας, τ' αλάνια
παρέα με τοῦ συναφιού το πλήθος,
με τον Μητσάρα και τον Τζέ και τον Μπατάνια
την τακτική τους την γκαμήλα τὴ συνηθισμένη
κάθε χρονιά... κάθε χρονιά...
Κάβεται τώρα ἡ παρέα συλλογισμένη
—δίχως ἀστεία δίχως γέλια—
κάβεται ὀπάνω στῆς γκαμήλας τὰ πανιά
και τὰ καυρέλια...
'Επικρατεῖ κατήφεια και θλίψη
κι' ἡ μάντρα εἶνε σάν μαροζωμένη
γιατ' ἡ Γκαμήλα δεν θα βγῇ... Φέτος θα λείψη!..

ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

Η ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

ΔΙΚΑΙΑ ΠΑΡΑΠΟΝΑ

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Βαρέθηκα, ρε μάγκες μου, πολύ, μὰ τὸ σταυρό,
σάν μαγκας θέρος τοῦ Ψυρῆ και τοῦ Μεταξουργείου,
να γράφω... ἀριστουργήματα γραμμῆ σὲ «Θησαυρό»
και να μὰς ἔχουν τοῦ χεριού οἱ... Π α π α γ ε ω ρ υ ῖ ο υ !
Γι' αὐτό, πὺν λέτε, σκέφτηκα να δγαλούμε κι' ἐμείς
δικό μας περιοδικό και τῆς αὐτῆς γραμμῆς
και να γεμίση φράγκα
ἡ τσέπη μας και να γενῇ ἡ πιὸ μεγάλη μπάγκα.
Στὸ «Θησαυρό» τὸ μάτι μας γιὰ φράγκα θὰ μαυρίσῃ
κι' ἀποχωρώντας ὁ καθεὶς μπορεῖ να... Θ η σ α υ ρ ῖ ο υ !

ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Θρασυβουλεύ, τὴν ἐμπνευσιν αὐτὴν τὴν θυελλώδη
και τὴν καταπελτώδη,
ἐκ βάθρων τὴν ἀσπάζομαι κι' εἰς ἀπαντας προτεῖνω
τοῦ νέου περιοδικοῦ διευθυντεὺς να γίνω,
καθ' ὃ τυγχάνω γλύκιστος ὡς εἶδος οὖν σακχάρους
κι' ἔτι «σεξ-ἀππῆλεστερος» τοῦ ὠραίου Μαγγανάρους.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑΣ

Φίνα! Καὶ τώρα, μάγκες μου, κι' εἰσεῖς μαντὰμ φρεγάτες,
ἄς δοῦμε ποιούς θὰ πάρουμε πρωτίστως συνεργάτες.
'Εν πρώτοις, γιὰ τὸν Θισβιον ἐγὼ ἔχω ἀντίρρηση
και δὲ θὰ τὸν προσλάβουμε σ' αὐτὴ τὴν ἐπιχείρησι,
καθ' ὅτι τὸν Θρασύβουλα, με τζίδα πέντε πῆχες,
ὁ Θισβιος τὸν ἔκανε να γραφῇ πάντα... τ ρ ῖ χ ε ς !
Τί λέτε γιὰ τὸν Γιαλαμέ!

ΓΕΡΟ—ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Ποτέ τὸν Γιαλαμέ!
Αὐὸς γὰρ οὖν ὁ Γιαλαμέος αἰκτὸν με κατηντήσατο
κι' ἂν εἶχον κάποια γερὰ, νευρώδη τε κι' ἀκριαία,
στὰ θῆλεα μ' ἐξέθεσεν κι' ὡς γέρον μ' ἐξωφλήσατο!

ΣΟΥΣΙΟΥ

'Εγὼ δεν θέλω τὸν Ψαθά, τὸν κρύον, τὸν γελοῖον,
π' ἀπὸ τὸν τάφο μ' ἔδγαλε και μ' ἔκανε... θ ῖ δ λ ῖ ο υ
Αὐτὸς ὁ βλάς με πῶχευσεν στὶς δόξες μου ἑπάνω
και μ' ἔστειλε στὸν Μτύβουλα, στὴν... ψ ὅ θ α να πεθάνω.
'Αμ' ἀπὸ μὲνα δεν θα δῇ ξανά τέτοια... τ ῖ μ ῆ ,

ΤΣΙΑΝΟ:—'Ομόνοια, βρε παιδιά, ὁμόνοια!
(Σκίτσο: Σ. ΡΩΝΑ)

Σκίτσα ἀπὸ ἓνα ΚΟΣΜΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

('Η σκηνὴ στὴν ταρτσά ἐ-
νὸς κοσμικοῦ κέντρου σὲ μιά
λουτρόπολι. 'Ολα τὰ τραπέζα-
κια εἶνε πιασμένα. Κομψὲς σι-
λουέττες με μαγιώ, ἄλλες δα-
ρελσεϊδες με πυτζάμες. Παλαι-
μαχοι και νέοι δὸν Ζουάν. 'Ε-
λαφρόκοσμος.)

ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ 12ο

—Αὐτός, ἀπέναντί μου, φαί
νεται ἀνοιχτοχέρης. 'Ας τοῦ
ρεχτῶ μῆπως δγύν τὰ σημε-
ρινα ἐξέδρα. Μπορεῖ να τὸν κα-
ταφέρω να μὺ πληρώσῃ και
τὸ ξενοδοχείο.

ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ 19ο

Α.—'Ακουσε, φίλε μου, ἡ
δουλειὰ εἶνε πρώτης τάξεως.
Β.—Μὰ δεν βλέπω μεγάλα
πράγματα.

Α.—Δεν σὲ καταλαβαίνω.
Τί θέλεις να ἴδῃς;

Β.—Νά, προσεξε και θὰ
καταλάβῃς.

('Εκείνη τὴ στιγμή περνᾷ
ἀπ' ἐμπρός του μιά νέα με
προκλητικό μαγιώ.)

Β.—Θεέ μου, τί σωματά-
κι!..

Α.—'Ας συνεχίσωμε. Τὸ
σύστημά του λοιπὸν βασίζεται.
(βλέπει ὅτι ὁ Β. δεν τὸν ἀ-
κούει). Μὰ νομίζω ὅτι δεν ἐν-
διωφέρεσθε!..

Β. (ἐξακολουθεῖ να κυττάζῃ
τὴν νέα).—Δεν ἐνδιαφερόμαι;
Τί λές, φίλε μου! Δεν βλέπεις
τί χυτὸ κομὶ πὺν ἔχει...
Α.—Δεν μπορεῖς. Τέλος,
πάνταν, να τελειώσῃς μιά δου-
λειὰ ὅταν εἶνε γυναικὶα μπρο-
στά. Φοβερό πράγμα!

ΤΡΑΠΕΖΙ 20ο

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Εχω μισὴ ὥρα
πὺν σὲ περιμένω.

ΕΚΕΙΝΗ (φορεῖ μονάχα ἓνα
μεταξωτὸ κομπινεζόν). Μὰ τί
ἤθελες να κάμῃ; 'Επρεπε να
ντυθῶ, νομίζω. Δεν μποροῦσα
νάρθω γυμνή.

ΕΚΕΙΝΟΣ (εἰρωνικά): Τὸ
καταλαβαίνω. Καὶ τώρα εἰσαι
ντυμένη.

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αν δεν ἤσουν τὸ
σο πειγυγυνης, θὰ ντυνόμουν
καλύτερα.

ΕΚΕΙΝΟΣ: 'Αν δεν σ' ἀρέ-
σω, τὴ βόλτα σου!

ΕΚΕΙΝΗ: 'Αμ' δεν θα σοῦ
περάσῃ! Παραβοδεύτηκες, βλέ-
πεις, και τώρα θέλεις να μὺ
γίνῃς οἰκονόμος.

ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ 17ο

ΖΟΖΟΣ: Θὰ πάψῃς, ἐπὶ τέ-
λους, να τὸν κυττάζῃς ἐστὶ ξε-
λιγωμένα, αὐτὸν τὸν σαχλὸν
ἀπέναντί;

ΖΙΖΗ: Μὰ τί ἔπαθες, ἀγά-
πη μου;

ΖΟΖΟΣ: Νά: κουνᾷς τὸ
πόδι σου και τὸν ἐνθαρρυνεις.

ΖΙΖΗ: Χρυσέ μου, τὸ πόδι
μου εἶνε δικό σου!

ΖΟΖΟΣ: Θὰ σηκωθῶ να τὸν
χαστακίσω αὐτὸν τὸν θλάκα
πὺν σοῦ ρίχτηκε με τόσῃ ἀ-
ναίδεια!

ΖΙΖΗ: Μὰ τί λές, τώρα!
Θέλεις να φανῇς χωριάτης;

ΖΟΖΟΣ: 'Εχεις δίκιο. Οἱ
ἄντρες παρεξηγῶν πολὺ εὐκο-
λα.

ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ 28ο

'Ενα πολὺ μοντέρνο ἀντρό-
γυνο.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Δεν ἐφάνη-
κε ἡ 'Αολέττα.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Οὔτε και ὁ
Γκακτῶν.

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Μῆπως βοή
(Τὸ τέλος στῆ σελίδα 25)

ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ 18ο
'Ο Μπιμπῆς, ὠραίος, ἡ Μι-
μὴ ἄσχημη και γρηά.
ΜΠΙΜΠΗΣ (κορτάρει τὴν
κυρία τοῦ 17ου τραπέζιου).

ΜΙΜΗ (ἐξω φρενών): 'Οταν
πάψῃς να γδύνῃς με τὸ βλέμ-
μα σου αὐτὴ τὴ γυναῖκα, με
εἰδοποιεῖς, σὲ παρακαλῶ, Σαρ
δανάπαλε! 'Εχάσες πὼς εἰμαι
κουτά σου;

ΜΠΙΜΠΗΣ: Δυστυχῶς, ὄχι!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

ΜΠΙΜΠΗΣ: 'Οχι δὲ δαές!
ΜΙΜΗ: Αὐθάδη! Δεν ντρέ-
πεσαι! 'Ολες τις γυναῖκες τις
θέλεις δικές σου!

Η ιστορία του Έλληνοϊταλικού πολέμου

ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝΤΑ ΤΗΣ
ΙΖ' ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 112ον. 15—2—41.

«Επιτυχείς τοπικοί αγώνες επέφερον την απώθησιν του έχθρου εκ θέσεων ισχυρώς οργανωμένων και προστατευομένων δια συρματοπλεγμάτων. Συνεληφθήσαν περί τους 300 αιχμάλωτοι, εν οίς πολλοί αξιωματικοί. Αφθονοί υλικόν περιήλθον εις χείρας μας.»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 113ον. 16—2—41.

«Δι' επιτυχών τοπικών επιθετικών ενεργειών τα στρατεύματά μας απώθησαν εις πολλά σημεία τον έχθρον εκ των θέσεων του, συνέλαβον 250 αιχμάλωτους και εκύριευσαν πολυ υλικόν.»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 114ον. 17—2—41.

«Τοπικοί ισχυροί αγώνες. Κατελήφθησαν νέες θέσεις του έχθρου. Συνεληφθήσαν περί τους 100 αιχμάλωτοι.»

«Η αεροπορία μας εδομάρδισεν επιτυχώς στόχους πεδίου μάχης. Πάντα τα αεροπλάνα μας επανήλθον εις τας βάσεις των.»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 115ον. 18—2—41.

«Κατόπιν επιτυχούς προσπάθειας εξετοπίσθη ο έχθρος εκ θυρών θέσεων υποστάς βαρείας απώλειας. Συνεληφθήσαν υπέρ τους 300 αιχμάλωτοι, πολυάριθμα δε αυτόματα όπλα και όλοι περιήλθον εις χείρας μας.»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 116ον. 19—2—41.

«Περιωρισμένοι ενεργειαί εκκαθαρίσεως. Συνεληφθήσαν δεκάδες τινές αιχμάλωτων.»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 117ον. 20—2—41.

«Κατελήφθησαν ισχυρά έχθρικά θέσεις. Συνεληφθήσαν υπέρ τους 200 αιχμάλωτοι, εν οίς και αξιωματικοί. Περιήλθον εις χείρας μας πολλά αυτόματα όπλα και υλικά.»

«Η ημετέρα αεροπορία μάχης εδρασαν επιτυχώς βομβαρδίσασα στόχους στρατιωτικής σημασίας. Εις αερομαχίαν κατερίκησαν 5 έχθρικά αεροπλάνα. Έν ημετερον προσεγείωθη ανωμάλης επί φιλίου εδάφους, αλλά το πλήρωμα διεσώθη.»

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΝ 118ον. 21—2—41.

«Περιωρισμένη δράσις περιπολιών εις τινα σημεία του Μετώπου. Αναταλλαγή πυρών πυροβολικού και Πεζικού κατά περιοχάς.»

10ον

—Και τί μ' αυτό; Έκαμε ο Φροντέ σφιγ. γοντας τ' αδύνατα χείλη του. Δεν ξέρεις πώς μισώ την κόμησά; Δεν σου έχω πη ότι θέλω να της κάμω όσο μπορώ πιο πολύ κακό;... «Αν ο Θωμάς, που είχε τη μικρή όσπου να γίνη ξη μηνών, καθώς μου λες, έχει ενδοιασμούς για να κάνει κακό του παιδιού...»

—Αυτό θύαλε το από το ιού σου, έφώναξε η Μαριέττα αλλάζοντας χρώμα.

—Πολύ καλά. Λοιπόν, αν γράψω ο λοχαγός πως πληρώνει για να φύγη από τη μέση το παιδί που τον ατιμάζει, μερος από τα χρήματα που θα δώση, θα έλθω και στη δική μου τέση πράγμα που θα διευκολύνη έρκε-τά τον γάμο μας.

—Την εκύτταξε στά μάτια. Πήγε να του απαντήσει θυμωμένη η Μαριέττα. «Αλλά του χαμογέλασε σαν μαγνητισμένη από τη ματιά του.»

—«Αχ, Φερνάνδε, αναστέναξε, μ' αυτό το δόλωμα θα με κίνησ να πάω στην κόλαση. «Ασε τις κουτές τύψεις, την έκοψε ο εραστής της. Το ζήτημα είναι αρκετά απλό. Από το ένα μέρος εγώ μισώ την κόμησα. Από το άλλο έσύ μ' αγαπάς. Κι' οι δυο σκοποί μας επιτυγχάνονται κι' ο γάμος μας κι' η εκδίκησις μου αν μάθω ο κόμης πως η Νάντια έθρηκε το παιδί της.»

—Καλά! Έκαμε η Μαριέττα, ως το μάτη. Δεν είναι ανάγκη όμως να σκοτώση το άθωο μωρό.

—Αυτό πια είναι δικός του λογαριασμός. Γιατί όμως να τον θορήξωσ με κόμη Έ να έγκλημα;

—Έγέλασε ο Φροντέ με το ευάρεστο γέλιο του. «Πείτε την εκάθισσε και της έπαι: «Κουτό πλάσμα!... Θέλεις την ευτυχία μας, αλλά όλα σε φοβίζουν. Άφησε το ζήτημα σ' έμένα.»

—Όταν έφυγε ο εραστής της κι' έμεινε μόνη η κοπέλλα, ανατρίχασε. «Οχι, αυτό θα ήταν απάνθρωπο. Ο Θωμάς κι' η Κατερίνα είχαν δώσει το παιδί τους σε ξένα χέρια. Αυτή είχε μεσολαδήσει, αυτή τους είχε πείσει. Άλλα όταν το έκανε αυτό, ήταν θεσάια πως η μικρή θα περνούσε μια ευτυχισμένη ζωή κοντά στην κόμησα. Δεν έπαυρε κατά γράμμα τις φοβέρες του κόμης ως ντε Ζιρά. Της φαινόταν απίθανο να έρθη άνθρωπος να του καταδώση πως η κόμησα είχε πάρει στο σπίτι της ένα μωρό. Τώρα όμως που έβλεπε πως δεν ήταν απίθανο να πράγμα αυτό να πάρη τραγική έκβαση, έδισταξε, έφριττε. Ο Φερνάνδος ήθελε στην άοχη να αναλάβουν τη δολοφονία του μωρού ο Θωμάς κι' η Κατερίνα. Βέβαια αυτός δεν είχε ιδέα πως ήταν παιδί τους, αφού τον είχε απατήσει κι' αυτόν η Μαριέττα. Άλλα αυτή, που το ήξερε, έτρεμε. Δεν ήθελε να φορτώση τη συνείδησή της μ' ένα τέτοιο έγκλημα. Και αποφάσισε να παρακολουθήση από κοντά την ύπθεση, και να σώση τη μικρή, αν παρουσιαζόταν ανάγκη.

«ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΚΡΥΦΤΗ ΤΟ ΠΑΙΔΙ!»

—Ήταν μια από τις πιο ευτυχισμένες ημέρες για τη Νάντια. Ο ανουειδιατικός ήλιος έμπαινε ζεστός στο μεγάλο δωμάτιο. Ο Άλ-θέρτος ξεφώνιζε από τη χαρά του. «Η για-για χτυπούσε παλαμάκια κι' η μικρούλα, η Σολάν, έδοκίμαζε τα πρώτα της όχηματα. Λεπτή πάντα, χλωμούλα, μ' όλη την περιποίηση ήταν όμορφη σαν κουκλίτσα. Όλα τα χαρακτηριστικά της ήταν λεπτά και διάφο-φανα. Δεν μπορούσε κανείς να φαντασθή πως ήταν κόρη της κυράς Κατερίνας. Φαινόταν α-λθινή κόρη της Νάντιας. Καθώς έκανε τα βηματάκια της αβέβαια, ξεφώνιζε από τη χα-ρά της, κι' ο Άλθέρτος, που την ελάτρευε,

ξεφώνιζε πιο πολύ. Η Νάντια έτρεχε πίσω της και την έπρόσεχε μη χτυπήση σε κανένα έπιπλο. Άξαφνα η πόρτα του δωματίου άνοιξε όρμητικά, κι' ο Φερνάνδος μπήκε μέσα φωνάζοντας:

—Νάντια, μήπως είχες κανένα γράμμα από τον Ζεράρ;

—Οχι. Γιατί; Έκαμε η γυναίκα χλωμιά-ζοντας άελα.

—Δεν είχες καθόλου γράμμα;

—Μόνο εκείνο το τυπικό που μου στέλνει κάθε μήνα.

—Και τι σου γράφει;

—Αυτό που μου γράφει μια φορά το μήνα.

—Δηλαδή;

—Μα το ξέρεις πια απ' έξω, Φερνάνδε! Οι τρεις απειλές που μου τις επαναλαμβάνει τά-ρα είκοσι μήνες κοντά, να να φοβάται μην τις ξεχάσω. Μα μη δέχεται τον Ροδόλφο, γιατί η τιμωρία μου θα είναι να τον σκοτώ-ση. Να μην προσπαθήσω να βρω την κόρη μου, γιατί η τιμωρία μου θα είναι να μου την σκοτώση.

—Μήπως το τελευταίο του γράμμα ήταν πιο έντονο; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο Φροντέ.

—Απαράλληλο σαν τα άλλα. Μα γιατί ρωτάς έτσι, Φερνάνδε; Τι τρέχει;

—Έλαβα ένα γράμμα από τον Ζεράρ, ελ-πε μετά μικρόν διαταγμό ο Φερνάνδος.

—Η Νάντια κτριπίσε.

—Και τί σου γράφει; ρώτησε με φόβο.

—Άκουσε, Νάντια, θα σου πω όλη την α-λήθεια αν και θα σε στενοχωρήσω. Με πα-ρακαλεί να το πω αν είναι αλήθεια κάποια πληροφορία που έλαβε, ότι έχεις πάρει στο σπίτι σου κάποιο μωρό.

—Ωστε τώρα με φιθύρισε η Νάντια. Σού-γραψε καιμιά απειλή;

—Οχι, βέβαια, αποκρίθηκε γρήγορα ο Φροντέ. Φαντάζεται πως δεν έχω ιδέα εγώ από το δράμα που τον ανάγκασε να φύγη. Δεν μ' έδωκε καθόλου εξήγησις σ' εμάς τους φίλους του, γιατί έφυγε πάλι για το Μο-σκο. Άλλα δεν σε άνησυχησε, Νάντια, η σκέψη πως έρεει για το παιδί;

—Ω, Θεέ μου, τρέμω! Έκαμε η κόμησα κι' ένοιωσε τα πόδια της να λυγίζουν.

—Μην ταραχέσαι της έπαι η μητέρα της. Πρέπει να σκεφθούμε τι να κάνουμε.

—Τι μπορούμε να κάνουμε; έδόγγυσε η Νάντια.

—Αν αποφασίση να κάνει κακό στο παιδί, θα το κάνει. Πως μπορώ να το προ-φυλάξω;

—Δεν είναι έτσι, την έκοψε ο Φερνάνδος. Υπόφρων πολλοί τρόποι να το προφυλάξης. Ο ασφαλέστερος είναι να το κρύψης.

—Εύκολο πράγμα είναι Φερνάνδε, να κρυ-φθ η ένα παιδί σ' ένα σπίτι;

—Δεν είναι, βέβαια, να κρυφθ εδώ, έπαι ο Φροντέ.

—Τότε ένοιweis να το απομακρύνω από κον-τά μου;

—Μου φαίνεται απαραιτήτο αυτό. Νάντια. Τον εκύτταξε με τρόπο με τα μεγάλα μούρα μάτια της η κόμησα. Κι' αυτές έστηλινσε τα δάχτυλα μάτια του στο πρόσωπό της. «Η ματιά του ήταν σκληρή, αδιάπεραστη, αν και προσπαθούσε να την κάνει θλιμμένη.

Τα μάτια της Νάντιας πλημμύρισαν δά-κρυα.

—Ω, να χωριστώ πάλι από το παιδάκι μου! έπαι με αφάνταστο πόνο.

—Για λίγον καινού την ήπυνασε ο Φερνάν-δος. «Δσπου να περάση ο θυμός που σίγουρα θάνοιωσε ο Ζεράρ μόλις έμαθε πως υιοθέτη-σε ένα παιδί.

—Μουσυχεται τοέλλα, έπαι η Νάντια με φο-βή πνιγμένη, όταν συλλογίζομαι πως κρυ-γεί έτσι το παιδί του, το πραγματικό παι-δίο του!

—Τον τυφλώνει ο Θεός αναστέναξε η κυ-ρία ντε Σεβεράκ.

—Ο τι και να πητε, έγετε δικιο, έπαι με συμπόνια τάχα ο Φροντέ. Μα με τα λόγια δεν θγαίνει τίποτα. Έγώ καθώς έρχομαι, τα σκέφθηκα όλα, και έχω κάποιο σχέδιο αν το έγκινετε... Πρέπει όσο το δυνατόν πιο γρή-γορα, να φύγη η μικρούλα από δω.

—Σε να καταλάβει πως υιοθέταν γι' αυ-τήν η μικρή Σολάν, που ήταν στην άγκα-λιά της γιαγιάς της, έβλεπε μια παραπο-νιάρική φωνούλα. Κι' ο Άλθέρτος, που κάτι είχε καταλάβει αυτός, ελάχιστα βέβαια, α-πό τη συζήτησή επέρσασε τα χέρια του στο λαιμό της μικρής, και της έπαι σαν μεγά-λος:

—Μη φοβάσαι, εγώ είμαι εδώ.

—Και πού να το στείλω το παιδί μου; Έ-κανε με σπαραγμό η κόμησα. Τόσο μικράκι σε ποιά ξένα χέρια να το εμπιστευθώ!...

—Όσο γι' αυτό, μην ανησυχεί! έπαι ο Φερνάνδος με φωνή μαλακή. Θα φροντίσω εγώ. Ξέρω μια φτωχή οικογένεια εδώ κον-τά στο Παρίσι, που θα την αναλάβη την κο-ρούλα σου καλύτερα παρά δικό της παιδί.

—Ω, μου ραγίζει η καρδιά μονάχα στη σκέψη πως θα χάσω πάλι το παιδί μου.

—Μα δεν έα το χάσης, την παρηγόρησε η μητέρα της. Θα π'γαίνης κάθε μέρα, αν θέλεις να το βλέπης.

—Ω, αυτό οχι! την έκοψε ο Φερνάνδος. Θα κινήση την ύπθεση. Μάλιστα, τον πρώτο καιρό θα συνεβούλευα, αν και είναι σκληρό,

να μην επιχειρήση καθόλου να ιδή το παιδί. Δεν αποκρίθηκε η Νάντια. Η λύπη της έκοψε τη λαλιά.

—Κόρη μου έπαι γλυκά η κυρία ντε Σεβε-ράκ. Δεν πρέπει να διατάσης, ο Φερνάνδος συμβούλευε σωστά. Καλύτερα να χωριστώ-με λίγον καιρό τη μικρούλα, παρά να συμβή κανένα δυστύχημα.

—Εκείνη τη στιγμή, ώρμησε στο δωμάτιο η Μάρσα η καμριέρα. «Μταν χλωμή, και τα μάτια της μεγαλώμεινα από το φόβο.

—Κυρία! έφώναξε Ένας άνθρωπος...»

—Τι συμβαίνει; Έκαμε ανήσυχη η Νάντια.

—Ένας άνθρωπος είχε σκαρφαλώσει σ' έ-να μπαλκόνι μας, έπαι τρεμουλιαστή η υπη-ρέτρια.

—Τι λες; έφώναξε σχεδόν η Νάντια. Και σε ποιά μπαλκόνι τον είδες;

—Στης καμάρας μας το μπαλκόνι!

—Δεν είναι παράγειο να είναι σταλμένος α-πό τον κόμητα για το παιδί και να κυττάξη πως μπορεί να κάνει το κακό έπαι σιγά ο Φερνάνδος.

—Πρώμ! ψιθύρισε η Νάντια και ένοιωσε πως έχανε το χρώμα της.

—Άκουσε Νάντια, έπαι ο Φερνάνδος παίρνοντας ύφος αποφασιστικό. Μου φαί-νεται πως ο κίνδυνος είναι σοβαρός. Πρέπει ση-μερα κιόλας να φύγη το παιδί από δω, να κρυφθ.

—Έσφιξε η κόμησα τη μικρούλα στην άγ-καλιά της, και δάκρυα εκύλισαν θουδα στά χλωμά της μάγουλα.

Με μια κίνησι μαλακή της πήρε ο Φερνάν-δος το παιδί.

—Πού θα μου το πας Φερνάνδε; φώναξε τυχτά η κόμησα.

—Σε μέρος ασφαλισμένο, αποκρίθηκε ο Φροντέ σιγά.

—Ω Φερνάνδε, έκτευσε η Νάντια ένω-ντας τα χέρια να ξέρης πως είν η ζωή μου αυτό το παιδί. Έπ'νοιωσα τόσο γι' αυτό, που χωρίς αυτό μου φαίνεται πως δεν μπορώ να ζήσω. Την πρώτη φορά που το χωρίστηκα μόλις το γέννησα δεν ένοιωσα τόσον σπαρα-γμό. Τώρα, μου φαίνεται πως θα πεθάνω.

—Μην τα παύρης έτσι τραγικά, κόρη μου. την παρηγόρησε η κυρία ντε Σεβεράκ. Για λίγον καιρό θα υποφέρης χωρίς το παιδί. Έπειτα θα πας να την ιδής.

Ο ΜΠΑΡΜΠΑ - ΙΑΚΩΒΟΣ
ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΣΕ ΑΜΗΧΑΝΙΑ

Τη στιγμή που η κόμησα έμενε σαν κε-ραυνόπληκτη, με τα χέρια αδειάει ο Φερ-νάνδος, δύνοντας το παιδάκι στον άμαξα τον γίωστο μας μπάρμπα. Ιάκωβο, έλεγε γρή-γορα:

—Λοιπόν, μπάρμπα. Ιάκωβε!... Τα έπαιμε καλά. Τα μέσα λεφτά τα πήρες. Τ' άλλα μι-σά όταν μου φέρης αποδείξεις πως δεν ο-πάρχει πια αυτό το παιδί. Άλλα, το ιού σου! Το δυστύχημα πρέπει να είναι τυχαίο. Ξέρεις έσύ απ' αυτά. Πρέπει να είναι τόσο πι-θανοφανές, που να το πιστέψη η μητέρα.

—Ένοιωσας! Έκαμε ο άμαξας μονοσύλ-λασα.

Ο Φερνάνδος τοποθέτησε τη μικρή διαστι-κά στο θάβος του άμαξιού, κι' ο άμαξας μα-στίλωσε τ' άλογα του.

Με καλτσάμιο έδηκε το άμαξι από το Πα-ρίσι. Έφθασε σε δρόμο έξοχικό. Τότε στα-μάτησε ο Ιάκωβος. Είχε νυχτώσει σχεδόν στο μεταξύ.

Ο άμαξας κατέβηκε από το άμαξι του. ΈΈβουσε το κεφάλι του.

—Διάβολε μουρμούρισε. Ένα τυχαίο δυ-στύχημα... Άλλα δεν τρελλάθηκε να χαλά-σω έγω το άμαξι μου.

—Ανοίξε την πόρτα του άμαξιού. Η μικρή Σολάν, κέρινη από τον τρόπο, ήταν πετα-μένη σαν κουρελάκι σε μιάν άκρη. Μόλις είδε τον Ιάκωβο, έσοφφωσε τα χελακία της πα-ραπονιάρικα, κι' ένας λυγμός ξέφυγε από το μικρό της στήθος.

—Χμ! Έκανε ο Ιάκωβος που είχε πη αρκετά όπας το συνήθιζε. Κλαίει! Ποντά-κι! Προσπαθώνεσαι φωνάζουαι, τι σε περι-μένει. Μα αν νομίζης πως θα χαλάσω εγώ το άμαξι μου για σενα, γελάστρες!

Πήρε το μικρό στην άγκαλιά του. Το κορι-τσάκι άρχισε να στριγγιλιζή.

—Σώπα! Σώπα που να σε πάρη... θλα-στήμησε με εσφικτό θυμό ο άμαξας.

Εκύτταξε γύρω του να ιδή μήπως έρισκα-ταν κανένας κοντά. Ο έξοχικός δρόμος φαί-νόταν έρημος. Παρατήρησε το έδαφος. Πού θα μπορούσε να σκηνοθετήση ένα δυστύχη-μα; Η ταρρος στην άκρη του δρόμου ή-ταν αρκετά θαβεία. Τίποτα απλούστερο πα-ρά να πέση εκεί το άμαξι. Μονάχα να γυρίη. Το παιδάκι μπορούσε μια χαρά να χτυπήση στο κεφάλι με το πρόταγμα, και να μείνη στον τόπο. Και το άμαξι να μην πάθη σχε-δόν καθόλου ζημιά.

—Αν θέλεις να ζήση το παιδί σου πρέπει να όποσσης τη θυσία του χωρισμού του. Νάν-τια, έπαι ο Φερνάνδος με χείλη σφιχτά.

Προχώρησε προς την πόρτα.

—Πού πας; ξεφώνισε η κόμησα τρέχοντας άπάνω του και κρατώντας τώ παιδάκι σε να ήθελε να το σώση.

—Κάθε στιγμή που χάνομε, μπορεί να ση-μαίη καταστροφή έπαι ο Φερνάνδος. Νάντια, αν αγαπάς το παιδί σου άρσης με να το πά-ρω, να το κρύψω. Δεν ήθελα να σου το πω από την άρχη, για να μη σε ταραξώ. Έχω κάτω ένα άμαξι που περιμένει. Έφρόντισα για όλα. Ο άμαξας είναι δικός μου άνθρ-πος. Θα πάη το παιδί ασφαλώς σ' εκείνο το σπίτι, στο προαύτιο που σου είπα.

—Δεν πας κι' έσύ Φερνάνδε; Έκαμε τρο-μαγμένη η Νάντια.

—Οχι. Νάντια! Δεν το καταλαβαίνεις πως δεν είναι σωστό; Αν έχη ο Ζεράρ άν-θρώπους να σε παρακολουθούν, δεν πρέπει ποτέ να ιδούν ότι εγώ ενδιαιφέρθηκα για την κόρη σου. Αυτό θα είναι η καταδίκη της. Μπορεί να σωθ η μόνον αν εξαφανισθ ή άδω-θα εντελώς. Άσε με έμένα θα το κανονίω το ζήτημα όσο καλύτερα γίνεται.

—Τότε, μόνο να το φιλώσα άλλη μια φορά το μωρό μου, έπαι η Νάντια πνίγοντας τους λυγμούς της.

—Έσφιξε στην άγκαλιά της το παιδάκι. Η μικρή Σολάν, λές και καταλάβαινε την τραγική στιγμή γαντζώθηκε επάνω της, με-λίζοντας με την κλαστήτη φωνούλα της.

—Μαμά!

Ο Φερνάνδος όμως δεν άφησε καιρό για συγκινησις. Έτραβήξε τη μικρή και κατέβη-κε τρέχοντας τη σκάλα. Η Νάντια έμεινε σαν ζαλισμένη, άκίνητη, με τα χέρια άνοι-χτά. Συνήλαβε μόνον όταν άκουσε το μικρό Άλθέρτο να της λέει:

—Μαμά! Έφυγε το άμαξι!

Τότε άκουσε το ποδοβολήτο των άλόγων στο δρόμο, κι' είδε τη μητέρα της να σκου-πίξη κρυφά ένα δάκρυ. Και τότε μοναχά ένοιωσε καλά πως της είχαν πάρει μέσα α-πό τα χέρια της το παιδί της, και θγαζόν-τας μια μικρή παραπονιάρική φωνή, έπεσε άναίσθητη.

Μεσαιωνικές σελίδες Η ΑΡΧΟΝΤΙΣΣΑ — ΤΟΥ ΓΚΕΝΤΟ

Στο παλάτι του Φύλεκ οι Ιππότες όλη τη νύ-χτα γλεντούν. Την ήμερα θγαίνουν στο κυνήγι και την νύχτα πίνουν κόκκινο κρασί και παίζουν ζάρια.

Ο άρχοντας του Γκέντο παίζει με τον κόμη του Τυλέκ. Παίζει το χρυσόφι του και το χάνει, παίζει τα διαμάντια του και τα χάνει, παί-ζει τα σπαθιά του και τα χάνει.

—Ας δώλωμε τ' αλογά μας και τα σκυλιά μας! φωνάζει.

—Το δέχομαι! αποκρίνεται ο Φύλεκ.

—Έμπρός, λοιπόν!

—Έκέρδισαι! φωνάζει ο κόμης και συνεχίζει με τη βροντερή φωνή του: «Όποιος στενοχωρεί-ται άς πνιξη το θυμό του στο κρασί. Πιές, άρχοντά μου, άποψε πρέπει να σου πάρω και άλλα ακόμα.

—Ας παίξωμε τους πύργους μας και τους στρατιώτες μας! λέει ο άρχοντας.

—Το δέχομαι! φωνάζει ο κόμης.

—Έμπρός, λοιπόν!...

—Έκέρδισαι! φωνάζει ο κόμης... «Όποιος θυ μάνει, άς πνιξη το θυμό του στο κρασί. Πιές, άρχοντά μου, άποψε πρέπει να σου πάρω κι' άλλα ακόμα.

—Πά! Τι μπορείς να μου πάρης;

—Πά! Και ξεχάνας τη γυναίκα σου; Παίξε έ-σύ τη γυναίκα σου κι' εγώ παίζω το φέουδó μου! του προτείνει ο κόμης.

Ο άρχοντας του Γκέντο το δέχεται, και χάνει και τη γυναίκα του ακόμα! Γοργάς σαν την άστρατη, τρέχει ο άγγελιαφόρος του κόμηςτος Φύλεκ στην άρχοντίσσα του Γκέντο, στον πύργο της:

—Κυρά και άρχοντίσά μου, της λέει, ο άν-δρας σου σ' έχασε σήμερα στα ζάρια, παίζοντας με τον κόμητα, τον κύριο μου.

Χλωμή, τον άκούει η άρχοντίσσα. Δεν μπορεί να μιλήση από την συγκίνήσή της.

Ο άγγελιαφόρος συνεχίζει:

—Ο άφέντης μου, γεμάτος έρωτα και πό-θο, μου έπαι να σ' έρωτήσω, άρχοντίσά μου, αν θες νάρρη ο ίδιος να σε πάρη. Τα χρυσά μαλ

ΕΝΑ ΑΤΑΙΡΙΑΣΤΟ ΑΝΔΡΟΓΥΝΟ

Σε ηλικία είκοσιπέντε χρόνων πού ήταν σάν παντρεύτηκαν ο κύριος και η κυρία Μαρμανιάκ δεν είχε τίποτε το εξαιρετικό ή εμφάνιστά των, ώστε να προκαλή την προσοχή.

Εκείνος, ο Άλφρεντ — η γυναίκα του τόν έφώναζε Άλφρε, γιατί της φαινόταν πού χαϊδευτικό — ήταν ένας άνδρας όπως οι άλλοι. Εκείνη, η Ελίζαμπέτ — ο άνδρας της την έλεγε Έλιζαμπέ, για τους ίδιους λόγους ασφαλώς — ήταν μία γυναίκα όπως όλες. Μά σέ λίγο οι γείτονες έπρσεσαν ότι τό τόσο ταίριαστ αυτό ζευγάρι, άρχιζε νά παρυσιάση σημεία χτυπητής διαφοράς.

Ο Άλφρε, μάλλον κοντός, έπά χαινε ημέρα μέ την ημέρα, ενώ η Ελίζαμπέ, μάλλον ύψηλή, άδυν νάτιζε έβδομοδά με την έβδομάδα. Στά τριάντα του χρόνια έ- κείνος έζυγίζε στά γεμάτα πενήντα πέντε κιλά, ενώ εκείνη έφθανε στις τριάντα όκάδες. Στά σαράντα, τά πράγματα έγιναν χειρότερα. Ο σύζυγος έστριφογύριζε σάν μία φούσκα από λιπό, ή σύζυγος έγινε σάν σκουπό ξυλό. Άπ' αυτού προήλθαν και κάθε είδους διαφωνίες στόν τρόπο της ζωής τους. Εκεί πού ο Άλφρε έσκασε από τη ζέση, ή Ελίζαμπέ έστουρτούριζε από τό κρύο. Ένώ στό κρεβάτι ο Άλφρε ήθελε νά κοιμηάται χωρίς σκεπάσματα, ή Ελίζαμπέ χρειαζόταν πάπλωμα. Γά φαγιά της συζύγου έπρεπε νά είναι άφυλλωθή και παχυντικά, ενώ τού συζύγου έντελώς τά αντίθετα. Η κατάσταση άρχισε νά περιπλέκεται τριμερά.

Αν ήταν ώστόσο μόνον αυτές οι δυσάρεστες, θά μπορούσαν όπωσδήποτε νά τις υπερπηδήσουν. Μά εκείνι πού έλυποσε περισσότερο τού άνδρόγυνου ήταν ότι ήταν άδύνατον νά παρουσιάσθ ή κάπου στήν πόλι, χωρίς νά προκαλέση την προσδλητική περιέργεια τών μεγάλων και τά πειράγματα τών χαμινιών.

Η κατάσταση, ατή γινόταν διαρκώς και πιά άνυπόφορη. — Άκουσε, έλεπε ένα έρσδυ ή Ελίζαμπέ στόν άνδρα της — άν δεν θής τόν τρόπο ν' άδυνα τήσης, θά αυτοκτονήσω.

Και σού, άπάντησε θυμωμένος ο Άλφρεντ, άν δεν θής τόν τρόπο νά παχύνης, θά διαπράξω έγκλημα.

Τότε οι γείτονες τού κυρίου και της κυρίας Μαρμανιάκ, είδαν ήρωικές πράξεις. Είδαν τόν Άλφρε νά ξεκινά τού πρωί στις πέντε, κουκουλωμένος ως τη μύτη, για νά κινή πορεία όκτώ και δέκα χιλιόμετρων ως την έσοχή. Και τόν είδαν νά γυρίζει τού έρσδυ, λαχανιασμένος, ξαναμμένος και νά άχνιζει σάν έρσδυ, χωρίς νά πάρη και τού έλάχιστου άναφυκτικό σέ κανένα χαχαροπλαστείο.

Και άν μπορούσαν νά ίδούν την Ελίζαμπέ — ήταν ένας άλλος ήρωϊσμός συγκινητικώτερος άκόμη — θά τούς άποσπούσε έπιφωνήματα θαυμασμού. Η κυρία Μαρμανιάκ δεν άφνε πιά τό κρεβάτι της. Έμενε έαπλωμένη όλη την ημέρα έχοντας κοντά της ένα τραπέζι γεμάτο με σιρόπια και μαρμελάδες, σάν μία νοσηλίας όδολογή και μία άκούραστη όπητρία της εδιάδεας Μπαλζάκ. Σταντά, εξαιρετικώς θρηπτικά μυστητήρια κατά την Ιατρική έκφρασι.

Άλλοίμονο! Όστε οι άρχαλίνες τες πορείες τού Άλφρε, ούτε οι μακακτικές τεμπελίες της Ελίζαμπέ έφταναν τά προσδοκώμενα αποτελέσματα. Ο σύζυγος έμενε γελοιώδης χονδρός, ή σύζυγος τερατωδώς άδύνατη.

Μεταχειριστήκαν άκόμη και τις τελευταίες έφευρές της έπιστήμης. Μά και αυτές απέθρησαν μάταιες.

Σκεπτικιστά τότε άπάνταν της ανθρώπινης έπιστήμης, έστιάφισαν πρός τά θεία. Τους είδαν νά

πηγαίνουν στήν Παναγία τη Νι κήτρια, στήν Παναγία της Λούρ δης. Έπήγαν στάς Άθήνας και άν ο Άλφρε δεν φοβόταν τη ζε στή και ή Ελίζαμπέ την παγω νιά, θά πήγαιναν μαζί και στήν Ιερουσαλήμ.

Στά πενήντα της χρόνια ή κυρία Μαρμανιάκ άπελπισμένη, είχε μία έμπνευσι.

Η φυσική θεραπεία είνε ά νόφελος — έλεπε μέσα της. Άς έπιχειρήσω την ήθική θεραπεία. Καί μέσ' στήν άπελπισία της συνέλαβε ένα σχέδιο.

Πόσες φορές δεν άκούει κανείς νά λένε: «Αυτόν τόν άνδρα τόν τρώει ή λύπη και ο καμμός». Γιατί νά μην έπιχειρήση ατή τη θεραπεία; Πρέπει νά διατάξη κανείς σταν άγαπάη τόν άνδρα του; Ασφαλώς όχι!

Η κυρία Μαρμανιάκ δεν έδίστασε. Μά τί έίδους λύπη θά έπρεπε νά προεξηγή στόν καμμό τόν τόν Άλφρε; Οικονομική καταστροφή; Ά, όχι! Ζήλεια;...

Η Ελίζαμπέ έχτύπησε τό κεφάλι της. Τη ζήλεια! Νά, ένα μικρό μαρτύριο πού θά μπορούσε νά άποδη σωτήριο. Ν' άπάντησ τόν Άλφρε, νά τό κόψη την όρεξη, νά τόν κινή νά χάζη τόν ύπνο του, νά τόν βασανίση με την ύποψία...

Η κυρία Μαρμανιάκ, έτέθη ά μέσως επί τό έργο. Έσκόρπισε τριγύρω της μελιστάλάκια θάλει μέσα, προκλητικά μειδιήματα, έ κουδέντιαζε με άνδρες πού είχαν φήμη κατακτητών.

Καμμένη Ελίζαμπέ! «Όλα σά τά έπηγαιναν στά χαμένα. Κανε νας δεν έρριφονόβουε νά γευθή τη γλύκα τών άναστεναγμών της! Η κυρία Μαρμανιάκ τό έθεώρησε μεγάλη προσβολή και έτοι άδυνάτισε άκόμη περισσότερο.

Μά της ήλθε μία άλλη μελαγχο λική έμπνευσι. Η πλάνη Ισοδυναμεί μέ την πραγματικότητα, Ισχυρίζονται οι φιλόσοφοι. Άποφάσιζε λοιπόν νά καλλιεργήση την σωτηρία πλάνη. Τό δειλινό άρχισε νά παίρνη όρος ρεμβάδες, τη νύχτα, κατά τις ώρες της άπνίας τού Άλφρε, έκανε πώς όνειρευόταν δυνάτα: «Ω, Ζώρς! χρυσέ μου Ζώρς. Πρόσδεχί! Ο άνδρας μου!»

Την ημέρα βαφόταν, φορούσε μρωδιές και έδινε στις τρεις για νά γυρίση τη νύχτα, με ματια κομμένα!

Στό γραφείο της άφνε δέθαν κατά λάθος τού πρόχειρο ένας γράμματος: «Γλυκέ μου Ζώρς! ή «Ο Ζώρς στή μικρούλα του Μπεμπέ!...» Τι χαρά! Ο Άλφρε άρχισε νά άδυνατίζη επί τέλους, άδεν έτρωγε πιά, δεν έκοιμόταν. Έπλεε μέσ' στό σακκάκι του. Έχανε κάπου δύο κιλά την έβδομάδα. Σέ κανένα χρόνο θά μπορούσαν επί τέλους νά διασχίσουν τούς δρόμους πισωμένοι από τό μπράσσο, χωρίς νά προκαλούν την περιέργεια και τά πειράγματα τών παιδιών.

Μά τί καταστροφή μία μέρα! Ένα πρωί, κάποτε έτελειώνει τού γράμμα πού έστειλε ή ίδια στόν έαυτό της παραμυθώνοντα σάν χαρακτήρα της, ο άνδρας της εισέβαλε μέσα στό γραφείο και με ένα πηδύμα έρέθηκε δίπλα της. Τό μελάνι δεν είχε άκόμη στεγνώσει.

«Α, τί σημαίνει λοιπόν σού τό; Έσύ στέλνεις στόν έαυτό σου έρωτικά γράμματα; Έσύ είσαι ο Ζώρς; Δεν υπάρχει στήν πραγματικότητα αυτός ο Ζώρς, πού όνειρευόσαι τη νύχτα; Άπάντησ μου λοιπόν, αθλίε!»

Τι νά άπάντηση ή καμμενολά ή Ελίζαμπέ; Έλεγε συλλυπηρή έπι αυτοφώρ.

Αναγκάσθηκε νά όμολογήση κλαίοντας ότι έπρόκειτο πράγματι περί άνυπόφορου έρσδυ, ότι έμεινε πάντοτε άναγκαζόμενος τιμία, ότι συνέλαβε ατή την περι

πέτεια, αυτό τόν ένοχο έρωτα για νά τόν βασανίση και νά τόν κινή ν' άδυνατίση...

Νά με κάμης ν' άδυνατίσω; έφώναζε καταπληκτικός ο κύριος Μαρμανιάκ.

«Ε, ναι! Και είχα άρκετά έπιτύχει άφού, όπως έλέπεις, έχασες μέσα σέ λίγες έβδομάδες είκοσι κιλά... Ά, Άλφρε μου! Γιατί νά θελήσης νά μάζης;

Ο Άλφρε δεν μπορούσε νά συνέλθη. Έκτουσε τη γυναίκα του με μάτια θρόναλιντα σάν χαμένος. Άπό εύχαρίστησι; Άπό έγνομοσύνη; Άπό θυμό;

«Όστε, έρώτησε με φωνή ύπο κωφη, είνε αλήθεια ότι δεν ύπάρχει κανένας Ζώρς πού νά σού κινή κόρτε;

Ναι, άγάπη μου, δεν ύπάρχει τίποτα με τώρα.

Μά ο Άλφρε τήν άπώθησε. Έσκόρπισε με! μωρουρίσις. Έ νόμισε πώς θά μπορούσε νά άποκτήσω την έλευθερία μου, με ήσυχη τη συνείδησι...

Νά άποκτήσης την έλευθερία σου;... Δεν σε κατασάαίνω.

Ναι! Γιατί δεν σού άποκρύπτω ότι με βασάνιζε πολύ ή σκέψις νά σ' άφήσω μόνη κι έγώ νά παντρεύθω μιάν άλλη.

Δηλαδή;

Μία μικρούλα πού ένγνώριθα τώρα τελετωτάως.

Έξαιεί! Ιεροεκευτιάρη!... «Όστε γι' αυτό λοιπόν άδυνάτισες;

Μά έπίστεψες στή αλήθεια πώς άνησυχούσα μη σέ χάσω;

Αναδέστατε, άκάρδε.

Δεν φταίω έγώ. Έσύ με άνάγκασες νά δημιουργήσω ατή την καινούργια ζωή. Και τώρα δεν μένει παρά νά χωρισώμε.

Έτσι λίγους μήνες άργότερα ο Άλφρε έπανεκτήσε κοντά στήν καινούργια γυναικούλα τού δού καλά είχε χάσει, ενώ ή καμμένη ή Ελίζαμπέ δεν μπορεί άκόμη νά ξεχάση τού πάθής της και νά πάρη ούτε ένα κιλό, από τόν καυμό της.

ΖΑΝ ΡΑΜΩ

Η ΚΥΡΙΑ με τὰ λουλούδια

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Αόριο, οι δυο μνηστήρες θ' άνέκοι ο ένας στόν άλλον και ή ένείσις τους θά ήταν πιά παντοτεινή. Τόλξαν και τό έσάναλγα, πάλι καθώς προχωρούσαν στό δρόμο πλάι στό θαθύ ποτάμι. Λίγες ώρες άκόμη και ή εύτυχία ή μεγάλη και άπόλυτη εύτυχία, τους έπερίμενε.

Αγαπημένη μου έλεγε αού τός άκόμη δεν τολμώ νά τό πι στένω. Τώρα μπορώ νά σού πω κάτι, άφού είσαι πιά δική μου: για πολύν πάρα πολύν καιρό, θεωρούσα τόν έαυτό μου άνάξιο για μία τέτοια εύδαιμονία.

Εκείνη έσκόρπισε τά μάτια γελαστά, μάτια πού ήταν γεμάτα έκστασι, πλημμυρισμένα από χαρά.

Κι' έγώ, τού έλεπε, φοβόμουν πάντα τούς κακούς άνθρώπους πού προσπαθούσαν νά μ' άπομακρύνουν από σένα. Άκόμη και τώρα, μά όχι, δεν είνε σωστό νά φοβάμαι πιά. Έχω προσευχηθό τόσο πολύ στόν καλό Θεό ώστε θά γίνωμε ασφαλώς εύτυχισμέ νοι.

Εκείνος ήταν πάντα περήφανος κι' ατή γεμάτη έμπιστοσύνη. Άκολουθούσανε τού μονοπάτι με τό ίδιο ήμμα σταθερά, όπως περ πατούσανε και σή ζωή. Εκείνος την κρατούσε από τό μπράσσο άποφεύγοντας τά χαλίκια και τ' άγκάθια, άναζητώντας τόν Ισκό.

Και κανείς από τούς δύο δεν σιμ λογίζοταν πού τούς έπήγαινε ο όρμος, ίρσσεσαν κατ' ευθείαν μπροστά τους.

Οι καμποι, τά δέντρα, τό ποτάμι, ο ήλιος ήμνούσαν την εύτυχία της ζωής τους.

Ναι, θά γίνωμε εύτυχισμέ νοι! ξαναεπε σέ λιγάκι, αυτός.

Έπειτα έκοψε μερικά λουλούδια, πού έγιναν πολυτιμή, μόλις της τά πρόσφερε. Άοιρες μαργαρίτες και ανεμώνες πού έφύτρωναν στήν άκροποταμία, καθώς και μυσσιτίδες τά λουλούδια των άναμνησών, πού η αγαπημένη του τά σέχόταν με παισιά στική χαρά.

Της έκοψε πολλά, της έμέισε την άγκαλία της εστόλιζε στή σού, καθώς και τά κατάξαντα μαλλιά. Αού ή γελούσε, έλαποντας τόν έαυτό της στυλισμένο έτοι και τόν άφανε νά κινή ό,τι ήθελε άφού ήταν μόνος, μακριά άπ' την κοιλία και τις κακιές της.

Εσφαινα! καθώς έόκνευε νά πάρη ένα λουλούδι, πού έρωκούταν άπλωσε μακρύτερα από τ' άλλο, ο νεός γλυστρήσε κι' έπεσε σ' ορμητικό ποτάμι.

Η τρομερό τί άπασιό θέαμα, τού άνθρώπου πού πνίγεται!

Εκείνη άφνε μία κραυγή — κραυγή ζωός πληγμένου στήν καρδιά — κι' άρχισε νά τρέξη έξαλλη καλώντας είς βοήθειαν, προσπαθώντας νά έρη ένα μέσον σωτηρίας.

Τα νερά, πού έπάρφαζαν άκόμη στό μέρος εκείνο, είχαν σκεπάσει τόν άποπνιμένο της.

Βοήθειαι! Βοήθειαι! Εκείνη τη στιγμή, ο αγαπημένος της παρουσιάστηκε ξανά για μία στιγμή, στήν έλπίσει.

Η νεα έλβε τη χλωμή τού έρι. Τά μάτια του πού την κυτούσαν με λαχτέρα και τά χείλη του, πού ψούριζαν με φωνή πνιγμένη, μόλις άκούστη:

Ιωάννα! Ιωάννα!

Μά τέλει, αία συλλαβή έσθου, σε μέσα στά νερά πού τόν έσκέπασαν και πάλι. Δεν ύπάρχε άλλη έλπίδα εκτός άπ' τόν Θεό. Η Ιωάννα έπρεσε γοιτιστή κι' έτρας λος.

Θέέ μου! Αιψησού με!

Τό νερό κυλούσε ορμητικό και είχε άδουσι και τούς τελετωτούς κύκλους, έκει όπου είχε έστιάσει, κείνος, είχε χαθή για πάντα.

Η Ιωάννα κυτίουσε τό ποτάμι, μά στήν πραγματικότητα δεν έβλεπε πιά τίποτε.

Φαινόταν σάν κοιμωμένη και ο άπαραμύς είχε σφραγισί τό πρόσωπό της με σημασία άνεξήγητα. Τό στόμα ήπρε μιάν έκφρασι πικρας θάελας. Τά μάγουλα είχαν γίνει λευκά κι' ένα ρυάκι δάκρυα κατέβαινε σ' αυτά άπ' τά θαδυλωμένα μάτια. Τό μαράμιο μετωπό τό χωρίς στα δύο μία θά, είκα ρυτίδα. Η μέρα πού έγενε, στή, δύσι της, είχε προσέθει στή δύστηνότητα, ένα χρόνο πάλι, πού δεν τά είχε ζήσει... Και άλάθθηκε ή νύχτα.

Η Ιωάννα, ώστόσο, έξακολουθούσε νά μένη εκεί άκίνητη, έκμηνεσμένη. Πού και πού άπλω, νε τά χείρια της κι' έπιανε τις μυσσιτίδες και τις μαργαρίτες πού της είχε δώσει εκείνος και τρέμοντας, σποραγμένη άπ' τούς λυγμούς, τά μάζεψε όλα τά λουλούδια έως τό τελευταίο. Έβγαλε κι' αυτά πού εστόλιζαν τά μαλλιά της και τά πρόσθεσε σ' άλλα, κι' ένα μικρό παράπονο στά χείλη.

Η τή μικρή πολιτεία, όπου ξανόησε νά, ή Ιωάννα τακτικά τραβέει πάντα κατά τό ποτάμι κι' άκούσσει άργά την έσθου, μαζεύοντας λουλούδια όποια κι' άν είνε ή έποχή, για νά κινή μ' αυτά μιάν άνθόδεσμη πού θά την πάη σ' έναν τάφο. Αούτος είνε ο μόνος περπάτος της Κυρίας με τά λουλούδια, όπως της λέγε.

Λένε άκόμη πώς είνε λίγο πρελή και τό φοβισμένο ύφος της διακοπάζει πολλούς.

Η τραγωδία της έχει πιά έξαχστή έδω και χρόνια πολλά, και κανένας δεν την θυμάται πιά στή μικρή πολιτεία.

Μά εκείνη δεν έχει ξεχάσει, οδ, τε θά ξεχάση ποτέ.

ΜΑΡΙΣ ΜΠΟΥΣΙΕ

TO RETIRE

Η περίφημη λοιπόν Σουρπούτσα ελσέπραξε από τό Πολεμικό Λαχείο τόν πρώτο λαχό, δυμισή εκατομμύρια! Ιο πράγμα έκανε μεγάλη έντύπωσι στον σινκοισμό τού Δουργού. Τη Όλες οι φίλες και γειτόνισσες έσπευσαν νά τη συγαρούν για την τύχη, καθώς και τόν άνδρα της, τόν Καραμπέτ, πού έσφιγγε σειρά τά χείρια λέγοντας:

Αμά, τί νά της, τυχερό τζάνιμε Σουρπούτσα ήτανε, άπάνω του ήπρεσε λοταρία!

Η Σουρπούτσα από τη στιγμή πού έμαθε πώς έχει στή διάθεσι της τά εκατομμύρια τού λαχείου, πήγε νά χάζη τό νού της.

Πήρε ύφος μεγάλης κυρίας. Φόρεσε τά καλύτερα ρούχα πού είχε κι' έλεπε στόν Καραμπέτ:

Σήμερα ντέν τά πάς μπαστροματζήδικο, Καραμπέτ. Μαζί τ' άφήσης πιά.

Τι λές μπέ; Αμά πώς τά ένεταί;

Αίπ, πράματα είνε, τώρα πού κατομύριο τά πάρωμε μπαστριμάτι νά λένε σένα;

Καλά μπέ! Άμα φάμε κατομύριο, τί τά ένεταί;

Κατομύριο Ισπίτι τά πάρωμε, πολυκατοικίας τά χτίσωμε, κικά τά παίρνωμε Ισπίτι μπου! Αυτό είνε!

Έτσι άποφασίστηκε ο κακομοίρης ο Καραμπέτ νά άφήση τού μπαστροματζήδικο, νά κινή τόν κεφαλόεχο.

Έβαλαν μεσίτες και έθήκαν ένα άπαρτεμάν σέ μία πολυκατοικία στά Πατήσια, ένα ώραίο ρετιρέ πού τό έπυλάσανε, με νέα έπιπλα, με χαλιά και με φωτογραφίες τών γονιών τους.

Ένα φατογράφο τά φωνάζει, Καραμπέτ, φατογραφίες τζάνιμε μπαστρά σου και μόνον σου άγκυροτσίμενάν νά κινή σαλόνι νά έαλωμε κρεμαστές.

Ο,τι τέλεις, Σουρπούτσα! Ο,τι τά της τά ένεταί.

Ο φατογράφος ήρθε και τού έδωκαν τά πρωτότυπα.

Ιδία θά γίνουν κι' άπαράλλακτα; ρώτησε.

Ισάσσο, τζάνιμε! φώναζε ή Σουρπούτσα. Κεφάλι πατέρα μας άψηλό καπέλλο τού, λιντρο τά βάλης, όπως ένεταί μέσλο προσώπατος.

Ο Καραμπέτ επένεθι:

Τι λές μπέ; Καρανάβι, τά κάνης μπάμπα μου τώρα πού πεταμένος ένηκε; Μπα, μπά ντικό μου Άζναβόρ Μπεσκετουριάν λέγα, νε, μπαστριμάτζ ήτανε στό Μπάς Ότουρακ, φέσι είχε κεφάλι τού τουλιντρο μιλιντρο ντέν τέλω.

Όύλα τά ήξέρω Καραμπέτ άμα τώρα έμεις, πολοκατοικία έκομε, κόσμος τά έρχεται, τσά τά ντινόμε μπάμπα σου με φέσι ντέν κάνει.

Ο κακομοίρης ο Καραμπέτ τό παραδέχτηκε κι' αυτό.

Με τά χρήματα πού περίσσεψαν μετά την άγορά τού διαμερίματος, άγόρασαν δύο σπιτάκια για νά έχουν κάποιο εισόδημα από νοίκια.

Ένα πρωί ή Σουρπούτσα σηκώθηκε κι' έλεπε στόν συζύγό της:

Άκουσε, Καραμπέτ, τώρα τά καλέσω με κόσμος Ισπίτι νά ντινόμε, τσά προλαζέ νά ντινόμε.

Μπέ γιάβρομ, Σουρπούτσα, τί τέλεις νά κάνης έξοδο τζάνιμε, τώρα πόλεμος είνε, ούλο πράμα ντέν έκει, άκρίβεις είνε, ζαράρ γιόκ έγκανκιος!

Έγώ ούλα τά βρίσκω.

Τό άλλο έράδυ τού σπiti δεχότανε μερικούς από την πολυκατοικία και διάφορους φίλους των παλούς. Πέρασε άρκετή ώρα.

Μερικές κυρίες σηκώθηκαν νά φύγουν.

Δέ θά έρωδμε συγκοινωνία, έλεπε μία κυρία.

Τι τά κάνης τζάνιμε κοινωνία, φώναζε ή Σουρπούτσα. Κάτος έντφ φάε, πιά καντάφι έκει, μπαλνάζ έκει, φρουί γκλασέντες έκει. Τσά γκομπι, προλαζέ τά ένεταί. Σπίτι μας Μισσίρι είνε. Με τό ψυχή σας νά φάτε. Αόριο ούλο τά πετάξωμε. Έμεις μπερικέτλι θά τεβελέλι άντρωπο είμαστε, μπουγιουρούμ!

Ο κόσμος ρίχτηκε στό φαγοπότι.

Η βερμιοκαρία τού σπιτιού άνέθηκε. Ο Καραμπέτ πιωμένος, ζεσάτσος πολύ, Άνοιξε τά παράθυρα για νά πάρη τό ρετιρέ άέρα.

Άνοιξε τζάνιμε, ούλο, έλεπε στήν όπηρέρπια τά Ισκάσσομε! Άέρα νά ένεταί!

Εκείνη τη στιγμή χτύπησε τό κουδούνι της πόρτας.

Η ύπηρέτρια άνοιξε. Δυό αστυφύλακες περιμένεσαν.

Τίνος είνε τό σπιτί; ρώτησαν.

Η Σουρπούτσα έτρεξε: — Ισπίτι ντικός μου έλεπε, περάστε τζάνι νεμ! — Ο κύριος σας; — Ο Καραμπέτ πηλίσασε: — Καραμπέτ Μπεσκετουριάν λένε τί τέ λεις: — Νά περάστε στό Τμήμα. — Τμήμα;!!! Τι τά ένεταί μπέ; — Νά περάστε άμέσως μαζί μας στό Τμήμα. Άφρασε τά φώτα άναμμένα και τά παράθυρα άνοιχτά. Στρατοδικείο! Άεράμνα! Ο δυστυχισμένος ο Καραμπέτ τάχασε. Γιόρισε κι' έλβε τη γυναίκα του τόν κόσμο, τούς αστυφύλακες:

Τζάνιμε, έμεις Ισπίτι, άοράσαμε ντέν ή κλέψαμε τί σταροντικές, τί γεράμνα λές!

Άφισσε τά φώτα άναμμένα και τά παράθυρα άνοιχτά.

Μπέ γιάβρομ, ζέστη κάνει, νά Ισκάσσομε!

Λοιπόν περάστε στό φρέσκο νά δροσί στήτε.

Η Σουρπούτσα ζήτησε νά επένεθι:

Μουσιού πολιτμάνο, έμεις κατομύριο έκομε, τά πλερωσόμε τζέζα έμπρόστω, άμα Μουσιού Καραμπέτ στή χαφή νά μη πιασίν; τζάνιμε!

Ο αστυφύλακας έπέμενε κι' έτοι ο δυστυχισμένος ο Καραμπέτ πέρασε τη νύχτα τών έγκανκιών τού νέου σπιτιού του και της καινούργιας του σταδιοδρομίας στό Τμήμα ψυθορίζοντας:

Σουρπούτσα, ήκαμες έμένα!

ΣΥΛΒΙΟΣ

Τό λακρινί τού ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΑ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΙ

Χαιρετισμοί μας έρχονται, ρε μάγκες μου, και πάλι κι' ο Μουτδολίνι πούπαθε προσφάτως, τέτοιο χάλι γιάτι τό ζήταγε κι' αύ (τός

επεμάρε και περτέρε» παρήτασε τη λοζα του και τώρριζε στά χείρες).

Χαίρε γενοαίο στρατηγί της Αφρικής Γκρατσιάνι, πού κάτω 'κει στήν έρημο σμπάρλια σ' έχουν κάνει.

Χαίρε! Χαίρετα με κι' εσύ

για νά χαιρετηθώμε και μην έλπίσης πιά ποτέ

νά... ξαναίδωθώ με!

Χαίρε κι' ένύ, γερόλυκε, γενοαίο Καθολόμο

κι' έλπίω συντομώτα στή Ρόμη νά σέ φέρω.

Νά σ' άντικαταστήσουνε και σένα θά ζήτησω.

Χαίρετα με σασιστικά

κι' άς τρέξης πρός τά πίσω.

Χαίρε λεβέντη πλοίαρχε κορόϊδο με πατένα

και βάλε, για νά μη δραχούν.

Όύ! Έχομεις καιρό! στα πλάια κομμά πένα

Χαίρετα και τού στόλο μας πού βρίσκειται σάν πάτο

κι' αντί για χείρε λένε του

«Α νά τ' έλπώ π' α τ' ο!»

Χαίρε στρατιώ πού μάχασαι

ψηλά στήν Άλβανία

κι' άντεπείσεις ένεργεί συνήθεις με μόνι.

Είσαι γενοαίος πάντοτε και πάντοτε σ' εζαίρω.

Χαίρετα μου τόν, π' λ' ά τ' α ν' ο

κι' εσύ κι' ο Καβαλλέρο.

Χαίρε για πάντα Ντοβάνι

για πάντα! «Ντίο μίλο!»

ΠΟΡΤΡΑΙΤΑ «ΑΣΤΕΡΩΝ»

Η Βίβιαν Λέϊ στο σπίτι της

Πολλά έχουν λεχθεί σχετικά με τα γούστα, τις ιδιοτροπίες και τις προτιμήσεις των κινηματογραφικών αστέρων. Ίσως πολλά από όσα έχουν γραφεί να απέχουν πολύ από την πραγματικότητα. Να είναι δηλαδή απόκρυφα της φαντασίας του ενός ή του άλλου, με αντικειμενικό σκοπό τη διαφήμιση; Γι' αυτό, ένας Αμερικανός δημοσιογράφος, θέλοντας να εξακριβώσει τις αληθινές προτιμήσεις ή ιδιοτροπίες όρισε μενών καλλιτεχνών της όρ'ης, έσκηφθηκε ν' αποταθ στο ύπνε-

τικό προσωπικό τους. Ποιός άλλος αλήθεια μπορεί να τους γνωρίσει καλύτερα από τους υπηρέτες τους; Η υπηρεσία βρίσκεται σε συνεχή έπαφή μαζί τους, ό καμριέρης, ή καμριέρα ή ό σωφέρ τους βλέπει στην ιδιωτική τους ζωή, όταν αφήνουν τον άνθρωπο που τους υποχρεώνει τό επάγγελμα να παρουσιάζουν και επανέρχονται στον πραγματικό εαυτό τους.

Από μία έρευνα λοιπόν του 'Αμερικανού αυτού δημοσιογράφου, ό οποίος είχε την...αδιακρισία, που του επιτρέπει τό επάγγελμα, να... ανακρίνει τό ύπνρτικό προσωπικό διεφόρων γνωστών κινηματογραφικών αστέρων, μαθαίνουμε τά παρακάτω:

Ο Γζιμ Στιούαρτ, π.χ., είναι πολύ ντροπαλός! Κάθε φορά που θά τον παρουσιάσουν σ' ένα καπναγώνιο πρόσωπο, κοκκινίζει, σαν παπάρουνα και υπερδύεται ή γλώσσά του! Μόνον όταν δ' ένα πρόσωπο τρεις-τέσσερις φορές απόβελαι αυτό ή τ'ν τροπή και επανακτά την φυσικότητα και την δημηλιτικότητα του. Λατρεύει τον Σάιζεπρ, αλλά αυτό δεν τον εμπόδιζει να διαβάσει δύο αστυνομικά μυθιστορήματα την εβδομάδα.

Τού άρέσει υπερβολικά ό πρωινός ύπνος και όρίζει τον καμριέρη του ό οποίος έχει αναλάβει τό δυσάρεστο έργο του πρωινού ξυπνηματος. Έδοκίμασε να ξυπνά μ' ένα ξυπνητήρι. Μά καθώς έσπαζε ένα κάθε μέρα, εγκατέλειψε την τόσο δαπανηρή αυτήν έμπνευση. Όταν έχη καλεσμένους στο σπίτι του, γίνεται νευρικός και διαρκώς ρωτάει τό προσωπικό του αν όλα θά γίνουν εν τάξει. Κατεβαίνει μάλιστα και άρκετές φορές στην κουζίνα, για να ιδη μήπως λείπει τίποτε.

Στέλνει συχνά λουλούδια στις γνωστές του κυρίες. 'Γατόσο, και όρ'χην είναι οικονομός και δεν πηγαίνει στα νυκτερινά κέντρα παρά μία φορά την εβδομάδα. Καταθέτει τά χρήματά του στην Τράπεζα ή κάνει ασφαλείς τοποθετήσεις, τις όποιες του συμβουλεύει ό δικηγόρος του, που τον γνωρίζει από μαρό. Καπνίζει μόνον πίπα και αισθάνεται όρ'ικη για τά πούρα. Άρκει να αίσθανό, ένας Άμερικανός δημοσιογράφος, θέλοντας να εξακριβώσει τις αληθινές προτιμήσεις ή ιδιοτροπίες όρισε μενών καλλιτεχνών της όρ'ης, έσκηφθηκε ν' αποταθ στο ύπνε-

τήν πορτοκαλάδα.

Γό άρωμα της προτιμήσεώς του είναι ή λεβάντα και του άρέσουν μόνον τά πράσινα μαντήλια. Τό πράσινο χρώμα δεν λείπει ποτέ από τό ντυσίμω του. Οά τό ιδίετε πάντοτε στις γραβάτες του ή στις κάλτσες του. Όλα του τά καπέλλα είναι χρύματος καφέ και γαρνιρισμένα μ' ένα φτερό φασιανού. Δεν του άρέσει τό ψηλό καπέλλο και τό φορεί μόνον όταν δεν μπορεί να κόμη άλλοιώς. Τόν διασκεδάει εξαιρετικά να δγάξη παρατσούκλια σε όλο τον κόσμο, ακόμη και στους υπηρέτες του. Είναι πολύ άθυρδοστόμος και δεν δυσκολεύεται να θλασφημήσει ακόμη και μπροστά σε κυρίες.

Έχει ένα ντουλάπι γεμάτο δικούς γραμφοφώνους και κομμά φονά τον διασκεδάει να χορεύη μόνος του. Έρχεται όμως και στιγμή που προσκαλεί την καμριέρα να χορεύη μαζί του.

Ο Σαρλ Μπουαγιέ, ό τόσο γοητευτικός αυτός άνδρας στην όδον, έχει και στην πραγματική του ζωή αναρίθμητα θύματα. 'Γατόσο είν' ένας εξαιρετός σύζυγος. Είναι 41 ετών έχει ύψος 1.60 μ. και ζυγίζει 65 κιλά. Έχει ή διαχείριση του σπιτιού και πληρώνει τους λογαριασμούς. Αυτός προσλαμβάνει ή διαχύνει τους υπηρέτες. Δεν επιτρέπει στην γυναίκα του, την Πάτ Πάττερσον, ν' αγοράσει ένα φουστάνι ή ένα καπέλλο εν άπουσία του. Την συνοδεύει πάντα όταν πάη για ψώνια και διαλέγει αυτός τις τουαλέτες της. Τού άρέσει εξαιρετικά ή χαρτοπαίζα, μά μόλις καθήσει στο ίδιο τραπέζι καμμία γυναίκα, αυτός άμέσως φεύγει. Είναι πολύ ιδιότροπος και δύσκολος στο φαγητό του. Τρώει συχνά και πολύ. Ξυρίζεται μόνος του και πρέπει να παληώσει πολύ τό ξυραφάκι του για να τό πετάξει. Κάθε Παρασκευή έρχεται στο σπίτι ό κουρέας του για να του κόψη τά μαλλιά του.

Συχαίνεται τό γιλέκο κι' έξω από τό στούντιο γυρίζει πάντοτε χωρίς κολλάρο. Φορεί σχεδόν πάντοτε μπλέ ή γκρι ζα καστουμία, ενώ τά παπούτσια του είναι όλων των χρωμάτων. Έχει ακόμη και γαλάζια παπούτσια και όλα είναι πολύ μυτερά.

Καννίζει από τό πρωί ως τό βράδυ. Είναι τό πρώτο πράγμα που κάνει μόλις ξυπνηση και τό τελευταίο προτού κοιμηθί. Πίνει μόνον σαμπάνια ειαι ή κάβα του δεν ύστερεί διόλου σε προμήθεια από την κάβα ενός ξενοδοχείου. Τό σαλόνι του χωρίζει από την τραπεζαρία με μία μεγάλη γυάλινη πόρτα, την ό-μια μπορούν να θγάσουν όταν έχουν θέξιμο. Έχει επίσης ένα δωμάτιο για σπόρ, του όποιου ή στέγη μετακινείται.

Ξέρει πολύ καλό διολι και παίζει ξανθό, ψηλή, με μάτια καταγάλανα. Ασφαλώς ήτον ξένη. Σαν νομοταγής πολιτής προτιμά τά εγχώρια προϊόντα, αλλά δεν μπορεί κανείς να έχη τό εύτυχμα να βρίσκεται καθημερινώς ολομόναχος με μία νέα μέσα σ' ένα θαγόνι. Άρα, έπρεπε ν' άρπάξω την ευκαιρία απ' τά ξανθά μαλλιά της άγνωστης γαλανομάτας. Έκάθησα λοιπόν κοντά της, και μόνο τότε έσκηκσε τά μάτια απ' τό βιβλίο που κρατούσε. Άλλά για μία στιγμή νόνα. Ύστερα, θυβήθηκε πάλι στο διάβασμα.

Έπροσπάθησα να ιδώ —όπως κάνω σε τέτοιες περιπτώσεις— τον τίτλο του βιβλίου. Πόσες φορές ένα βιβλίο, ιδίως όταν τάχουν διαβάσει κι' οι δύο, προσφέρει ένα εύκολο έπιπείρημα για να πιάσουν κου βέντα!

Έτέντωσα λοιπόν τον λαϊνό μου, δόπιλωση τό κομμά μου έκονα ένα σιωό έκροβασίες, για να ιδώ τό βιβλίο που τό κάλυπτε γυρισμένο επάνω στα γόνατά της. Τού κάκου όμως!

Όταν εινε κουρασμένος. Τά άγαπημένα του κομμάτια είναι του Σοπν και ιδιαιτέρως ή «Νυκτωβία». Ό χαρακτήρ του εινε άρκετά κανονικός. Μά αν τύχη να νευριάσει, δεν διαστέλει να πετάξει στο κεφάλι του σνομιλητό του ό,τι κρατάει στα χέρια του. Έν τούτοις, ή Πάτ Πάττερσον εξακολουθεί να λήθ ότι εινε ένας ιδεώδης σύζυγος και ζή πολύ ευτυχισμένη κοντά του.

Η Βίβιαν Λέϊ εινε υπερβολικά αισθηματική και κλαίει όταν διαβάξη έρωτικά βιβλία. Τά λουλούδια που της στέλνουν άγαπητά της πρόσωπα τά διατηρεί ακόμη και ξερά. Έτσι διατηρεί σαν κάτι πολύτιμο μερικά τριαντάφυλλα άσπρα που της έστειλε ή Μπέτυ Νταϊνς την ήμερα που την έκαναν μέλος της ε'Ακαδημίας Λουσαντ» για την έπιτυχία της στον ρόλο της Σκαρλέτ του «Εμπαός, με τον άνεμο κατά πρόσωπο!»

Αν και έχη δόλοκληρα συντάρια πυτζάμες, φορεί μόνον νυχτικές, παρ' όλον ότι ισχυρίζεται πως της εινε άνοχηλικά.

Βάφεται ελάχιστα. Τά μαλλιά της εινε φυσικά σγουρά και ποτέ της δεν πάει στο κομμωτήριο. Πλένεται με νερό και σαπούνι και δεν άβαφει παρά μόνον τά χείλη της. Έχει πολύ ώραιο γκρι-μπλέ ματία, τά όποια γίνονται σχεδόν μόνον μπλέ όταν γελά ή κυτάξει κάποιον που άγαπά. Έχει άνσώστημα 1.57 μ., μά φαίνεται πολύ ψηλότερη, γιατί εινε πολύ άδύνατη.

Όταν φορή φόρεμα χορού, συνηθίζει τά φοσέδια κολιέ, για να ακεπάξη τά κόκκαλα του λαιμού της. Είναι λαίμαργη και γυρίζει διαρκώς με σκολάτες στην τσάντα της. Δεν της άρέσουν διόλου ό ώρες σαλάτες και δεν τρώει τό μορολιέ. Έστο και αν της προσφέρει δόλοκληρη περιουσία.

Της άρέσει πολύ τό πλξιμο και πλέκει τέσσερις μέρες ένα πουλόβερ. Πρέπει συνεχώς για τους Άγγλους στρατιώτες.

Έχει πολύ κακό χαρακτήρα και όταν έχη τά μπουρίνια της, κλείνεται δόλοκληρες ώρες.

Κλαίει αν δ' ένα γάτο ή ένα σκύλο να ύπνρσει, μά θά μείνη άπαθές στατη, αν δ' ην τό τουφεκίζουν ένα πρόσωπο που της εινε άντιπαθητικό.

Εινε πολύ σκληρή με την ύπηρεσία της. Γι' αυτό και δεν της μένει ύπνρτική. Δεν διασάει ακόμη και να χτυπήση την καμριέρα της όταν εινε στα νύχτα, μά μόλις της περάσουν, της χαρίζει και ένα κατό δολλάρια.

Δεν όρ'κίζεται παρά στο όνομα του Λώρνας Όλνιέ, του μεγάλου της έρωτα και όμως μπορεί καμμία φορά να κόμη και έδδομάδες να τον δ' ήγια να τον στενοχωρήσει ή να τον τιμωρήσει!

Τότε, χαμογελώντας, ή νέα μούδειε τό βιβλίο. Ήταν ένα βιβλίο ξένο, άγγλικό.

Με μία καταπληκτική προσπάθεια έσύναξα σε μία στιγμή στο νου μου όλες τις άγγλικές λέξεις που έγνωρίζα, και με στεναχωρία έκατάλαβα ότι μόλις και μετά βίας άρκοΰσαν για να κατασκευάσω μία φράση.

Πηγαίνετε κι' έσείε στη Λυών ή θά κατεδήτε πιο πρίν; της έλεπα.

Τό πρόσωπο της νέας κα-τούφιλασε, μούκανε νόημα πως δεν καταλαβαίνει κι' ύστερα έζώρωσε στο κάθισμά της, κλείνοντας τό βιβλίο και κυτώντας με με ύφος παράξενο: σαν να την εύχρηστούσα και να την δυσσεστούσα συγχρόνως.

«Δεν εινε Άγγλίδα, συλλογίστηκε. Τόσο τό καλύτρωτο! Γιατί όμως διαβάει άγγλικά βιβλία; Ίσως να τό διαβάξη χωρίς να ξέρη να μιλά. Άς δοκιμάσω τά γερμανικά».

Ευχόσαστε κι' έσείε στη Λυών ή θά κατεδήτε πρίν; της έλεπα.

(Τό τέλος στη σελίδα 25)

Πώς να άρέσετε

Η ΓΟΗΤΕΙΑ ΤΗΣ ΦΩΝΗΣ

Η φωνή δεν έχει μικρότερη σημασία από την όμορφιά για την προσωπική γοητεία. Μπορεί κανείς να έρωτευθί ή γυναίκα της όποιος άκούει ή φωνή από τό τηλέφωνο ή μία καλλιτέχνηδα τό άσματος που άκούει τό τραγούδι της στο ραδιόφωνο. Η δυστυχισμένη Ύδω Ζάρς, που είχε τόσο οίκτρο τέλος, εξακολουθεί να έχη ακόμη έραστές... και μετά τό θάνατό της. Η πιο παλιά εικόνα του γυναικείου θελήγματος, που διεσώθη ως την εποχή μας, εινε οι Σειρήνες. Και οι Σειρήνες έμάγευαν με ή φωνή τους.

ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΞΕΦΩΝΙΖΟΥΝ

Στη χρήση της φωνής της, ή σημερινή γυναίκα διαφέρει τό μεγαλύτερα και πιο χονδρικά από ή γυναίκα των προπολέμων.

Πολλές γυναίκες μιλούν με μία φωνή δυνατότερη ή πιο διαπεραστική από ό,τι θά έπρεπε. Ξεφωνίζουν χωρίς να τό παρατηρούν καθόλου. Πώς έθωσαν σ' αυτό τό σημείο; Μά ρωτήσετε. Πρώτα-πρώτο στο σχολείο, όπου ήθελαν, κατά τό παιγνίδιο, ν' άκούωνται περισσότερο από τις μικρές συμπαθήτριές των, έπειτα κατά τις κοσμικές συγκεντρώσεις, στις όποιες ύπρχει τόση κομπολημυρία, ώστε μόνο όποιος έρωτεύεται δύναται να άκούεσθ από τους άλλους. Ο δρόμος, τό ιααίνι, τό αυτοκίνητο, όπου πρέπει ν' σκεπάση κανείς με ή φωνή του ένα λυρό άλλους θορύβους, εινε αυτή ή φωνή που μας συνηθίζουν σιγά-σιγά να ξεφωνίζουμε.

Νηρικές γυναίκες ακόμη νομίζουν ότι όσο πιο δυνατά φωνάζουν, τόσο φαίνονται πιο νέες. Άλλ' οι άνδρες έχουν πολύ εύαισθηστο αντί. Σοφοί, άλλ' όχι ένεινές άπάντων τό γυναικείο φέλου παρατηρητάι έπρόσθεσαν ότι τό άνδρικά αυτιά, μολονότι εινε λιγότερο ώραιο από τά γυναικεία, άκούουν όμως καλύτερα απ' αυτά.

Έχετε, κυρία, μία πολύ διαπεραστική φωνή; Μην σπεύδετε να μού άπαντήσετε, γιατί δεν ξέρετε τίποτε γι' αυτό.

Δεν πρέπει ούτε να διαμαρτυρηθείτε, ούτε να προσπαθήσετε να άκούσετε ή φωνή σας την ώρα που μιλάτε. Δεν θά επιτύχετε τίποτε άλλο παρά να θυβήθετε πιο πολύ στην πλάνη σας. Όταν άκούμε τον εαυτό μας να μιλά, τον άκούμε από τό έσωτερικό της κεφαλής, που ή φωνή μας κάνει να δυνατή. Και γι' αυτό νομίζουμε ή φωνή μας πιο μελωδική, πιο άπαλη και πιο εύχρηστη από ό,τι πραγματικά εινε.

Εάν ήταν δυνατόν να άποτυπώσετε σ' ένα δίσκο ή φωνή σας, ασφαλώς δεν θά την άνεγνώριζατε κατόπιν. Άφού λοιπόν δεν εινε εύκολο στον καθένα να άποτυπώνω σε δίσκους ή φωνή του, δεν θά μπορούσε να ξέρη γι' αυτή τίποτε άλλο από ό,τι του λέν οι άλλοι.

ΠΡΟΤΙΜΟΥΝ ΤΟΥΣ ΜΠΑΣΣΟΥΣ

Μία φωνή «φυσικά δυνατή» έχει ή χάρι και ή δροσερότητα της. Άλλά και κάθε τόνος φωνής έχει τό ξεχωριστό του θελήγματο. Μία σπασμένη φωνή μπορεί να εινε συγκινητική. Και μία βραχνή φωνή μπορεί να έχη μία γλυκύτητα και ένα αεζέ-άππλ άκατανίκητο. Πολλές γυναίκες δεν άναπούν ή φωνή του Γκάρν Κούπερ, αλλά νομίζω πως σ' αυτή όφείλεται ένα μεγάλο μέρος του θελήγματος του. Γενικά, οι γυναίκες εινε εξαιρετικά εύαισθητες στις φωνές των μπάσων και των βαρυτόνων...

Πρό πάντως, προσπαθήστε να έρ'ητε ή δική σας φωνή και μη κο-

πιάζετε άδικως για να μιμηθείτε ή φωνή εκείνου ή εκείνης που έδιδάξετε ως μοντέλο σας. Συνήθως, όταν θέλουμε να κόμωμε ή φωνή μας πιο έλκυστική, δεν καταφέρουμε τίποτε άλλο από τό να μιλάμε με ή μύτη.

ΜΑΘΕΤΕ ΝΑ ΜΙΛΑΤΕ ΨΙΟΥΡΙΣΤΑ

Μία γυναίκα που θέλει να άρέσει, πρέπει να μάθη πρό πάντος να μιλάη ψιουριστά. Όλες οι γοητευτικές γυναίκες ξέρουν να μιλάνε με αυτό τον τρόπο. Όλες ξέρουν να δημιουργούν την ατμόσφαιρα αυτή της οικειότητας και της έγκαρδιότητας, που άποτελεί τό πρώτο όημα προς την κατάκτηση. Με την ψιουριστή φωνή, μπορούμε να μεταδώ-λουμε τά λόγια μας σ' ένα τραγούδι, που έκφράζει ζωντανά όλα τά συναισθήματά μας. Όταν ένας άνδρας άκούη μία γυναίκα που μιλάει ψιουριστά, διακρίνει συγχρόνως την άσπνοή της, τά άναστενάγματα της, τά χαριτωμένα κρυφά της. Και έχει τότε την έντύπωση, όταν εινε μόνος, που σ' άκούει ανάμεσα σε μία πολυθρόνη συντροφιά, ότι εινε ό μόνος επίσης που μπορεί να σ' άς καταλάβη. Σ' άς βλέπει και σ' άς νοιώθει να ζήτε. Τον έχετε κατά τά τρία τέταρτα άποκτήσει.

Άλλά πρέπει να συνηθίση κανείς να μιλάη ψιουριστά. Έκείνες που τό άγνοούν περνούν άποτυχίες από μία φωνή πολύ δυνατή σε μία φωνή χαμηλή και έσφυρική, που όφείλεται στο ότι πολλές έρες διαρκείται από τον λάρυγγά των. Κατά στροφή! Οά έπρεπε ίσως, όπως οι άοίδοι που θέλουν να προσατεύσουν ή φωνή τους, να μάθουν να μιλούν έμπρός σ' ένα άναμένο κερι, χωρίς να κάνουν ή φλόγα του να ταλαντεύεται. Ο ήχος έρχεται τότε κατ' ευθείαν από τον λάρυγγα, χωρίς να μετακινούνται τά χείλη.

Ένας από τους φίλους μου έρωτεύθηκε κάποτε μία πολύ ώραιο γυναίκα, που ήταν συνηθισμένη όταν την πρωτοείδε. Η γοητεία αυτή διήρκεσε τέσσερες ήμέρες. Κατόπιν ή ώραιο έγινε καλή και ό φίλος μου έπαυσε την ίδια ήμερα να την άγαπά. Γιατί; Άπλοιστατα. Η γυναίκα αυτή είχε εναερόν την όξια και διαπεραστική φωνή που έχει συνήθως. Τό συνέχι ής είχε δώσει μία θελκτική βραχνάδα ένα είδος σεξ άππλ, που είχε σαγηνεύσει τό φίλο του.

Η ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΥΛΑΡΙΑ

Ένα άλλο έλάττωμα όλων των γυναικών εινε ότι μιλάνε πολύ γρή-

γορα. Γι' αυτό οι άνδρες τις κατηγορούν πάντα ότι εινε φλύωρες. Στην πραγματικότητα, οι άνδρες λατρεύουν ή φλυαρία και εινε σχεδόν όλοι άνικανοί να ύπομεινουν μία σιωπή που παρεινεται κάπως περισσότερο του θένους. Έκείνο που δεν μπορούμε να ύπομεινουμε εινε ό ρυθμός της φλυαρίας.

Γιατί τό γυναικείο θελήγματο τελείται από δύο στοιχεία, που πρέπει να διαδεχώνται τό ένα τό άλλο χωρίς να έρχονται σε αντίθεση. Η γυναίκα πρέπει να δίνη στο σύντροφό της μία μεγάλη έντύπωση ζωικότητας, αλλά και συγχρόνως την έντύπωση ότι μπορεί κοντά της να έκνορησθ από τους κόπους και τις φροντίδες του.

ΚΑΝΤ ΑΝΕ ΝΤΟΜΙΝΟ Ρ. Α.

Ένα μεταξωτό μαύρο ντόμινο στάθηκε στην εισόδο της αίθουσας.

Η σάλα του «Κίγκ Τζώρτζ» έμοιαζε με μεγάλη σέρρα γεμάτη πολύχρωμα λουλούδια. Κάτω από την μάσκα τά μάτια έγύρουν κα πούγον που δεν άργησαν να τον έρουν. Ήταν ένας ψηλός αδυ-νatos άνδρας καθισμένος στο μπαρ ήγει κοντά του και με άλα-λαμένη ή φωνή, που έτρεμε, τον ρώτησε άπλως για να τον π'ή κά-τι:

—Μόνος και μελαγχολικός... γι-ατί;

Έγύρισε και την εκύτταξε με τό αιώνιο άδιάφορο ύφος του. —Ποιά είσαι; της έλεπε. Δέν μού άρέσουν τά μυστήρια.

Ένα περαστικό ντόμινο που ζήτη ή συντροφιά σου.

Δέν την ζήτη όμως έγώ!

Και λέγοντας αυτά έπιασε από ή μέση μία κοπέλα που περνούσε πλάι του.

—Ίσ'μην, την ρώτησε, χορεύ-ομε;

Τό ντόμινο έδάγκωσε με πείσμα τά χείλη. «Όστε αυτή ή γυναίκα ήταν ή αιτία που έφυγε έτοι έαφ-λά από κοντά της. Τρεις ήμερες τώρα δεν ζήτησε να την δ' ύστε-ρα από μία τόσο άλογερή άγά-πη. Κι' όλ' αυτά δίχως καμμία έξηγησι. Δίχως καμμία λέξη».

—Ωραίο μου ντόμινο! χάριστε μου αυτό τό χορό!

Ένα άφγογο φράκο ύποκλίνεται έμπρός της.

Χορεύοντάς, έπέρασε δίπλα του και τον ρώτησε άπλά:

—Άποψε άρραβωνιάζεται ό Γ-

άννης Δρ'μας. Ή;

Σταμάτησε ύσπισμένος. Ποιά εινε λοιπόν αυτή που έρεπεί τέτοια λεπτομερεία;

—Ας καμώσουμε 'Ισ'μην. Λε-ει στο γαλάζιο φουστάνι που κρα-τεί στην άγκάλια του.

Να όμως παλι δίπλα του, τό μυστηριώδες ντόμινο με τον κα-θαλλό του.

Φαίνεται τώρα να τον άγνοή και μίας τρυφερά με τον σύντροφό του.

Αυτό τον έκνευρίζει. Ξαφνικά, τό ντόμινο σκακώνει. Περνών-τας πλάι κοντά του, του πετά δύο βιαστικές από τό μπουκέτο της και με τό γαντοφορεμένο χέρι της του σίνει ένα φευγάλο χαοί λέγοντας του:

—Καληνύχτα, μεγάλε μου κου-τέ Ρένο!

Έ'ε όχι, αυτό πάει πολύ. Ά. πλώσε τό χέρι του, μά αυτή ξε-φυγε. Περισματωμένος, τρέχει πλ-ωσ της, αφήνοντας τό γαλάζιο φόρεμα να κήνη συντροφιά στο ασταμένο φράκο.

Τό ντόμινο ζητά να του ξεφύγ-ει. Μια πόρτα καί σκάλες! Μπα-νει. Βρίσκει στον διάδρομο των δωματίων του, ξενοδοχείου. Ά. δύνατον να ξεφύγη πια.

Σε λίγο, εκείνος, την κρατά σφιχτά στην άγκάλια του.

—Πές μου ποιά είσαι; της λέει.

Αυτή προσπαεί να έλευθερωθί.

—Είνα άποκρητικό ντόμινο, του άπαντά τό ντόμινο Ρ. Α.

Ξαφνικά μία ιδέα περνά από τό μυαλό του. Την άφνει έλευθερη και την κυτά. Μα ισί, τό άνα-στημα, τό στομα που διακρίνεται κάτω απ' την δαντέλλα, τά μάτια ίδίως τά μάτια της και τέλος τά δύο κεντημένα ψήφια με κόκκινες χρυσές πούλιες επάνω απ' τό α-ριστερό στήθος. Ρ. Α. Ρένος.

«Αίνα! Έπειτα εινε και τό άρω-μά της. Ένα σκληρό χαμόγελο ζωγραφίζεται στο πρόσωπό του.

—Καλά σκέπτεσαι, δά μου τό πληρώσι!

—Όστε κρατάτε τό ινκόγνιτό σας; Καλά! Τι σημαίνει όμως τό Ρ. Α.; Καλά, καλά, δεν ύπνρ-χέι λόγος να τά χάνετε, κατά-λαδα.

—Τί; ρωτά τρομαγμένη ή νέα.

Μά άπλως ρε-ν-τ' άμούρ, άπάντα αυτός έρωτικός. Ζήτη λοι-πόν, ά δνείρο άγάτης, να μού χα-ρίσης λίγη ώρα απ' ή θραυιά σου. Τό αυτόκινητό μου, μάς πε-ριμένει.

—Και τό γαλάζιο φόρεμα; ρω-τά έρωτικά εκείνη.

—Γυναίκα! Δεν μπορείς να κόυ-ψης ή χαρά της νίκης σου! Θά κρατά συντροφιά στο έπινος έγ-καταλελειμένο φράκο...

—Αυτά έκανα περσι τέτοις ώ-ρας λέει ό χιονισμένος όπλίτης στον σύντροφό του που διορθώνει τά μισοσβέσμένα κούτσουρα για να ξεσταθούν.

—Και δεν της έλτες ποτέ την αλήθεια;

—Ποτέ! Την άλλη μέρα της τη λεφώνησα για να της ζητήσω συγ-γνωμήν για τους τρεις ήμερες και να συμφιλιωθούμε. Βγήκαμε έξω. Την ρώτησα πως έπέρασε ή χθε-σινή άποκρητική νύχτα. Χαμογέ-λασε άόριστο και μούπε γλυκά:

—Έκονα Ρένο μου, ένα ώ-ραίο όνειρο, είδα πως είμαστε μαζί!

Σήμερα θέλησα να της γράνω την αλήθεια. Αισθανόμουν ότι ήταν εύτυχισμένη έκείνο τό θρόνο που ήταν κοντά μου μά και δυ-στυχισμένη βλέποντας πόσο γρή-γορα την έξαχούσα στην άγκάλια μιας άποισσάποτε γυναίκας.

—Δεν σε καταλαβαίνω, γιατί της φερασαι έτσι άφού κατά βά-θος καί είσθάνεσαι γι' αυτήν.

—Δεν τις ξέρεις τις γυναίκες. Μά αν έγνώριζα τό «γιατί» κά-τετοιων πράξεών μου, θά έπαυε ή Άννα να ενδιαφέρεται για μένα, άπάντησε φιλοσοφικά ό Ρένος, κι-εγώ τώτας τό μαύρο φόντο τ' ούρα-νο έπλά το όποιο ένας άποκη-ότικός κροίσος είχε σκορπίσει σπάταλα τον άσημνιο χαρτοπέλε-μο των άστρων.

ΑΔΩΝΑ

21

ΧΑΡΙΤΩΜΕΝΗ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

Ποιός από σ' άς δεν είχε μία ταξιδιωτική περιπέτεια με μία άγνωστη; Η τουλάχιστον, ποιός από σ' άς δεν έπέζητησε μία τέτοια περιπέτεια, έπινο-ώντας χίλια δυό κόλπα, προσ-παθώντας να καθίση κοντά ή άπέναντι απ' την όμορφη συν-επιβάτιδα, που τον μεθύσε με τό βλέμμα της, που τά χείλη της ύπόσχονταν να γίνουν ά-στείοευτη πηγή φιλιών;

Ποιός δεν έταξε κεριά σε ό-λους τους Ήλιους, πορτοκαλόν 20

ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

τας να φύγη κοντά από την γοητευτική άνωστη ή χοντρος κύριος, ό κοιλαράς που την στενοχωρούσε και δεν σ' ά-φινε να πιάσετε κουβέντα μαζί της;

Εγώ, άτομικός, μία μόνη τοξιδιωτική περιπέτεια είχα στη ζωή μου και είμαι πρόθυ-μος να την άφήνηθω με κάθε λεπτομέρεια.

Ταξίδευα από τη Μασσαλία στη Λυών. Κατά καλή μου τύ-χη ήταν τελείως περιτό να έβω στους Άνιους κεριά, για τί μέσα στο θαγόνι όπου έμ-πήκα βρίσκονταν ολομόνοχη μία

ξανθό, ψηλή, με μάτια κατα-γάλανα. Ασφαλώς ήτον ξένη.

Σαν νομοταγής πολιτής προ-τιμά τά εγχώρια προϊόντα, αλλά δεν μπορεί κανείς να έχη τό εύτυχμα να βρίσκεται καθημερινώς ολομόναχος με μία νέα μέσα σ' ένα θαγόνι. Άρα, έπρεπε ν' άρπάξω την ευ-καιρία απ' τά ξανθά μαλλιά της άγνωστης γαλανομάτας.

Έκάθησα λοιπόν κοντά της, και μόνο τότε έσκηκσε τά μά-τια απ' τό βιβλίο που κρατού-σε. Άλλά για μία στιγμή νό-να.

Υστερα, θυβήθηκε πάλι στο διάβασμα.

Έπροσπάθησα να ιδώ —ό-πως κάνω σε τέτοιες περιπτώ-σεις— τον τίτλο του βιβλίου. Πόσες φορές ένα βιβλίο, ιδίως όταν τάχουν διαβάσει κι' οι δύο, προσφέρει ένα εύκολο έ-πιπείρημα για να πιάσουν κου βέντα!

Έτέντωσα λοιπόν τον λαϊ-νό μου, δόπιλωση τό κομμά μου έκονα ένα σιωό έκροβασίες, για να ιδώ τό βιβλίο που τό κάλυπτε γυρισμένο επάνω στα γόνατά της. Τού κάκου όμως!

Τότε, χαμογελώντας, ή νέα μούδειε τό βιβλίο. Ήταν ένα βιβλίο ξένο, άγγλικό.

Με μία καταπληκτική προσ-πάθεια έσύναξα σε μία στιγμή στο νου μου όλες τις άγγλικές

10ον

— Η κυρία θριαμβεύει πάντοτε. Θά θριαυ-
εύει λοιπόν και σήμερα.
Και ζήπου αμέσως για να έκτελεση τις δια-
ταγές, που της δόθηκαν.

Η Ίρμα φορούσε ακόμη την πρωινή απλή
τουαλέτα της. Άλλα και με την τουαλέτα
αυτή ήταν θαυμασία. Τόσο θαυμασία ώστε και
η ίδια, μόλις έφριξε μία ματιά στον μεγάλο
κρυστάλλινο καθρέφτη, της τουλάχιστον, έψι-
μισε:

— Φωχέ μου πρίγκηψ! Θά αϊχμαλωτισθής
από την πρώτη στιγμή και σύ...

Ύστερα από μία ώρα — θά ήταν πιά έν-
νεα και μισή το πρωί — η Ίρμα είχε απο-
τελειώσει την τουαλέτα της και κατέβηκε
στον κήπο για να περιμένη εκεί τον πριγ-
κηπα.

Παραδόξως όμως στο μέρος εκείνο την έ-
περιμένε ένας άνθρωπος με σπολή γραμματο-
κομιστού.

— Τι θέλετε εδώ; ρώτησε η Ίρμα.
Ο γραμματοκομιστής έπλησισε τότε και
αόφω έφριξε μία ματιά γύρω του, απήν-
τησε:

— Νά σάς δώσω αυτό που μου έδωσαν.
Ένα γράμμα.

— Ποιος σας το έδωσε;

Ο γραμματοκομιστής έσκυψε τότε και ψι-
θύρισε ένα όνομα στο αυτί της Ίρμας.

— Αυτό;! Έκαμε παραμένη εκείνη. Πολύ
καλά. Κατάλαβα ποιός είναι. Θέλεις άπάν-
τησι;

— Όχι!

— Τότε πήγαινε. Δεν πρέπει να σε δοΰν
εδώ.

Ο γραμματοκομιστής δεν έφερε καμιά
αντίρρηση. Εχάριττος και θήκη από τη
μεγάλη σιδερένια πόρτα, ενώ η Ίρμα έχρι-
ζε τον φακέλλο νευρικά και διάβαζε περιερ-
γη.

— Άραία, Ίρμα.

Σε λίγο ο πρίγκηψ Ίντρα Ίμάρ δόρρη
να ο επισκεπτής. Θά ο άγαπημένος άσφαλός
και θά αϊχμαλωτισθής από τή δελήγητρά σου.

Ο Ίμάρ όμως είχε από τους άνδρες έ-
κείνους που δεν κατακτώνται μόνο άλλα και
κατακτούν. Πρόσεξε Ίρμα μη τόν άγαπή-
σης. Ο έρωας οδηγεί πάντοτε σε τρέλλες και
δεν ύπακούει στη λογική. Η καρδιά όταν μι-
λή, συμβουλεύει κάποτε πράγματα που ελά-
πτουν κι' εκείνον που δίδει κι' εκείνον που
παιρνει τις συμβουλές. Κατάλαβε καλά ότι ο
έρωας γίνεται κάποτε άφορμή προδοσίας. Και
άν ποτέ σκεφθής να προδώσης το «Κόκκινο
Δαχτυλίδι» στον πρίγκηπα Ίμάρ άλλοιμονό
σου!

Ο Σκελετός με τή Πράσινα γάντια.

Η Ίρμα άφού διάβασε το γράμμα έβρι-
νε για λίγες στιγμές ευθυμική στις σκέψεις
της που σκετινίσαν τον όμορφο πρόσωπό
της.

Μετά όμως χαμογέλασε και ψιθύρισε:

— Το «Κόκκινο Δαχτυλίδι» μπορεί να είναι
θέατο πως δεν θά το προδώσω! Όταν ά-
ποφασίσω να τή κάμω, θά λάβω κι' εγώ τή
μέτρα μου για να μη φοβόμην τις άπειλές
του.

Εξέσχισε μετά και εξέφρασε τή κομμα-
τάκια του γράμματος, εκάθεσιν κοντά ο' ένα
μικρό τραπέζι κάτω από τή πυκνά φυλλώ-
ματα ενός δένδρου, και θεώλια για τόν
θριαμβό της έπεριμένα τόν πρίγκηπα Ίντρα
Ίμάρ.

Εκείνος ήρθε πράγματι τήν όρσηθείσα άρα
και έμεινε γοητευμένος κοντά στην όμορφη

σειρήνα. Συνεζήτησαν έρκετά και χαρίστη-
καν για να συναντηθούν τ' άπόγευμα όπως
και τήν επομένη, και τήν μεθεπόμενη.

Πέντε μέρες μετά τήν τρώτη των συνάντη-
σι, βρίσκονταν σε τόσο τρυφερές σχέσεις, που
κάστοτεόσαν πιά τόν ένα άπαραίτητον για
τόν άλλο.

Ο πρίγκηψ Ίμάρ, τρέλλα έρωτευμένος με
τόν Ίρμα, δεν άφηνε ευκαιρία που να μη τής
μιλή για τόν έρωτά του.

Και είνε αλήθεια, ότι ώς τή μέρα εκείνη
οι σχέσεις τους δεν είχαν προχωρήσει τόσο
ώστε να θεωρηται ότι ικανοποιήσαν οι έπι-
θυμίες του Ίμάρ, που τώρα ήθελε ν' απο-
λαύσει και νά κάμει δική του τήν Παρισινή
γόρσα άλλα είνε επίσης αλήθεια, ότι και
η Ίρμα έννοιωσε για τόν πρίγκηπα συμπα-
θεια, που καθόλου δεν διέφερε άπο ένα αλη-
θινό και σφοδρό έρωτα.

Και ο έρωας αυτός, προωρισμένος ν' άκο-
λουθή τον όρμό που έχαραξε η φύσις, δεν
ν' άργούσε, όπως έδειχνε, να ρίξη τόν ένα
στην άγκαλιά του άλλου.

ΑΠΟΥΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΔΩΘΗ Σ

Έτσι είχαν τή πράγματα όταν τή πρωί
της έκτης ημέρας η Ίρμα δέχθηκε τήν επί-
σκεψι ενός αξιοπρεπέστατου κυρίου, που μη-
κε στο δωμάτιο που βρίσκονταν η όμορφη Πα-
ρισιάννα χωρίς ν' άναγγελέη από κανένα ύ-
πηρέτη.

Και θά μήκη, φαίνεται κατά περιέργον
τρόπον γιατί η πόρτα τού δωματίου της δεν
άνοιξε καθόλου.

Η Ίρμα όμως δεν έδειξε καμιά έκπλη-
ξι στο έμφανιτό άντρώπου. «Έρε, φαίνε-
ται, αυτή τουλάχιστον πως και κατά ποιά
μυστηριώδη τρόπο ο αξιοπρεπής εκείνος κύ-
ριος έμπαινε στο δωμάτιό της.

Σηκώθηκε όμως και ύλοκλήθηκε με κάποιο
τρόμο και σεάσασμό προστά του, ψιθυρίζον-
τας:

— Κύριε.

— Έτρέμαξες, Ίρμα; ρώτησε εκείνος.

— Όχι, κύριε. Πάντοτε περιμένα τήν επί-
σκεψι σας.

— Επομένως νάρθω από τόν μουσικό
διάδρομο του μεγάρου γιατί δεν θέλω να με
δη σημερνα κανείς από τους υπηρέτες σου.

Μά βλοι είνε άνθρωποι του «Κόκκινου
Δαχτυλιδιού» κύριε.

— Το ξέρω. Όλοι όμως με νομίζουν ότι
βρίσκομαι μακριά από τόν Παρίσι και θέλω
να εξασκολεύθω να τόν νομίζουν για λίγο
καιρό ακόμη.

Εσπλάθηκε μετά ο' ένα κάθισμα και δελ
χροντάς ένα άλλο άπάντι του στην Ίρμα
της είπε:

— Κάθισε και σύ Ίρμα κι' άς συζητή-
σωμε για τις ύποθέσεις μας.

Κι' όταν ή νέα συνεωρφόθη με τήν προ-
σταγή εκείνης, ρώτησε:

— Τι έκαμες με τόν πρίγκηπα;

— Τόν έκαμα νά μ' έρωτεύη κύριε τόσο
πολύ, ώστε εξέχασε τις Ίνδεις.

— Αυτό δεν σημαίνει τίποτε. Ίρμα. Έ-
ξέχασε τις Ίνδεις δεν έχασε όμως τήν
Μίρκα.

— Κύριε! Ο πρίγκηψ Ίμάρ δεν φαίνεται
να θυμάται και πολύ τήν σύζυγό του. Δεν
μιλεί πιά γι' αυτήν.

— Είσαι πολύ άφελής Ίρμα. Δεν μιλεί
άλλα θυμάται. Η τουλάχιστον σκέπτεται
πάντοτε να επιστρέψι στις Ίνδεις.

— Αυτό είνε αλήθεια.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει Ίρμα, ως τή
στιγμή αυτή άπέτυχες στις προσπάθειές σου,
ή τουλάχιστον δεν κατορθώσας πολλά πρό-
γματα. Πως όμως αυτό; Έσύ η Ίρμα η
έπιτήδεια, η άκαταμάχητη η γόρσα Ίρμα
δεν κατορθώσας να κάμης ένα άνδρα νά ξε-
χάσθ τόν έαυτό του;

— Θά τόν κατορθώσω κύριε.

— Πολύ φοβόμαι ότι δεν θά τόν κατορ-
θώσης, Ίρμα άν εξασκολεύθης να μεταχει-
ρίζομαι τήν ουνησιμένη σου μέθοδο.

— Αυτό είνε αλήθεια.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει Ίρμα, ως τή
στιγμή αυτή άπέτυχες στις προσπάθειές σου,
ή τουλάχιστον δεν κατορθώσας πολλά πρό-
γματα. Πως όμως αυτό; Έσύ η Ίρμα η
έπιτήδεια, η άκαταμάχητη η γόρσα Ίρμα
δεν κατορθώσας να κάμης ένα άνδρα νά ξε-
χάσθ τόν έαυτό του;

— Θά τόν κατορθώσω κύριε.

— Πολύ φοβόμαι ότι δεν θά τόν κατορ-
θώσης, Ίρμα άν εξασκολεύθης να μεταχει-
ρίζομαι τήν ουνησιμένη σου μέθοδο.

— Αυτό είνε αλήθεια.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει Ίρμα, ως τή
στιγμή αυτή άπέτυχες στις προσπάθειές σου,
ή τουλάχιστον δεν κατορθώσας πολλά πρό-
γματα. Πως όμως αυτό; Έσύ η Ίρμα η
έπιτήδεια, η άκαταμάχητη η γόρσα Ίρμα
δεν κατορθώσας να κάμης ένα άνδρα νά ξε-
χάσθ τόν έαυτό του;

— Θά τόν κατορθώσω κύριε.

— Πολύ φοβόμαι ότι δεν θά τόν κατορ-
θώσης, Ίρμα άν εξασκολεύθης να μεταχει-
ρίζομαι τήν ουνησιμένη σου μέθοδο.

— Αυτό είνε αλήθεια.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει Ίρμα, ως τή
στιγμή αυτή άπέτυχες στις προσπάθειές σου,
ή τουλάχιστον δεν κατορθώσας πολλά πρό-
γματα. Πως όμως αυτό; Έσύ η Ίρμα η
έπιτήδεια, η άκαταμάχητη η γόρσα Ίρμα
δεν κατορθώσας να κάμης ένα άνδρα νά ξε-
χάσθ τόν έαυτό του;

— Θά τόν κατορθώσω κύριε.

— Πολύ φοβόμαι ότι δεν θά τόν κατορ-
θώσης, Ίρμα άν εξασκολεύθης να μεταχει-
ρίζομαι τήν ουνησιμένη σου μέθοδο.

— Αυτό είνε αλήθεια.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει Ίρμα, ως τή
στιγμή αυτή άπέτυχες στις προσπάθειές σου,
ή τουλάχιστον δεν κατορθώσας πολλά πρό-
γματα. Πως όμως αυτό; Έσύ η Ίρμα η
έπιτήδεια, η άκαταμάχητη η γόρσα Ίρμα
δεν κατορθώσας να κάμης ένα άνδρα νά ξε-
χάσθ τόν έαυτό του;

— Θά τόν κατορθώσω κύριε.

— Πολύ φοβόμαι ότι δεν θά τόν κατορ-
θώσης, Ίρμα άν εξασκολεύθης να μεταχει-
ρίζομαι τήν ουνησιμένη σου μέθοδο.

— Αυτό είνε αλήθεια.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει Ίρμα, ως τή
στιγμή αυτή άπέτυχες στις προσπάθειές σου,
ή τουλάχιστον δεν κατορθώσας πολλά πρό-
γματα. Πως όμως αυτό; Έσύ η Ίρμα η
έπιτήδεια, η άκαταμάχητη η γόρσα Ίρμα
δεν κατορθώσας να κάμης ένα άνδρα νά ξε-
χάσθ τόν έαυτό του;

— Θά τόν κατορθώσω κύριε.

— Πολύ φοβόμαι ότι δεν θά τόν κατορ-
θώσης, Ίρμα άν εξασκολεύθης να μεταχει-
ρίζομαι τήν ουνησιμένη σου μέθοδο.

— Αυτό είνε αλήθεια.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει Ίρμα, ως τή
στιγμή αυτή άπέτυχες στις προσπάθειές σου,
ή τουλάχιστον δεν κατορθώσας πολλά πρό-
γματα. Πως όμως αυτό; Έσύ η Ίρμα η
έπιτήδεια, η άκαταμάχητη η γόρσα Ίρμα
δεν κατορθώσας να κάμης ένα άνδρα νά ξε-
χάσθ τόν έαυτό του;

— Θά τόν κατορθώσω κύριε.

— Πολύ φοβόμαι ότι δεν θά τόν κατορ-
θώσης, Ίρμα άν εξασκολεύθης να μεταχει-
ρίζομαι τήν ουνησιμένη σου μέθοδο.

— Αυτό είνε αλήθεια.

— Έν τοιαύτη περιπτώσει Ίρμα, ως τή
στιγμή αυτή άπέτυχες στις προσπάθειές σου,
ή τουλάχιστον δεν κατορθώσας πολλά πρό-
γματα. Πως όμως αυτό; Έσύ η Ίρμα η
έπιτήδεια, η άκαταμάχητη η γόρσα Ίρμα
δεν κατορθώσας να κάμης ένα άνδρα νά ξε-
χάσθ τόν έαυτό του;

— Θά τόν κατορθώσω κύριε.

— Πριν άπ' αυτό όμως, θά κάμης κάτι
άλλο.

Καί θνάζοντας από τήν τσέπη του γιλέκου
του ένα μικροσκοπικό κρυστάλλινο μπουκαλά-
κι τόν έβασε στην Ίρμα λέγοντας:

— Άπόψε ο πρίγκηψ Ίμάρ πρέπει να πι-
δά τόν κρασί εκείνο μέσα στο οποίο θά στά-
ξη τρεις σταγόνες από τόν περιεχόμενο του
μπουκαλιού αυτού.

— Ο κύριε, περιέχει μήπως δηλητήριο τόν
μπουκαλάκι αυτό;

— Άνόητε, που είσαι Ίρμα! Η ζωή τού
πρίγκηπου μάς είνε πολύτιμη, γιατί θά μάς
χρησιεύει ως δόλωμα, όπως σύρωμε και
συλλάβωμε στα δίχτυά μας τήν Μίρκα με τή
εκατομμύρια της. Τό μπουκαλάκι λοιπόν σύ
τόν περιέχει κάποια μυστηριώδη χημική συ-
σκευασία, που θά κάμει τόν πρίγκηπα νά
παύση να σκέπτεται τις Ίνδεις.

— Θά κάμω ό,τι διατάξεις, κύριε.

— Και τώρα, Ίρμα, θά σου δώσω και μέ
συμβουλή. Έμμένεσαι ότι είσαι έρωτευμένη
με τόν πρίγκηπα Ίμάρ!

— Όχι, όχι, κύριε! διεμαρτυρήθηκε ζωη-
ρά η Ίρμα.

— Περιττό νά έρνῃσαι, Ίρμα. Χωρίς νά
τό καταλάβης, ίσως, αγάπησες τόν Ίμάρ,
τόσο πολύ μάλιστα, ώστε η διαταγή που
σουδωσα να παραδοθής άπόψε ο' αυτόν σε
γέμισε από χαρά, παόμα που δεν συνέβη
όταν πέρσι σε διέταξα τόν ίδιο πράγμα για
τόν Ρώσο εκείνον πρίγκηπα. Θυμάσαι;

— Μάλιστα, κύριε...

— Λοιπόν, όμορφη μου Ίρμα, προσπάθησε
νά πνίγης τόν έρωτα αυτό πριν μεγαλώση.
Τό πράγμα είνε εύκολο τώρα, ενώ μεθαύ-
ριο θά είνε ίσως πολύ δύσκολο άν όχι άδυ-
νατο.

Κύριε! άπάντησε η Ίρμα κοκκινί-
ζοντας, η αλήθεια είνε ότι ο πρίγκηψ Ίμάρ
μού είνε έξαιρετικά ευχάριστος.

— Σατανά!

— Σας ύποσχομαι όμως, κύριε, ότι σύντο-
μα θά παύσω νά μού είνε. Εγώ τήν δύναμι
νά επιβληθώ στον έαυτό μου, τόσο, ώστε έ-
κείνον που συμπάσθ σήμερα νά τόν άηδιάζω
σύντο.

— Καλά, Ίρμα. Εγώ σέ προειδοποίησα.
Μη ξεχνάς ότι ο έρωας αυτός, άν δεν καταπι-
νῇ τώρα, θά είνε η καταστρέφει σου.

Και ο μυστηριώδης επισκέπτης, άφού έ-
πανάλαβε τις τελευταίες συστάσεις του, έφυγε
με τόν τρόπο που ήλθε, ενώ η Ίρμα, άφού
έμεινε για λίγο συλλογισμένη, έψιθύρισε χα-
μογελώντας ελαφρά:

— Θά ύπακούσω! Θά προσπαθήσω όμως να
σαςτηνέσω τόσο τόν πρίγκηπα, ώστε να νή
μπορή πιά νά ζήσει χωρίς έμένα. Και έπειτα...
ώ, έπειτα θέλωμε τί θά γίνῃ...

Η Ίρμα εξέτελεσε κατά γράμμα τις έδη-
γίες και διαταγές τού επισκέπτη της. Μέσα
στο κρασί τού πρίγκηπου Ίμάρ έριξε τις
σταγόνες τού μυστηριώδους υγρού και μέσα
στις άγκυλίες της έσπριξε με περιπάθεια τόν
Ίνδο. Και προσποιούμενη τήν τρέλλα έρωτευ-
μένη μαζί του παρεδόθηκε ο' αυτόν και έγινε
δική του.

Και από τήν νύχτα εκείνη ο Ίμάρ όπο-
δωλόθηκε τελείως στην όμορφη Ίρμα. Έχασ-
σε τήν πατρίδα του, έχασσε τήν σύζυγό του
Μίρκα, έχασσε και τόν έαυτό του ακόμη, για
νά θυμάται τήν έρωμένη του και μόνο. Ζή
λίανης, με τόν θρηιάδη έγωισμό που γαστρή
ρίζει τους άνδρες της φυλής του, δεν θέ-
λησε νά άφήσθ ούτε μία στιγμή μόνη τήν ό-
μορφη έρωμένη του.

Και δέχθηκε χωρίς κανένα δισταγμό τήν
πρόσκλησι της Ίρμας που τόν έλεε κάποιο
θράδυ:

— Γιατί λοιπόν μένεις στο ξενοδοχείο του ο
Ίμάρ που πρόκειται να χωρισθούμε πιά — Α,
καθώς φαίνεται, θά περάσωμε μαζί όλη μας
τὴν ζωή — Ελα να καθήσεις μαζί μου.
Τό με γαρ μου είνε άρκετά μεγάλο και άρκετά πο-
λυτελές για ένα πρίγκηπα τών Ίνδιων και
ένα βασιλιά της καρδιάς μου.

Έγκατέλειψε λοιπόν τόν ξενοδοχείο του ο
Ίμάρ και ήλθε νά εγκατασταθῇ κοντά στην
έρωμένη του, που τόσο πιά είχε επιβληθῇ έ-
πάνω του, ώστε νά μη κάμει παρά μόνο ό,τι
έκείνη ήθελε.

Έτσι επέρασε ένας δολόκληρος μήνας, κατῆ
τό διάστημα τού οποίου ο πρίγκηψ Ίμάρ
επέρασε μέρες εύτυχίας και νύχτες ήδονικής
τρέλλας. Και θέλωσε ότι και η Ίρμα τού
ανταπέδωσε τήν αγάπη του, τής έλεγε μαγε-
μένος:

— Άραία μου Ίρμα! Δεν θά φύγω ποτέ
πιά από κοντά σου, γιατί η εύτυχία όλης
μου τής ζωής είσαι εσύ και μόνη.

Και ως τήν ημέρα εκείνη ο Ίμάρ δεν είχε
κανένα λόγο να ύποπτευθῇ οποιαδήποτε τήν έ-
ρωμένη του.

Τό άπόγευμα όμως κάποιες ημέρας ήλθε
νά επισκεπθῇ τήν Ίρμα ένας κομψός κύρις,
τὴν στιγμή που ο πρίγκηψ άπουσίαζε από τόν
μεγάρο. Όταν επέστρεψε και άνεήθησε τήν
έρωμένη του η ιδιαιτερότης της καριέρα τόν
έπληροφόρησε ότι η Ίρμα είχε δεχθῇ κά-
ποιον επισκέπτη, με τόν οποίον καί έρσιό-
ταν ακόμα.

Ζηλιάρης καθώς ήταν ο Ίμάρ, ταραχθηκε

αμέσως και μία ύποψια πέρασε από τόν μυαλό
του.

— Ποιος νά ήταν ο επισκέπτης αυτός; Μή-
πως κανένας έραστής της;

Μή θέλοντας ωστόσο να φανέρωση τήν ύ-
πόνοια του αυτή στην καριέρα, της είπε δη
θεν άδιάφορα:

— Καλά, Εγώ πηγαίνω στα δωμάτιά μου
και όταν φύγῃ ο επισκέπτης με έδιοποιήτε.

Δεν κατηνύθη όμως στα δωμάτιά του ο
πρίγκηψ. Τρέβηξε προσεκτικά προς τόν δια-
μέρισμα της Ίρμας, έθασε άπαράτηρητος
έξω από τόν ιδιαιτερο σαλονάκι της, μέσα στο
όποιο βρίσκονταν η Ίρμα, με τόν επισκέπτη
της, έπρόσεξε και καθώς εκείνοι νομίζοντας
ότι ήταν μόνοι, μιλούσαν δυνατά, άκουσε ό,τι
έλεγαν:

— Ναι, Ίρμα, έλεγε εκείνη τή στιγμή η άν
δρική φωνή, όλα πηγαίνουν κατ' ευχην. Ο
πρίγκηψ Ίμάρ είνε πιά αϊχμαλωτισμένος. Πι-
θανόν νά σπασῇ τους δεσμούς που τόν ένώ-
νουν μαζί σου και νά φύγῃ από τόν μεγάρο.
Νά φύγῃ όμως από τόν Παρίσι, δεν θά τόν κα-
τερρώσῃ ποτέ. Οι άνθρώποι μας τόν παρακα-
λοϋσαν παντού όπου πηγαίνει. Πισω από τόν
αυτοκίνητό του τρέχει πάντοτε ένα αυτοκίνη-
τό δικό μας. Τήν στιγμή που θά άποπειραθῇ
νά φύγῃ από τόν Παρίσι και νά επιστρέψῃ
στις Ίνδεις, θά συλληφθῇ και θά ριχθῇ μέσα
στις ύπόγειες φυλακές, από τις οποίες θά τόν
ελευθέρωμε τότε μόνον, όταν έπιτύχῃ τόν δεύτερο
μέρος τού σχεδίου μας. Μην άνησυχείς, λοι-
πόν, Ίρμα! Κράτησε τόν Ίνδο κοντά σου
δσο περισσότερο καιρό μπορείς. Και όταν
τά διασκεατομύρια περιέλθουν στα χέρια μας,
τό «Κόκκινο Δαχτυλίδι» θά σε άνταμειψῇ
πλουσιότατα...

Τό «Κόκκινο Δαχτυλίδι!» μουρηόρισε
χλωμάζοντας ο Ίμάρ. Άνάθεμά του! Έπε-
σα λοιπόν, χωρίς νά τόν καταλάβω, στα δί-
χτυα τού «Κόκκινου Δαχτυλιδιού» και είμαι
τώρα αϊχμαλωτιστός του, χωρίς έλπίδα ότι θά
κατορθώσω νά διαφύγω ποτέ!

Η ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΤΟΜ - ΚΟΞ

Ο πρίγκηψ Ίμάρ ήταν προικισμένος με τήν
έξαιρετική εκείνη πονηρία, που χαρακτηρίζει
τους Ίνδους.

Μόλις έμαθε ότι ήταν αϊχμαλωτιστός τού «Κόκ-
κινου Δαχτυλιδιού» ήρε και αυτός τή μέτρα
και τις άποφάσεις του.

Και πρώτα από όλα άπεφάσισε νά μάθῃ
τους λόγους, για τους οποίους τόν «Κόκκινο
Δαχτυλίδι» τόν έπαγίδευσε, χρησιμοποιώντας
ως δόλωμα τήν θελκτική Ίρμα, τήν οποίαν
έξ άλλου δεν μίλησε καθόλου για τήν άποκά-
λυψι που έκαμε.

Τήν άφισε, άπεναντίας, νά πιστεύῃ ότι δεν
ύποπτευθῇ και δεν ήξερε τίποτε και σκέφθηκε
να έρθῇ τόν άσφαίστερο μένο, για νά ξεφύγῃ
από τή δύσκολη θέση, που βρίσκονταν.

Τό άποτέλεσμα όμως τόν σκέψοντάς του, δεν
ήταν καθόλου ενθαρρυντικό. Ο πρίγκηψ Ίμάρ,
άπό δσα συνέβησαν στην Άμερική, ήξερε ότι
η συμμορία τού «Κόκκινου Δαχτυλιδιού» με-
γάλη και πανίσχυρη, δεν ήταν δυνατόν να πο-
λεμῇ από ένα και μόνο άνθρωπο, άφού όλό-
κληρη η Άμερικανική άστυνομία δεν κατορ-
θώσε νά τήν έξοντώσῃ.

Η άμερικανική άστυνομία όμως, όπερφη
νεύσαν γιατί στις τάξεις της συγκάτελεγε
και έναν τρομερόν νίτεκτιό.

Τόν Τόμ - Κόξ!

Τόν Τόμ - Κόξ, που άν δεν εξόντωσε όλόκλη-
ρωτικά τήν συμμορία τού «Κόκκινου Δαχτυ-
λιδιού», τήν έξησθηνσε και τήν κατέβαζε
όμως τόσο, ώστε να τήν αναγκάσῃ νά μετα-
φέρῃ τόν κέντρον τών ύπόπτων έπιχειρήσεων
της στο Παρίσι.

— Α! έμυθόρισε ο Ίμάρ. Άν ο Τόμ - Κόξ
ήταν άδύ, θά κατορθώνε θέαση νά μ' απαλ-
λάξῃ από τήν αϊχμαλωσία, στην οποία με κρα-
τεί τόν «Κόκκινο Δαχτυλίδι». Γιατί είνε άναμφι-
σήτητο ότι η καταρμένη αυτή συμμορία θά
έρσιχη πάντοτε τόν τρόπο νά με έμποδίσῃ, κα-
θε φορά που θά άποφασίζω νά φεύγω για τις
Ίνδεις.

Και έπειδή ο Τόμ - Κόξ, από τόν οποίον
και μόνο περιμένα σωτηρία ο πρίγκηψ, έρσιό-
ταν στή Νέα Ύορκη, άπεφάσισε νά τόν γράψῃ
και νά τόν προσκαλέσῃ νάρθῃ σέ θοήθεια του
στο Παρίσι.

Έρσιοντας όμως τή μέρα που διέθετε τόν
«Κόκκινο Δαχτυλίδι», που φυσικά θά τόν κα-
τεκόπτεκε και στις παραμικρότερές του κινή-
σεις, έσκέφθηκε ότι άν άπέστειλε στον Τόμ-
Κόξ γράμμα ως πρίγκηψ Ίμάρ, δεν θά κα-
τόρθωνε τίποτε.

Τό «Κόκκινο Δαχτυλίδι» με τους ανθρώπους
που άσφαλός είχε στό ταχυδρομείο, η θά
υπεβαρβόσε τόν γράμμα αυτό για νά μη φθάσῃ
προς τήν διεύθυνση του, η θά μάθαινε τόν πε-
ριεχόμενο του. Και στις δύο όμως περιπτώ-
σεις τόν άποτέλεσμα θά ήταν ύσάρεστο γι' αυ-
τόν. Ο Τόμ - Κόξ, η δεν θάρχονταν στή Πα-
ρίσι η κι' άν έρχονταν θά έρσιόταν μπρός ο'
έμπόδιο, που θά τόν παρενέβαλε τόν «Κόκκινο
Δαχτυλίδι» έως ότου έπιτύχῃ τήν έξόντωσιν
του.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Η συνέχεια.

Σ ΑΓΚΑΗ: — Ένα πρωί της προπερα-
σμένης έβδομάδος, περιυνελέγησαν από
τους δρόμους μιας εργατικής συνοικίας της
πόλεως μας τή πτώματα τριακοσίων και
πλέον μικρών αλτήων και άλλων άστέγων.
Ο θάνατός τους είχε προέλθει εκ φύσεως,
συνεπεί εξασφυκτικής πτώσεως της θερμοκρα-
σίας κατά τή διάρκεια της νύχ

το πάτωμα υπεχώρησαν έπειτα από δυό η τρεις ταλαντεύσεις, που υπήρξαν πολύ χρήσιμες, γιατί έδωσαν τον καιρό στο πλήθος να φύγει. Έπειτα όλα κατέρρευσαν. Την ίδια στιγμή, η φωτιά μετεβόθη στα έπιπλα. Η κακή μου τύχη θέλησε ώστε να ερίσκωμαι στο αντίθετο μέρος από την πόρτα της έξοδου.

«Έχασα άμέσως το λογικό μου. «Έτρεξα σ' ένα δωμάτιο χωρίς έξοδο, όπου άμεσως σχεδόν τεραστίες φλόγες με έζωσαν από παντού. Ουράλιαξα από τόν τρομο μου. Δεν ήθελα να πεθάνω.

«Οι φωνές μου άκούστηκαν από το πλήθος. Πολλοί τότε άρχισαν να ώφωνουν μεγάλες σκάλες προς το παράθυρο του δωματίου όπου θροικόμουν. Όλοι όμως υπεχώρησαν έμπρός στις τεραστίες φλόγες που έβγαιναν από παντού και μεταξύ αυτών ο Μ. ντε Β... ο υποψήφιος μνηστήρ μου. Μόνον έκεινος πού με κατέδιωκε κατάρθως να έρθω την καταληλο δρόμο, για να έλθω κοντά μου.

«Καθώς με έπλησίαζε, η πυρκαϊά άπλωνόταν στις τελευταίες σανίδες που μάς έχόριζαν από μια πιθανή έξοδο.

«Ποτέ δεν θα ξεχάσω την φυσιογνωμία του δεικτώ μου εκείνη τη στιγμή. Ήταν πολύ άγριος και τα μάτια του, που έμοιαζαν με εκείνα του άγριου θηρίου, ήταν σπληωμένα, σαν δυό στυλέτα, έπάνω μου.

«Μπορώ εύκολα να σωθώ μόνος, είπα. Άλλά μαζί σας το πράγμα διαφέρει!

«Δεν έχρησάσθηκε να έπιμειν περισσότερο. Έκατάλαβα άμέσως ποιά ήταν η άσπιη άνταρπωλή που έπρόκειτο να μου προτείνει.

«Σκέπτεσθε λοιπόν να με εγκαταλείψετε; καμ.

«Όχι, αλλά ξέρετε ότι σας άγαπώ.

«Θεέ μου! έφώναξα. Τι ζητάτε από μένα;

«Μιά άπλη ύπόσχεσι.

«Γάμον.

«Όχι!

«Εκπαιταχθήκαμε. Η καρδιά μου άκουρη-δούσε μέσα στο στήθος μου. Είχα έχεισσει και τις φλόγες και τους άσφυκτικούς καπνούς... τα πάντα!

«Ξανάεινε:

«Ο κίνδυνος μεγαλώνει από τη μιά στι γμή στην άλλη. Ο θάνατος...

«Ο θάνατος! Τον είδα να ώφωνεται έμπρός στα μάτια μου. Πρό παντός, ήθελα, να ζήσω. Χωρίς να το καταλάβω, έρριχθήκα στην άγκαλιά του έχθρου μου.

«Σας ύπόσχομαι τα πάντα! είπα. Άλλά σώστε με, σώστε με!

«Έχαμωέλασε, καθώς με σήκωνε στα άθλητικά μπότες του.

«Έχω άμπιστοσύνη σε σας, έφιθύρισε.

«Έπιβούσε κιόλας έπάνω σ' ένα μουσκαμμένο δοκάρι. Έπειτα, με την άσφάλεια του άκροβάτου, έβρασε σ' ένα παράθυρο, όπου είχαν στριθεί μιά σκάλα. Αυό λεπτα άργότερα, έλιποδυμούσα έπάνω στην ταράτσα.

«

«Έπέρασαν μερικές ήμέρες. Ο ύποκόμης άνέμενε ύπομνητικά. Έφριττα άκόμα στην τρομερή άνάμνησι. Άλλά αισθανόμουν έπιτακτική μέσα μου την άνάγκη να ζήσω, παρ' όλη την έπιτακτική συναλλαγή.

«Με είχε κάμει να ύποναρώμαι και έβλεπα με φρίκη τη λήξη της να πλησιάζει.

«Είπε περιττό να σας πώ ότι προσπαθούσα να άποφύγω την πλημνήρη της. Έλεγα διαρκώς στον έαυτό μου ότι μιά τέτοια ύπόσχεσις δεν ύπολογίζετο καθόλου και ότι, κατορθώνοντας να μου την άποσπάσει, ο ύποκόμης ντε Σ... είχε διαπραίει μιά άτιμία. Άγωνίζομουν λοιπόν να πείσω τον έαυτό μου ότι δεν ήμουν ύποχρεωμένη να την τηρήσω. Άλλά κανείς δεν μπορεί να άποφύγει τη μοίρα του. Μολονότι είχε δοθή ύπό την άπειλή της έλας, ο λόγος μου δεν μου έφαινόταν κάτι που ήμπαρούσε να παραμειλώ και, από το άλλο μέρος, η δεισιδαίμων προσήλωσις μου στη ζωή με έκαμε να φοβόμμαι δεν ξέρω ποιά καταστροφή εάν έγελούσα εκείνον που με είχε σώσει.

«Πόσες φορές δεν έστριφογύριζα αυτό το πρόβλημα μέσα στο μυαλό μου κατά τις νύκτες της άγρυπνίας μου! Στό τέλος, ο φόβος υπερίσχυσε. Κατά την διάρκεια ένος περιπάτου στο πάρκο, συνήντησα τον Σ... και έτίμησα την ύπογραφη μου, άν θέσει μπορεί να γίνη λόγος περι τιμής σε παρόμοιες περιστάσεις.

«Έπειτα, δεν θέλησα πια να άκούσω να γίνεται λόγος ούτε για άρραβόνες, ούτε για γάμο. Καί αυτός άκόμη ο ύποψήφιος μνηστήρ μου ήμνε μιστός έσκιπόμουν ότι δεν είχε τολήσει να διακινδυνεύσει τη ζωή του για να όσση τη δική μου. Το μυστικό μου μου έπρόβλεπτε φρίκη. Δεν ήθελα να έπιμειν σέ κανένα και έμυσούσα στο άνώνυμο, σαν στο όποιον οι άνθρωποι με είχαν καταδικάσει. Λίγο καιρό άργότερα, έφυγα από το σπίτι μου. Αι περιστάσεις έκαμαν τά ύπόλοιπα.»

Z. PONY

ΟΙ ΑΝΕΡΩΠΟΙ ΕΝ ΠΟΝΕΜΩ

Όσα δεν άναφέρουν τα έπίσημα άνακοινωθέντα ΜΥΩΠΙΑ ΑΜΦΟΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΟΦΘΑΛΜΩΝ

Τόν γνώρισα κάποιο έροχερό άπόγευμα έντελώς τυχαία. Ήταν ένας νεαρός άζώωνωμικός του πυροβολικού και κατέβαινε από το μέτωπο, κρατώντας στο δεξί του χέρι ένα από εκείνα τα ψηλά άλμπινωτικά μπαστούνια, με τα όποια οι Ίταλοι φευγοντας έγέμιζαν την ύπαιθρο. Τά ρούχα του, ρούχα άπλού φαντάρου, ήταν τριμμένα και λερωμένα και οι πάντες γκέτες του και οι άρβύλες του καταλασσωμένες. Η φυσιογνωμία του, παιδική άκόμη, είχε ένα τόνο συγκρατημένης μελαγχολίας, που σου κινούσε άμέσως την συμπάθεια.

Σε μόνος και λιγώλογος, όπως είχε δλοι δισοι έπέρασαν τους δδυνήρους αυτούς μήνες σε άθήμημενη έπαση με τόν θάνατο και τη φωτιά, μου διηγήθηκε την ιστορία του για να μου δικαιολογήσει πώς, ενώ φαινόταν γερός και άρτιμής, κατέβαινε στην πόλη, άφηνοντας στην πρώτη γραμμή τη μονάδα του και τους συντροφους του. Αισθανόταν πραγματικές τύψεις γι' αυτό που έκαμνε χωρίς τη θέλησή του...

Είχαμε καταλάβει ένα χωριό, όπου οι Ίταλοι φευγοντας άφρασαν άδικτες μερικές άσθηκές πυρμαχικών, γιατί δεν προφασαν να τις καταστρέψουν. Το πρώτο λοιπόν πράγμα που σκέφθηκα, όταν το ίδιο έραβυ μπήκα στο χωριό, ήταν ότι μέσα στη νύχτα έπρεπε ν' άρειάσουν όλες οι άποθήκες και το ύλικό τους να μεταφερθή σε άλλο ασφαλότερο μέρος. Όταν έφεζε η αύγη ήμουναι πτώμα από την κορούσι και την άγωνία. Άλλά οι άποθήκες ήταν πιά άδειες. Όλη η δουλειά είχε γίνει μέσα στο πηχτό σκοτάδι και μ' ένα διαβολέμένο καιρο. Στις έννιχά το πρωί έγινε εκείνο που περιμένα. Οι Ίταλοι άναγυρίσαν, από τόν άέρα τώρα, για να καταστρέψουν τις άποθήκες. Το χωριό βομβαρδιζόταν επί δύο ώρες, ώπου έγινε έρείπια, αλλά πυρμαχικά δεν άνατινέχθηκαν. Η ίκανοποίησι με ξεκούρασε κι' ο κενερισμός από τόν διώρο βομβαρδισμό πέρασε γρήγορα.

Τις άλλες μέρες χρειάσθηκε να ένταθί ο ρυθμός του εφοδιασμού του πυροβολικού — που μου είχαν άναθέσει—γιατί ο τομέας είχε περάσει πάλι στην δράση. Η δουλειά θα ήταν άπλάως κοπιαστική, κάτ' από όμαλές συνθήκες. Ο έχθρος όμως εξαπέλυσε όλη την ήμερα τ' άεροπλάνά του, για να μάς κάσθήλωσει και ο εφοδιασμός έπρεπε να γίνεται μέρα-νύχτα. Άναγκαστικά, έπρεπε ν' άγνοήσουμε τόν έναέριο κίνδυνο μολονότι όλη η κίνησι γύρω από τις άποθήκες και οι φάλαγγες τών μουληριών που περιμένα την σειρά τους για να φορτωθούν, έπρόδιδαν πολλά πράγματα στον έχθρο. Έπρεπε η άποσχελότη από τα έχθρικά άεροπλάνα να περιορισθί στο ελάχιστο. Όσες φορές, λοιπόν, άκουα θόμβο κινητήρος, στεκόμουναι άκίνητος. Έστρεφα το πρόσωπο προς τόν ούρανό, χωρίς να γυρίσω δεξιά ή άριστερά το λαιμό μου και παρατηρούσα. Μόνον όταν διεπίστωναι ότι τ' άεροπλάνα έρχονταν με κατεύθυνσι προς έμένα, δηλαδή επί της νοητής γραμμής που όριζόντιοιται προς την κάθετο γραμμή του σώματος, διάτασσα την λήψη τών ένδεικνωμένων προφυλακτικών μέτρων. Όλες τις άλλες φορές, το έργο συνεχίζόταν σαν να μη συνέβαινε τίποτε. Έννοείται ότι η κατάσταση μπορούσε να μεταβληθή και μεταβαλλόταν από στιγμή σε στιγμή, γιατί μία στροφή του έχθρικού σμήνους άλλασσε την κατεύθυνσι του και το έφερνε πάνω στη γραμμή της φάλαγγος.

Έπέρασαν μέρες πολλές, κάτω άπ' αυτές τις συνθήκες. Οι βομβαρδισμοί, τρεις και τέσσαρες, κά πέντε την ήμερα συνεχίζονταν. Πεσμένοι κατά γής, με το πρόσωπο άκουμπισμένο στο χώμα, σπρίγγαμε τα δόντια κάθε πού άκούσαμε το χαρακτηριστικό και άληθινόηχο εκείνου σφύριγμα της έκσπενδονιζόμενης θόμβας διερωτώμενοι κατά τόν σύντομο διάστημα που μεσολάβει μέχρι της έκρήξεως, άν προορίζεται για το κεφάλι μας. Πολλές φορές στις θόμβες προσέτιθετο και το άπαισιο αγάχος τών πολυβόλων. Μόλις περνούσε ο κίνδυνος, κά-

μναιε καταμέτρηση και συνεχίζαμε τη δουλειά μας. Ώσπου μιά μέρα ήρθε η σειρά μου. Σ' ένα θομβαρδισμό, η έκτόνωσι τών άερών με έρρηκε όρθιο και μ' έκσπενδόνισε με το κεφάλι σ' ένα τοίχο. Φορούσα το κράνος μου κι' ώστόσο το χτύπημα ήταν τόσο δυνατό, που έχασα τις αισθήσεις μου. Όταν συνήλθα, δεν έβλεπα. Μόνο μετά δύο μέρες άρχισα να θαμπήζω στα μάτια μου κάποιο φώς. Τώρα είμαι καλύτερα, ο γιατρός όμως της μονάδας μου μ' έστειλε έδω στο νοσοκομείο «προς παρατήρησι». Δεν πιστεύω να έχω τίποτε σοβαρό...

Τόν συνήντησα την άλλη μέρα στην αλή του νοσοκομείου. Αυτός έρωγε κι' έγώ τη γαίνα. Είχε υπέλβηθί σ' εξέταση και του είχαν δώσει ένα χαρτί.

—Διάβασε, μου είπα.

Πήρα στο χέρι μου το χαρτί και διά-

βασα:

«Μυωπία άμφοτέρων τών όφθαλμών 15 διοπτριών. Ένδεεις διά θορηητικής ύπη-

ρσεας».

Άκούμπησε το κεφάλι του στο ψηλό άλμπινωτικό μπαστούνι του και είσα τα μάτια του να ύορκώνουν και να δακρύζουν. Τόν άφρασα μερικές στιγμές άμίλητος με την σκέψη ότι ο πόνος του δε μπορούσε να γλυκύνει με λίγα τυπικά λόγια, παρηγορίας, ούτε με πατριωτική ρητορία, που εινε τόσο εύκολη, αλλά και τόσο περτήτη. Έτοι όπως στεκόταν σωμαπαρμένος άπ' τη συγκίνησι του, μου έρωσε το ώραιότερο άναγλυφο που έχω δει στη ζωή μου: Την Άθήνα με την περιεφραστική της, σκεπτική και σοφιστική, με το μέτωπο άκουμπισμένο σε μιά ράβδο.

—Η «Άθήνα σύνιους», είπα από μέσα μου, και δεν έωρηκα με τί θα μπορούσα να τόν παρηγορήσω.

—Αυτό ήταν όλο, ψιθύρισε. Άτιμε Μουσουλίνι...

«ΕΙΜΑΙ ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ ΣΟΥ!»

Ώτερα από κάποια μάχη ένας Ίταλός στρατιώτης, που δεν είχε προφθάσει ν' άκούση τους άλλους στην ύποχώρησι, τυλίχθηκε καλά σε μιά κουβέρτα και κρύφθηκε σε μιά πέτρα να περάσει τη νύχτα, έλπίζοντας ότι θα τώσκαζε το πρωί και θα πήγαινε στη μονάδα του. Ένας φαντάρος μάς άμωας, που περιπολούσε εκεί κοντά είδε την κουβέρτα κι' έσπευσε να την παραλάβει, χωρίς να ύποπτευθί ότι ύπήρχε Ίταλός τυλιγμένος μέσα. Την τράβηξε, μά, ο Ίταλός κρατιόταν σφιχτά και δεν άνέωσε να σηκωθεί. Ο φαντάρος μάς έβαλε τότε όλα τα δυνατά του και τράβηξε από μιά άκρη την κουβέρτα. Μά συνέβη το αυτό το περιεργό: Ο Ίταλός άφρασε άπτόματα την κουβέρτα και ο φαντάρος μάς καθώς τραβούσε δυνατά, έπεσε κάτω άνάσκελα!

Ο Ίταλός στρατιώτης θα μπορούσε φυσικά να του έπιτερή, άκόμη και να φύγει. Προτίμησε όμως κάτι άλλο: Πλησίασε τόν φαντάρο μάς του έτεινε το χέρι να σηκωθεί και του βούδωε να καταλάβει με νοήματα:

—Πάμε. Είμαι αιχμάλωτός σου!

ΓΙΑΤΙ ΕΨΑΧΝΕ

Ένας στρατιώτης από την Κρήτη τραυματίζεται πάνω στη μάχη σοδάρα στο γέρι. Οι τραυματιοφορές σπεύδουν να τόν παραλάβουν, αυτός όμως άρνείται να τούς ακολουθήσει. Προχωρεί ψάχνοντας συνεχώς κάτι να έρθι:

—Έχασες τίποτε; τόν ρωτούν.

—Τίποτε, τούς άπαντά.

—Τί ψάχνεις τότε;

—Γιά κάνα Ίταλικό πιστόλι. Ίντα θέ-

τε; Νά πορίσω στο χωριό μου χωρίς λά-

φυρο;

ΤΑΞΙΔΙΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

(Συνέχεια από τη σελίδα 20)

είπα στη γλώσσα του Γκαίτε.

Έκούνησε πάλι το κεφάλι,

κάπως πειραγμένη άπ' την έρώτησι ή άπ' τη γλώσσα που

την διατύπωσα, έκλεισε το δι-

βλίο κι' έπήρε από το δίσχιο

μιάν έκδοσι του Τουρισμού,

άπ' αυτές που βρίσκει κανείς

μέσα στα τραίνα, τυπωμένην

σεχσολοβόκικα.

Η συνεννόησις, καθώς βλέ-

πετε, δεν ήταν καθόλου εύκολη

μαζί της. Τα σεχσολοβόκικα

είνε πολύ δύσκολη γλώσσα και

δεν ήξερα άπ' αυτήν παρά μο-

νάχα το «ακολουύχτα».

Ευτυχώς που είχε νυχτώσει

και μόρεσα να την μεταχει-

ριστώ αυτή τη φράσι. Καί, έ-

πάνω στην άπόγνωσι μου, δεν

έσκέφθηκα ότι αυτά τα λόγια

μπορούσαν να παραινέσουν

την άγνωστη να πάη να κοι-

μηθί κι' έτσι να διακοπή κάθε

προσπάθεια συνεννόησεως με-

ταξύ μας.

Της είπα λοιπόν αυτή τη

φράσι, κι' αυτή, άκόμα πιο

πολύ πειρογμένη, δεν έδειξε

άν έκατάλαβε ή όχι.

Πάντως, ύστερα από ένα τέ-

ταρτο της ώρας, άφου έρριξε

μιά τελευταία ματιά προς το

μέρος μου, άποκοιμήθηκε βα-

θεία, κι' αυτό μ' έκαμε να συμ-

περάνω πώς ήταν σεχσολοβό-

κα. Κι' έγώ, ύστερα από λίγο,

άποκοιμήθηκα βαθεία.

Όταν ξυπνήσαμε, το τραί-

νο, πλησιάζοντας στον σταθμό

της Λών, κυλούσε άργα και

σφύριζε.

Εφτάμισι! είπα κυττά-

ζοντας το ρολόι μου. Πότε ζη-

μέρωσε!

—Μά είσθε Γάλλος; έφώνα-

ξε ή νέα όταν μ' άκούσε.

—Μάλιστα. Κι' έσεις...

Μιά σκέψις έπέρασε σαν ά-

στρατη άπ' το μυαλό μου:

—Μήπως είσαστε κι' έσεις

Γαλλίδα;

Κυτταχθήκαμε κάμψωση έ-

ρα, δίχως να προφέρωμε λέξι.

—Γιατί τότε διαδόχατε έ-

κείνο το άγγλικό διβλίο; της

είπα την ώρα που σταματούσε

το τραίνο.

—Δεν το διάβαζα, είπα. Έ-

κωνα πώς το διάβαζα, βέβαιη

πώς θα με ρωτούσατε τόν τί-

τλο του και για να κάνω περισ-

σότερη έντύπωσι. Όταν όμως

με ήμνησαν άγγλικά, ένιμ-

ισα πώς είσαστε έξενος κι' έκα-

τάλαξα ότι έγασα την ταξιδι-

ωτική περιπέτεια που είχα όνει-

ρευτή.

—Όστε κι' έσεις ζητούσα-

τε ταξιδιωτική προίπέτεια;

—Κι' έγώ, βέβαια! Τώρα

έμαι πιά...

Και έστένονε, κυττάζοντας

άπ' το παράθυρο και δείχνον-

τας έξω νέον που έσπευδε

προς το θανάτι μας:

—Τώρα όμως πιά εινε πολύ

άργα. Νά ο δολοφόνος μου...

ΝΤΑΝ ΝΙΜΠΛΟ

ΚΟΣΜΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

(Συνέχεια από τη μεσαία σελ.)

και άλλου πορέα;

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Θα τρελλα-

θώ άπ' τη ζήλεια!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Θέλεις να

σου προμηθεύσω κανέναν άλ-

λον; Πες θά περάσωμε τη θρα

δυά μας άπόψε; Θα πλήξωμε

πολύ άν δεν είμαστε τέσσερις.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Τότε πρέπει

να σου θρώ κι' έγώ άλλην. Τι

μπλόος, Θεέ μου!

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ: Την προτι-

μώ ξανθιά.

Η ΣΥΖΥΓΟΣ: Έγώ τόν θέ-

λω μελαχρινόν.

ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ 30ά

Η Βιβή, γεροντοκόρη, θαμ-

μένη, παραφορτωμένη με δια-

μαντικά αξίας και χωρίς το

παρμικρό ίχνος σεξ-άππλη.

Η μαμά της: τύπος νοικο-

κυράς, που φερεί θαρέως την

μη άποκατάστασι της κόρης

της και την περιφέρει παντού

όπου ύπάρχει πιθανότης να

δρεθή κανένας γαμπρός.

Η ΜΑΜΑ: Μά νά, παιδί

μου, αυτός ο κύριος σε κυττά-

ζει τόσην ώρα! Χαμογέλασε

του λιγάκι... κύτταζε τόν γλυ-

κά, ένθάρρυνε τόν...

Η ΒΙΒΗ: Αυτόν τόν γερο-

μαντραχαλά; Αυτός εινε άπά-

νω στην πενήνια χρονών! (κά-

νει ένα μορφασμό και γυρίζει

το βλέμμα της σ' ένα αγόρι

ώσ 17 χρονών). Ά, νάταν αυ-

τός ο ξανθός νέος...

Η ΜΑΜΑ: Άσφαλώς τρελ-

λάθηκες, κόρη μου! Αυτό εινε

δυζανιάρικο, κι' εσύ έχεις ά-

νάγκη από άντρα. Τά μωρά θά

τά κάνης άργότερα. Ώτερα

άπορείς πώς μένεις στο ράφι!

ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ 31ον

Ένας κομψός, μεσόκοπος

κύριος, κυττάζοντας με άπλη-

στία τα κοσμήματα της Βιβής,

μολογεί:

—Έ, ρέ, χήνα για μάδη-

μα! Άντσιμύσε στον έρω-

τα...

ΤΡΑΠΕΖΑΚΙ 35α

Ένας έπαρχιώτης, με θαυ-

μασμό:

—Τί καθώς πρέπει κόσμος,

τί σις άνθρωποι που έρχονται

έδω!...

ΖΟΖΕ ΖΕΡΜΑΙΝ

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ

ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

Μιά άναγνώστριά μου μου γρά-

φει για να μου έκφραση τόν πό-

νο της. Εί

ζώης σας θα μπο-
ρουν εἶχάτε μεταβάλει
τὴ προσπάθειά. Θα

ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΧΑΡΤΗΣ
ΤΗΣ
ΙΤΑΛΙΑΣ
Σύνορα κρατών
Σύνορα προμαχίας
Ποταμοί
Απόστ. 1:500000